

கலை
இலக்கிய
மாத
சஞ்சிகை
183
ஐப்பசி 2022
சிறப்பிதழ்

ஜீவந்தி

100/-

புரதம ஆசிரியர் : க.புரண்தரன்

குந்தவை
சிறப்பிதழ்

சு. குணஸ்வரன்
நடராசா சுசீந்திரன்
முருகபுதி
அ.யேசுராசா
வ.ந.கிரிதரன்
குப்பிழான் ஐ.சண்முகன்
ஈழக்கவி
இ.சு.முரளிதரன்
புலோலியூர் வேல்நந்தகுமார்
குந்தவை

பொருளடக்கம்

கட்டுவாரர்கள்

குந்தவையின் எழுத்து வல்கை

கலாநிதி ச. குணேஸ்வரன்..... 03

அவலங்களின் காட்சியறை

குந்தவையின் சிறுகதைகள்

நடராசா சுசீந்திரன்..... 13

வடக்கிலிருந்து அமெரிக்காவுக்கு

கம்பலோட்டிய தமிழர்களின் வாரிசு

குந்தவை - சடாச்சரதேவி

முருகபுதி..... 16

குந்தவை:

கொண்டாட்பயவேண்டிய ஓர் எழுத்தாளர்

அ.யேசுராசா..... 19

குந்தவையின்

சிறுகதைகள்

வ.ந. கிரிதரன்..... 22

குந்தவை - எனது பதிவுகள்

குப்பிழான்

ஐ.சண்முகன்..... 26

குந்தவையின்

யோகம் ஒருக்கிறது...

யதார்த்தத்தை

அள்ளித்தரும்

அட்சயபாத்திரம்

ஈழக்கவி..... 28

குந்தவையின்

கதைகளில்

போர்க்கால வாழ்வு

இ.ச.முரளிதரன்..... 32

குந்தவையின்

“ஆறாத காயங்கள்”

சிறுகதைத்தொகுதி வழி

வெளிப்படும்

பிரதேச பண்பாட்டம்சங்கள்

புலோலியூர் வேல்.

நந்தகுமார்..... 38

சிறுகதை

குந்தவை - 35

ஜீவநதி

2022 ஜப்பசி இதழ் - 183

பிரதம ஆசிரியர்

க.பரணீதரன்

துணை ஆசிரியர்கள்

வெற்றிவேல் துவீயந்தன்
ப.விஷ்ணுவரீத்தினி

பதிப்பாசிரியர்

கலாநிதி த.கலாமணி

தொடர்புகளுக்கு :

கலை அகம்
சாமணத்தறை ஆலையினையாரீ வீதி
அல்வாய் வடமேற்கு
அல்வாய்
இலங்கை.

ஆலோசகர் :

திரு.கி.நடராஜா

தொலைபேசி : 0775991949
0212262225

E-mail : jeevanathy@yahoo.com

வங்கித் தொடர்புகள்

K.Bharaneetharan
Commercial Bank, Nelliady
A/C - 8108021808 - CCEYLKLY

இச்சஞ்சிகையில் இடம்பெறும் அனைத்து
ஆக்கங்களினி கருத்துக்களுக்கும்
அவற்றை எழுதிய ஆசிரியர்களே
பொறுப்புடையவர்கள்.

ஜீவநதி சந்தா விபரம்

தனிச்சந்தா - 100/= ஆண்டுச்சந்தா - 1500/=
வெளிநாடு - \$ 60U.S

மணியோடரை
அல்வாய் தபால் நிலையத்தில்
மாற்றக்கூடியதாக அனுப்பி வைக்கவும்.
அனுப்ப வேண்டிய பெயர்/முகவரி

**K.Bharaneetharan,
Kalaiahram ,
Alvai North west, Alvai.**

வங்கி மூலம் சந்தா செலுத்த விரும்புவோர்
K.Bharaneetharan Commercial Bank - Nelliady Branch
A/C No.- 8108021808 CCEYLKLY

ஜீவநதி

(கலை இலக்கிய மாத சஞ்சிகை)

அறிஞர் தம் இதய ஓடை
ஆழ நீர் தன்னை மொண்டு
செறி தரும் மக்கள் எண்ணம்
செழித்திட ஊற்றி ஊற்றி...
புதியதோர் உலகம் செய்வோம்.!
- யாரதிதாசன்-

அருமையான கதை சொல்லி குந்தவை

ஜீவநதியின் சிறப்பிதழ்கள் வரிசையில் இம்மாதம் ஈழத்தின் பிரபல பெண் எழுத்தாளர் குந்தவை அவர்கள் பற்றிய பதிவுகள் இம்மாதம் பதிவு செய்யப்பட்டு இவ்விதழ் வெளி வருகின்றது. குந்தவை அவர்கள் இலக்கியத்தின் மீதும் வாசிப்பின் மீதும் தீராக்காதல் கொண்ட படைப்பாளி. தொண்டைமானாறை பிறப்பிடமாகக் கொண்ட குந்தவை அவர்கள் 1963 ஆம் ஆண்டு இந்தியாவில் இருந்து வெளி வரும் ஆனந்தவிடகடன் சஞ்சிகையில் "சிறுமை கண்டு பொங்குவாய்" என்னும் முத்திரைக்கதையை எழுதி இலக்கிய உலகில் பிரவேசித்தார். பேராதனைப்பல்கலைக்கழக கலைப்பட்டதாரியான இவர் 59 ஆண்டுகளாக இலக்கிய உலகில் பயணித்து வருகின்றார். யோகம் இருக்கிறது, ஆறாத காயங்கள் என்னும் இரு சிறுகதைத் தொகுதிகளை வெளியிட்டுள்ளார். போர்கால வாழ்வில் தமிழ் மக்கள் சந்தித்த இடர்களை கண் முன்னே நிகழ்கின்ற காட்சிகளாக இவரது கதைகள் விபரித்து காட்சிப்படுத்திச் செல்கின்றன. கதைகள் ஒவ்வொன்றையும் மிகவும் சுவைபடவும் ஆழமாகவும் மக்கள் மனதில் பதியக்கூடிய வகையில் புனைந்துள்ளார். கதைகள் வாயிலாக இவர் உணர்த்தும் செய்திகள் பல. மிகவும் அவதானமாக மொழியை கையாண்டு இது வரையில் 30 இற்கு உட்பட்ட சிறுகதைகளை எழுதியுள்ளார். தற்போது முதுமை காரணமாக வீட்டில் இருக்கின்றார். ஆனால் தன்னால் வெளியில் உலாவ முடிந்த காலங்களில் அனைத்து இலக்கியக் கூட்டங்களிலும் கலந்து கொண்டு வந்தார். கட்டபுலப்பாதிப்புகளுக்கு உட்பட்டுள்ள போதும் இன்றும் தொடர்ச்சியாக வாசித்துக் கொண்டும் எழுதிக் கொண்டும் இருக்கின்றார். வாசிப்புக்கு எதுவும் தடையல்ல என்பதற்கு உதாரணமாக வாழ்பவர் குந்தவை அவர்கள். அனைவருடனும் அன்பாகப் பழகக்கூடிய குந்தவை அவர்கள் ஈழத்தில் குறிப்பிடத்தக்க படைப்பாளிகளில் ஒருவராக விளங்குவதோடு தமிழ் மக்களின் பிரச்சினைகளின் குரலாகவும் ஒலித்துக் கொண்டு இருப்பவர். அவர் பல்லாண்டு வாழ்ந்து மேலும் பல சிறுகதைகளை எழுத வேண்டும் என இறைவனைப் பிரார்த்திக்கின்றோம்.

- க. பரணீதரன்

ஜீவநதி கிடைக்கும் இடங்கள்/ விற்றபணியில் உதவுவோர்

1. புத்தகக்கூடம் - திருநெல்வேலி
2. பூபாலசிங்கம் புத்தகசாலை - யாழ்ப்பாணம், கொழும்பு செட்டித்தெரு
3. பரணி புத்தகக் கூடம் - நெல்லியடி
5. பண்டாரவன்னியன் புத்தகசாலை - வவுனியா
4. அ.யேசுராசா
5. புத்தகப்பண்பாட்டுப் பேரவை
6. மு.யாழவன்- திருகோணமலை,
7. கந்தர்மடம் அ.அஜந்தன்
8. சி.ரமேஷ்
9. நா.நவராஜ்

குந்தவையின் எழுத்து வல்லம்

“கதை எழுதவேண்டும் என்ற உந்துதலை புறச் சூழலும் நாட்டின் நடப்பு நிகழ்வுகளுமே ஏற்படுத்துகின்றன. பேரினவாதம் தலைதாக்கியாடும் எம் நாட்டில் மனத்தைச் சலனப்படுத்தி சஞ்சலப்படுத்தும் நிகழ்வுகள் பல. நான் அனேகமாக அவற்றை வைத்தே கதைகள் எழுத விரும்புகிறேன்.”
- குந்தவை -

அறிமுகம்

கிராமத்தின் மிக முதிர்ந்த வயதுடைய பெரியவர்களைக் காணும் போதெல்லாம் அவர்களுடைய அன்றைய உணவுப் பழக்கவழக்கங்களும் உளவடுவற்ற வாழ்வியல் அம்சங்களும் ஆரோக்கியமான வாழ்க்கையைக் கொடுத்திருக்கின்றன என்று எண்ணத்தோன்றுகிறது. அது உண்மைதான் போலும். ஒரு தலைமுறை, ஓடித் திரிந்து வளர்கின்ற பருவத்தில் யுத்தமும் சேர்ந்து வளர்ந்ததால் ஆரோக்கியக் குறைவு ஏற்பட்டிருக்கிறது. இச்சந்தர்ப்பங்களில் தவிர்க்க முடியாமல் குந்தவையின் கதைகள் நினைவுக்கு வருகின்றன.

தமிழ்ச் சமூகத்தின் சிதைந்துபோன வாழ்வையும் உளநெருக்கு வாரங்களையும் குந்தவையின் அதிகமான கதைகள் பதிவு செய்திருக்கின்றன. “தமிழ்ச் சமூகத்தை ஆட்டிப் படைக்கும் அவலங்கள், அவசரங்கள், விசனங்கள், விக்கினங்கள், துக்கங்கள், துயரங்கள் ஆகியவற்றிலிருந்து தம்மை அந்நியப்படுத்திக் கொள்ளாமல் அதில் வாழும் ஒரு உயிர்ப்புள்ள சாட்சியாக கதைகளை நகர்த்துகின்றார். ஈழத்தின் சமகால அவலங்களை, அவற்றின் குறியீடுகளை அல்ல. அவற்றின் பல்வகைத்தான கொடூர அழிபாடுகளை அவர் கதைகள் பதிவு செய்கின்றன. உலகப் போர்களுக்குப் பின்னர், போர்க்கால அவலங்களும், அழிவுகளும் இடப்பெயர்வுகளும் இந்தக் கதைகளிலேதான் மிகுந்த அவதானிப்புடன் சித்திரிக்கப்பட்டுள்ளன.” (யோகம் இருக்கிறது, முன்னீடு) என்று எஸ்.பொ. கூறுவதில் மிகையிலையென்பதை குந்தவையின் சிறுகதைகளை ஒருசேரப் படிப்பவர்கள் உணர்ந்துகொள்ளமுடியும்.

குந்தவை தனது 22ஆவது வயதில் “சிறுமை கண்டு பொங்குவாய்” என்ற முதற்சிறுகதையை ஆனந்தவிகடன் (1963) எழுதினார். இம் முத்திரைக் கதைபுடனே எழுத்துலகத்திற்கு அறிமுகமானார். கல்கி, ஆனந்தவிகடன், குமுதம், கலைமகள் என்று இவரின் வாசிப்புப் பழக்கம் தொடர்ந்திருக்கிறது. குந்தவை என்ற புனைபெயரைப் பூண்டதற்கு பொன்னியின் செல்வன் தான் காரணம் எனக் கூறும்போது, “வரலாற்றில் எப்படியோ தெரியாது. ஆனால் கல்கி சோழச் சக்கரவர்த்தி, முதன் மந்திரி எல்லோரும் ஆலோசனைக்கு அணுகும் ஒரு ஆளுமை நிறைந்த அதேநேரம் அமைதியான பாத்திரமாகக் “குந்தவை”யைப் படைத்துள்ளனர். விகடன்னுக்கு என ஒரு கதை எழுதி விட்டு புனைபெயரைத் தேடிய பொழுது இப்பெயரே என் முதல் தெரிவாயிற்று” (2007, கலை முகம் நேர்காணல்) என்று தன் புனைபெயருக்கான காரணத்தையும் குறிப்பிட்டுள்ளார்.

ஆனாலும் “வீரகேசரி சிறுவர் மலரில் ஒரு குட்டி நீதிக்கதை நான் எழுதியது வெளிவந்தது. அதுதான் என் முதல் ஆக்கமாயிருக்கலாம். தொடர்ந்து பத்திரிகை சிறுவர் மலருக்கு அவ்வப்பொழுது எழுதியுள்ளேன். தினகரனின் உருவகக் கதைப் போட்டிக்கு நான் அனுப்பியது போட்டிக் கதைகள் பிரசுரித்து முடிந்தபின் தனியாக வெளிவந்தது. அந்தக் காலத்தில் தினசரி தினகரனின் இரண்டாம் பக்கத்தில் கடைசி இரண்டு “கொலம்”கள் நீள, இளங்கீரனின் “நீதியே நீ கேள்”

கலாநிதி ச. குணேஸ்வரன்

போன்ற தொடர்கதைகள் பிரசுரமாகி வந்தன. யாழ்ப்பாண மண் வாசனை, யாழ்ப்பாணச் சூழல், யாழ்ப்பாணப் பேச்சுத் தமிழ் இவற்றைப் படிக்கையில், இதுவரை கல்கியை ஒத்த சஞ்சிகைகளிலேயே மூழ்கி இருந்த எனக்கு ஒரு வித சந்தோஷம் ஏற்பட்டது.” எனவும் “யாழ் இளம் எழுத்தாளர் சங்கம் நடத்திய சிறுகதைப் போட்டியில் என் கதைக்கு ஆறுதல் பரிசு கிடைத்தது.” என்றும் மேற்படி நேர்காணலில் குந்தவை குறிப்பிட்டதன் ஊடாக தமிழகச் சஞ்சிகைகளோடு ஈழத்துப் பத்திரிகை சஞ்சிகைகளை வாசித்த பழக்கமும் பயிற்சியுமே இலக்கிய ஈடுபாட்டுக்குக் காரணமாயின என்பதை அறிந்து கொள்ள முடிகின்றது.

குந்தவையின் இயற்பெயர் சடாட்சரதேவி. 14.03.1941 இல் பிறந்தவர். பெற்றோர் இராசரத்தினம் இலட்சுமிப்பிள்ளை. தொண்டைமானாற்றைப் பிறப்பிடமாகவும் வாழ்விடமாகவும் கொண்டவர். பேரனார் சி.வீரகத்திப்பிள்ளை. திரைகடல் ஓடித் திரவியம் தேடியவர். பெருவள்ளல். அவர் தாபித்த பாடசாலையே தொண்டைமானாறு வீரகத்திப்பிள்ளை மகாவித்தி யாலயம் ஆகும்.

குந்தவை தனது ஆரம்பக் கல்வியை யா/தொண்டைமானாறு வீரகத்திப்பிள்ளை மகாவித்தி யாலயத்திலும் இடைநிலைக்கல்வியை சன்னாகம் இராமநாதன் கல்லூரியிலும் கற்றார். பேராதனைப் பல்கலைக்கழகத்தில் கலைமாணிப் பட்டம் பெற்றார். வவுனியா மாவட்டச் செயலகத்தில் திட்டமிடல் பயிற்சி யாளராகவும் அதனைத் தொடர்ந்து புத்தளத்திலும் (முந்தல்) யா/உடுப்பிட்டி மகளிர் கல்லூரியிலும் ஆசிரிய ராகப் பணியாற்றி, 1990 ஆம் ஆண்டு விசேட சுயவிருப்பு ஓய்வூதியுடன் திணைக்கழகத்தில் பணியிலிருந்து ஓய்வு பெற்றார்.

இவரின் சிறுகதைகள் தமிழ்ச்சூழலில் வெளியாகி யுள்ளன. ஆனந்த விகடன், கணையாழி, சுவர், உயிர் எழுத்து, பூக்கள், கனவு, சுதந்திரன், ஈழச்சுடர், அலை, இளங்கதிர், சரிநிகர், சக்தி, மூன்றாவது மனிதன், மல்லிகை, ஜீவந்தி, தரிசனம், மகுடம், கலைமுகம் முத லான இதழ்களில் மட்டுமல்லாமல் வேறு பல இதழ் களிலும் சில கதைகள் மீள மீளப் பிரசுரமாகியுள்ளன. இவை தவிர, கூட்டுத் தொகுப்புக்கள் சிலவற்றில் இவரின் கதைகள் சேர்க்கப்பட்டுள்ளன. இறுதியாக 2022 ஆம் ஆண்டு வெளியாகிய “திரைகடல் தந்த திரவியம்” என்ற பன்னாட்டுத் தமிழ்ச் சிறுகதைகள் தொகுப்பில் “பாதுகை” என்ற சிறுகதை சேர்க்கப்பட்டுள்ளது.

குந்தவையின் “பெயர்வு” என்ற சிறுகதை ஏ.ஜே கனகரட்னாவினால் ஆங்கிலத்தில் மொழிபெயர்க்கப் பட்டு தமிழகத்தில் வெளிவந்தது. இச்சிறுகதையை இலண்டன் அவைக்காற்றுக் கலைக்கழகத்திற்கு ஊடாக பாலேந்திரா நாடகமாக மேடையேற்றினார். குந்தவையின் “திருவோடு” என்ற மற்றொரு சிறுகதையை வின் சென்ட் சவுந்தரம் ஆங்கிலத்தில் மொழிபெயர்த்துள்ளார்.

இவரது முதற்சிறுகதைத் தொகுப்பு “யோகம் இருக்கிறது” 2002 ஆம் ஆண்டு சென்னை மித்ர பதிப்பகத்தால் வெளியிடப்பட்டது. இரண்டாவது தொகுப்பு “ஆறாத காயங்கள்” 2016 இல் பொ. புவனேந்திர ஐயர் அவர்களால் (தொண்டைமானாறு

செல்லையா ஐயர் கலாசார மண்டப வெளியீடு) வெளியிடப்பட்டது.

பருத்தித்துறைப் பிரதேச செயலகம், வடமராட்சி வலயக் கல்வி அலுவலகம், வடமாகாண பண்பாட்டலுவல்கள் திணைக்களம் ஆகிய அரசு திணைக்களங்கள் இவரது எழுத்துப் பணியைப் பாராட்டிக் கௌரவித் துள்ளன. 2008 ஆம் ஆண்டு “வடமாகாண ஆளுநர் விருது” வழங்கிக் கௌரவிக்கப்பட்டார்.

குந்தவை எழுதிய 35 கதைகளில் “யோகம் இருக்கிறது” தொகுப்பில் 13 கதைகளும் “ஆறாத காயங்கள்” தொகுப்பில் 9 கதைகளும் உள்ளன. ஏனையவை பத்திரிகை சஞ்சிகைகளில் வெளிவந்தவை. ஆனால் தொகுப்பு வடிவம் பெறாதவை.

நீண்ட கால வாழ்வில் இவர் எழுதியவை மிகச் சொற்பம். “தமிழகத்தில் மறைந்த சர்வாகன் போன்று ஈழத்து இலக்கிய உலகில் குறைந்த எண்ணிக்கையில் சிறுகதைகள் படைத்திருக்கும் குந்தவை, தேர்ந்த வாசகர்கள் விமர்சகர்களின் கவனத்தை ஈர்த்திருப்ப தற்கு அவருடைய கதைகளின் கருவும் படைப்பு மொழி யும்தான் காரணம்” என்று முருகபூபதி குறிப்பிடுகிறார். அக்கதைகளை மீள மீள வாசிக்கும்போது பல்வேறு உணர்வுத் தொற்றுதல்களை அவை ஏற்படுத்தக் கூடியன.

கதைகளின் பயணவழி

குந்தவை 60களில் எழுத வந்த படைப்பாளி. பேராதனைப் பல்கலைக்கழகம் உருவாக்கிய எழுத்தாளர்களின் வரிசையில் வைத்து நோக்கத்தக்கவர். 1964 இல் கலா பரமேஸ்வரனைத் தொகுப்பாசிரியராகக் கொண்டு “காலத்தின் குரல்கள்” என்ற சிறுகதைத் தொகுப்பு பல்கலை வெளியீடாக வெளிவந்தது. க. பரராஜசிங்கம், குந்தவை, எம்.ஏ. சுகிரி, செம்பியன் செல்வன், க. நவசோதி, செல்வ பத்மநாதன், செங்கை ஆழியான், சபா ஜெயராசா, கலா பரமேஸ்வரன் ஆகிய ஒன்பது பல்கலைக்கழக எழுத்தாளர்களின் சிறுகதைகள் அதில் வந்துள்ளன.

“1960 - 1964 காலகட்டத்தில் பேராதனைப் பல்கலைக்கழகத்தில் கருக்கட்டிய புனைகதைத் துறையின் முயற்சி இன்று ஈழத்து இலக்கியத்தின் அறுவடை களாக மாறிவிட்டன. அக்காலகட்டத்தின் வீறு கொண்ட எழுத்தாளர்கள் போன்ற ஒரு படைப்பாளிக் கூட்டம் அதன் பின்னர் உருவாகவில்லையென்பது குறிப்பிடத்தக்கது” என்று செங்கையாழியான் ஈழத்து முன்னோடிச் சிறுகதைத் தொகுப்பின் முன்னுரையில் குறிப்பிடுகின்றார்.

குந்தவையின் எழுத்துக்களை மூன்று கால கட்டங்களாக வகுத்து நோக்கமுடியும். பல்கலைக்கழக வாழ்வுடன் தொடங்கிய முதலாவது காலகட்டத்தில் எழுதப்பட்ட கதைகள் அதிகமும் மனிதர்களின் அநீதியான செயற்பாடுகள் மீது கேள்வியெழுப்பும் யதார்த்த பூர்வமான கதைகளாக அமைந்துள்ளன. இக்காலத்திலேயே சிறுமை கண்டு பொங்குவாய் (1963 ஆனந்த விகடன்), மனிதத்துவம் (1964 காலத்தின் குரல்கள்), மீட்சி (1965 சுதந்திரன்), சும்பனித்தெரு முகாம் (1965 ஈழச்சுடர்), குறுக்கீடு (1966 இளங்கதிர்), மாயை (1967 சுதந்திரன்) ஆகிய கதைகளை எழுதியுள்ளார்.

பின்னர் ஒரு நீண்ட இடைவெளி இருந்துள்ளது. Field work (1981 அலை), யோகம் இருக்கிறது (1981 கணையாழி), புழுக்கம் (1983 சவர்) ஆகிய கதைகளை 80 களில் எழுதியுள்ளார். இக்காலகட்ட எழுத்துக்கள் தொடர்ச்சியாக முன்னெடுத்துச் செல்லப்படாமலும் போர்க்கால வாழ்க்கைச் சூழலும் காரணமாக இருந்திருக்கலாம்.

மூன்றாவது காலகட்டத்தில் எழுதப்பட்ட கதைகள்தான் அதிகமும் வாசகர்களிடம் சென்று சேர்ந்தன. இக்காலத்திலே வல்லைவெளி, இணக்கம், இறுக்கம், கனவு, இடமாற்றத்துக்காய், வீடுநோக்கி, இரக்கம் (இக்கதைகளை 1990 - 2002 ற்குள் எழுதியிருக்கலாம்) பெயர்வு (1998 கணையாழி), திருவோடு (1999 சரிநிகர்), பயன்படல் (2002 மூன்றாவது மனிதன்), நாடும் நம் மக்களும் (2005 மல்லிகை), சொல்ல மாட்டாளா (2007 ஜீவநதி), ஆநிரைகள் (2009 ஜீவநதி), காலிழப்பும் பின்பும் (2010 ஜீவநதி), நீட்சி (2011 ஜீவநதி), கோழிக்கறி (2012 தரிசனம்), ஊழியமும் ஊதியமும் (2012 ஜீவநதி), பாதுகை (2013 மகுடம்), இரும்பிடை நீர் (2014 உயிர் எழுத்து), புகை நடுவில் (2016 முகரம்), அரசியும் முத்துமாலையும் (2016), கருமை (2017 ஜீவநதி), ஒரு நாள் கழிந்தது (2018 ஜீவநதி), திராட்சை (2019 ஜீவநதி), பழைய கணக்கு (2019 கலைமுகம்), தாய்மை (2020 ஜீவநதி) முதலான 26 சிறுகதைகளைத் தொடர்ந்து எழுதியுள்ளார்.

குந்தவையின் வெளிவந்த இரண்டு தொகுப்புக்கதைகளும் இரண்டாம் கட்ட ஈழப்போர் தொடங்கிய காலம் முதல் நான்காம் கட்டப் போர் முடியும் வரையான காலப்பகுதியில் மக்களின் வாழ்வில் ஏற்பட்ட வாழ்க்கை நெருக்கடிகளையும் இழப்புக்களையும் அனுபவங்களையும் கூறுகின்றன.

“கதை எழுதவேண்டும் என்ற உந்துதலை புறச் சூழலும் நாட்டின் நடப்பு நிகழ்வுகளுமே ஏற்படுத்துகின்றன. பேரினவாதம் தலைதூக்கியாடும் எம் நாட்டில் மனத்தைச் சலனப்படுத்தி சஞ்சலப்படுத்தும் நிகழ்வுகள் பல. நான் அனேகமாக அவற்றை வைத்தே கதைகள் எழுத விரும்புகிறேன்.” (ஊடறு நேர்காணல்) என்று குறிப்பிடும் குந்தவையின் அதிகமான கதைகள் சாதாரண மனிதர்களைப் பற்றிய கதைகள். போரின் பின்னர் சிதைந்துபோன மனிதர்களையும் அவர்களின் வாழ்வையும் கூறும் கதைகள். இவற்றை அடிப்படையாகக் கொண்டு குந்தவையின் சிறுகதைகளைப் பின்வருமாறு வகைப்படுத்தி நோக்கமுடியும்.

1. சமூக விமர்சனம்
2. யுத்தமும் சிதைவும்
3. பெண்களும் வாழ்வும்
4. தனிமனித உணர்வு

1. சமூக விமர்சனம்

1960 களுக்குப் பின்னரான ஈழத்துச் சிறுகதைகளில் சமூக பொருளாதார அரசியல் பண்பாட்டு மாற்றங்களை உள்வாங்கி தேசியம், சாதியம், வர்க்கம் தொடர்பான பல்வேறு சிந்தனையுடைய எழுத்துக்கள் வெளிவந்த காலப்பகுதியில் சிறுகதைத் துறைக்குள் நுழைந்தவர் குந்தவை.

சிறுமை கண்டு பொங்குவாய், மனிதத்துவம்,

கும்பனித்தெரு முகாம், மீட்சி ஆகிய கதைகள் ஊடாக ஏமாற்றுக்காரர்களையும் அவர்களின் போலி முகங்களையும் வெளிப்படுத்தும் கருத்தியற் பின்புலத்தில் தொடர்ச்சியாகச் சில கதைகளை எழுதியுள்ளார்.

ஒருவரின் உயர்வுக்குப் பின்னால் நிச்சயமாக அர்ப்பணிப்பும் உழைப்பும் இருக்கும். ஆனால் குறுக்கு வழியில் புகழ்பெற விரும்புவோரும் இந்தச் சமூகத்தில் இருக்கத்தான் செய்கிறார்கள். உயர்கல்வி நிறுவனத்தில் பணிபுரியும் ஒருவருடனான திருமண உறவையே முறித்துவிட்டு வருகின்ற பெண்ணை “சிறுமை கண்டு பொங்குவாய்” என்ற கதையில் குந்தவை காட்டுவார். தமிழ் அறிஞர் ஒருவரின் ஆய்வை, அவர் இறந்தபின்னர் தான் பயன்படுத்தி உயர்ப்பட்டம் பெற்ற ஒரு விரிவுரையாளரின் வஞ்சகமான ஏமாற்றுவேலையை வெளிக்காட்டும் கதையாக அமைந்துள்ளது. “புலமைத் திருட்டு” என்று இதனைக் கூறலாம். 1963 இல் எழுதப்பட்ட அக்கதை இன்றைய காலத்திற்கும் பொருந்துகிறது. இந்தக் கதை தொடர்பாக கலைமுகம் நேர்காணலிலும் பதிவு செய்துள்ளார்.

“கடுமையாக நோயுற்றிருந்த அவர் தம் நோயையும் பொருட்படுத்தாது ஆராய்ச்சி செய்து சொல்ல, நீங்கள் எழுதி வந்தீர்கள். புத்தகம் முடிந்த சில நாட்களில் அவர் காலமாகவே அவர் மனைவியாரின் நன்மதிப்பைப் பெற்ற நீங்கள் துக்கம் விசாரிக்கும் சாக்கில் ஒரு நாள் அந்தக் கையெழுத்து நூலை வீட்டிற்கு எடுத்து வந்துவிட்டீர்கள். அந்தப் புத்தகத்தையே நீங்கள் பி.எச்.டி பட்டம் பெறப் பயன்படுத்தினீர்கள். கேவலம் தற்பெருமைக்காக பட்டம் பதவிக்காக இப்படி ஒரு பச்சையான துரோகத்தை “தமிழ் தமிழ்” என கூறித்திரியும் நீங்களே செய்திருக்கின்றீர்கள் என்பதை அறிந்த பின் நான் எப்படி அதை மறந்து மறைத்து உங்களோடு வாழ முடியும்.” (சிறுமை கண்டு பொங்குவாய்) என்று வினாவெழுப்புகிறார். அறியாமற் செய்த பிழையென்று அவளால் அதை ஒதுக்கி விட முடியவில்லை. மற்ற வருக்கு நம்பிக்கைத் துரோகம் செய்த ஒருவரோடு எவ்வாறு வாழ்க்கையைப் பகிர்ந்து கொள்வது என்பதையே “சிறுமை கண்டு பொங்குவாய்” உணர்த்துகிறது.

“மனிதத்துவம்” என்ற கதையில் கடலுக்குச் சென்ற கந்தையன் கடலில் தத்தளித்த இருவரை மீட்டு வருகிறான். இவ்வாறானவர்களைச் சட்டவிரோதத் தொழிலில் ஈடுபடுத்தி அவர்களின் உழைப்பை உறிஞ்சும் முதலாளி ஒருவர், தனக்கு அவர்களால் எந்த நன்மையும் கிடைக்கப்போவதில்லை எனத் தெரிந்ததும் இரவோடு இரவாகப் பொலிஸில் பிடித்துக் கொடுக்கிறார். “வேலை பெற்றுக் கொடுப்பதற்காக பெருந்தொகையான முன்பணத்தை அவர்களின் சம்பளத்திலிருந்து எடுத்துக் கொண்டபின் சம்பளம் கொடுத்தே வேலை வாங்கப்பட வேண்டும் என்ற நிலை அடைந்ததும் அவர்கள் பொலிஸில் ஒப்படைக்கப்படுவார்கள்.” (மனிதத்துவம்) இங்கு மனிதத்துவ உதவி செய்த கந்தையனும் கைது செய்யப்படுகின்றான்.

தமிழ்நாட்டிலிருந்து ஏமாற்றி அழைத்து வரப்பட்ட மக்கள் படுகின்ற துயரங்களையும் அவர்களைச் சட்டவிரோதக் குடியேற்றவாசிகள் என்று கூறி உழைப்பு உறிஞ்சப்படுவதையும் “கும்பனித்தெரு முகாம்” கதை காட்டுகிறது.

இலங்கையில் வசிக்கும் சட்டவிரோதக் குடியேற்ற வாசிகள் எனக் கருதப்படுவோரை அடைத்து வைத்திருக்கும் இடமே “கும்பனித்தெரு முகாம்” ஆகும். இந்தியாவிலிருந்து வந்து கடையொன்றில் வேலை செய்து பொலிஸில் பிடித்துக் கொடுக்கப்பட்டு தமிழகத்திற்கு அனுப்பப்படுவதற்காக முகாமில் அடைந்து கிடக்கும் கண்ணுச்சாமியும் மறுபுறம் சிங்களப் பெண்ணைத் திருமணம் செய்து மலையகத்தில் வாழ்ந்த மாரிமுத்துவும் (பிறப்பால் இந்தியத் தமிழன்) கும்பனித்தெரு முகாமில் அடைத்து வைக்கப்பட்டுள்ளனர். இருவேறு சம்பவங்களின் பின்னால் இருப்பவர்கள் முதலாளிமாரும் ஏமாற்றக்காரர்களும் தான். குடும்பத்தை விட்டுப் பிரிந்து வந்து உழைப்பு உறிஞ்சப்பட்டு துரும்பான இந்தியத் தொழிலாளர்கள் பற்றிய கதைகளாக அவை அமைந்துள்ளன. 1964, 1965 இல் எழுதப்பட்ட இக்கதைகளில் முகாம்வாழ்வு, உணவு என்பன இறுதியுத்தத்தின் பின்னர் தமிழ் மக்கள் எதிர்கொண்டவை போலவே அமைந்துள்ளன. இக்கதைகளின் ஊடாகவும் மக்களின் பாடுகளைப் பதிவு செய்கிறார்.

சாதாரண உழைக்கும் மக்களின் அடிப்படைப் பிரச்சினைகளைக் கண்டுகொள்ளாமல் நடைமுறை யதார்த்தத்தை உணராமல், தமது கட்சிப் பிரசாரங் களை மேற்கொள்ளும் நண்பர்களிடமிருந்தும் கட்சியிலிருந்தும் விலகும் நபர்கள் பயமுறுத்தப்படுதல், எச்சரிக்கை செய்யப்படுதல் என்பவற்றை எடுத்துக் காட்டும் கதையே “மீட்சி” ஆகும். இவற்றை சமூக நோக்கங்கருதி எழுதப்பட்ட கதைகளைக் கூறலாம்.

“குந்தவையின் கதைகளின் உள்ளார்ந்த அடிப்படை மனித மன அவசங்கள் என்று சொல்ல லாமா? இலஞ்சம் வாங்கியதனால் வேலை இழந்த அரச அதிகாரியின் தவிப்பும், பழைய நண்பனைச் சந்திக்கும்போது மீண்டும் வேலை கிடைக்கும் என்று துளிர்க்கும் நம்பிக்கையும் “யோகம் இருக்கிறது” கதையில் இடம் பெறுகிறது. சும்மா இருந்து ஊதியம் பெறும் ஊழியர்களின் மன நெருடல்களை, உயர் குடிப்பிறப்புகளென போலிப் பெருமிதம் காட்டும் பெண்கள், மனித மனங்களது இன உணர்வுகள், தனது பெண்களுக்கு இன்னும் திருமணமாகவில்லையே என்ற தாயின் ஏக்கங்கள் என்று மனித மன அவசங் களை மனித மனப்போராட்டங்கள் என்பவற்றையே இவரது கதைகள் சித்திரிக்கின்றன. (அறிமுகங்கள், விமர்சனங்கள், குறிப்புகள்) என்று குப்பிழான் ஐ. சண்முகன் எழுதியுள்ளார்.

இலஞ்சக் குற்றச்சாட்டில் வேலையிலிருந்து இடைநிறுத்தப்பட்ட ஒருவனின் உள்ளத்து உணர்வு களை “யோகம் இருக்கிறது” பேசுகிறது. அவன் கூனிக் குறுகி விடுகிறான். ஒரு நூலகத்திற்குக்கூட செல்லத் தயங்குகிறான். பார்வையாலும் பேச்சாலும் தன்னை மற்றவர்கள் ஏனெனம் செய்வதாக மனம்வெதும்புகிறான். இவ்வாறான மனநிலையைச் சொல்லும்போது அவனின் நண்பன் ஒருவனின் சந்திப்பின் பின்னர் இப்பிரச்சினையிலிருந்து விடுபடுவதற்கான வாய்ப்பு ஏற்படலாம் என எண்ணுகிறான். இதுதான் அவனின் யோகம். அதுவே தொகுப்பின் தலைப்பாகவும் இருக்கிறது.

“Field work” என்ற கதை அலுவலகங்களில் வேலை செய்வோர் ஏனோதானோ என பணியாற்றுவதையும் பணம் பெறுவதற்குப் பொய்யான அறிக்கை களைத் தயாரித்து வழங்குவதையும் மிகச்சில பாத்திரங்கள் ஊடாகச் சொல்லுகின்றது. விவசாயிகள் கடனுதவி பெற வருகின்றபோது பெற்றுக்கொண்ட கடனைத்திருப்பிச் செலுத்தினாந்தான் அது சாத்தியம் என கூறுகிறார்கள். அவர்கள் பெற்ற கடனைத் திருப்பிச் செலுத்தாமல் பொய் சொல்லுகிறார்கள் என்று கூறுவதும் அலுவலகத்தில் வேலை செய்வோர் இல்லாத ஒன்றை இருப்பதாகக் காட்டி பணம் பெறுவதும் சரியாகத்தான் இருக்கிறது. இங்கும் மனிதர்களின் நேர்மையற்ற செயல்களை எள்ளி நகைக்கின்றார் குந்தவை.

“இவரது எழுத்தில் பயின்று வரும் புத்தம் புதிய சொற்கள் யதார்த்தத்தை வழிய விடும் அவற்றின் இயல்பு என்பன படித்த மாத்திரத்தில் பெரிதும் கவர் கின்றன. படைப்புக்களுக்கு ஒரு மெல்லிய திரையாக, போர்வையாக மனோரதியக் கசிவு, அழகுக்கு அழகு சேர்ப்பதை நாம் அறிவோம். ஜெயகாந்தனும் ஜானகி ராமனும் ஜெயமோகனும் இவ்வகையில் சமர்த்தர்கள். இந்த ரசத் துளிர்ப்பு எதுவுமில்லாமல் புதுமைப் பித்தனைப் போல் கறாராக யதார்த்தத்தை இறுக்கமா கப் பற்றி நிற்பது குந்தவையின் பெரிய பலம்” (குந்தவையின் யதார்த்தமும் புனைவும், ஜீவநதி 2016) என்று க. சட்ட நாதன் குறிப்பிடுகின்றார்.

பூப்புனித நீராட்டு விழாச் சடங்கு ஒன்றை வைத்துக்கொண்டு நம்மவர்கள் காட்டுகின்ற பகட்டு நாடகத்தை எள்ளுக்குட்படுத்துவதே “திருவோடு”. திருவோடு என்பது பிச்சைப் பாத்திரம். வெளிநாட்டில் கஷ்டப்பட்டு ஒருவர் உழைக்க, அவர் உழைப்பில் ஊதாரித்தனமும் பகட்டு வாழ்வும் வாழுகின்ற குடும்பங் களை இக்கதையில் காட்டுவார். அரசின் உதவிப் பணத்தில் வாழ்க்கையோட்டுவோர் மற்றவர்களுக்குக் காட்டும் போலிமுகத்தையும் திருவோடு நகைப்புக் குள்ளாக்குகிறது.

“இலங்கையில் போர் தந்த துயரம் புலம்பெயர் வாழ்க்கையின் பண்பாட்டுச் சிக்கல் என எல்லா வற்றையும் இந்த கதைகள் வழியாகப் பெண்கள் பக்கம் நின்று குந்தவை பார்க்கிறார். ஆனால், இதையெல்லாம் பெருங்கோபத்துடன் வெளிப்படுத்த வில்லை. மேலும் ஒரு சார்பாகப் புரட்சிக்கும் அழைப்பு விடுக்கவில்லை. பெண்களின் அன்றாடச் செய்கை களுக்குள் புகுந்து அது நிகழ்த்திய மாற்றம் என்ற ரீதியில் அதை அவர்களின் பார்வையில் சொல்ல முயல்கிறார். விசேசமான இந்த அம்சம் மற்ற எழுத்தாளர்களிடமிருந்தும் அவரை தனித்துவப்படுத்து கின்றது.” (மே 6 2018 தி.இந்து) இக்கூற்றுக்கு ஆதாரமாகவே திருவோடு, புழுக்கம், ஊழியமும் ஊதியமும் முதலான கதைகள் அமைந்திருக்கின்றன.

2.யுத்தத்தின் சிதைவு

80களிலிருந்து தொடர்ந்த யுத்தத்தினாலும் முள்ளிவாய்க்கால் இறுதிப்போரினாலும் சிதைந்து போன மக்களின் வாழ்வை பல சிறு கதைகளில் எழுதி யுள்ளார். இரண்டு காலகட்டக் கதைகளுக்கு இடையி

லான கதைசொல்லும் முறையிலும் கூட வித்தியாசத்தை வாசகர் உணர முடியும்.

“யோகம் இருக்கிறது” வெளி வந்து 13 வருடங்களுக்குப் பின்னர் “ஆறாத காயங்கள்” தொகுதி வெளி வந்தது. ஆறாத காயங்கள் தொகுப்பில் இடம்பெற்றுள்ள கதைகள் அனைத்தும் இறுதியுத்தத்திற்குப் பின்னர் எழுதப்பட்டவை. யுத்தப் பிரதேசத்திற்கு வெளியே வாழ்ந்தவர் குந்தவை. இக்காலத்தில் அவர் தனது வெளிப் போக்குவரத்துகளைக் குறைத்துக் கொண்டு விட்டார். இக்கதைகள் அதிகமும் அவரின் வாசிப்பு அனுபவங்களையும் மிக அரிதாகக் கிடைத்த புற அனுபவங்களையும் கொண்டு எழுதப்பட்டவை. எனினும் அவற்றில் இருக்கும் கதை நேர்த்தியும் கதை சொல்லுவதற்கான நோக்கமும் நம்மைச் சிந்திக்கத் தூண்டுவன. சிலகதைகள் மனதை நெகிழச் செய்வன.

“இக்கதைகள் பெரும்பாலான வற்றில் இலங்கை அரசுக்கும் விடுதலைப் புலிகளுக்கும் இடையிலான தொடர்ந்த போரில் நிர்மூலமாகி விட்ட சமூகத்தின் இடிபாடுகளிடையே வாழும் மக்களின் அன்றாட நிலையை, கோபக்களல் வீசாது, உணர்ச்சிகளை எழுப்பாது, சொற்களாகவே வந்து விழும் வர்ணனைகள் இல்லாது, போர் விட்டுச் செல்லும் மனக்காயங்களையும் பொருள் சேதத்தையும் வேறுபட்ட வாழ்க்கையும் நம் அனுபவத்திற்குள்ளாக்கு கின்றன. இடைவிடாத போரின் அகோரங்களையும் நிலை குலைந்த வாழ்க்கையையும் 15-20 வருடங்களாகத் தொடர்ந்து அனுபவிக்கும்போது அதன் வேதனையும், பயங்கரமும் சாதாரண வாழ்க்கையின் குணம்பெற்று இயல்பாகி விடுகின்றன.” (வெங்கட்சாமி நாதன், தொடரும் உரையாடல்) என்று யோகம் இருக்கிறது தொகுப்பை அடிப்படையாக வைத்து வெங்கட்சாமிநாதன் எழுதியிருப்பார். அக்கூற்று பின்னர் வந்த கதைகளுக்கும் பொருந்துகிறது.

இறுக்கம், வல்லைவெளி, பெயர்வு, வீடு நோக்கி முதலான கதைகளின் மையச்சரடு யுத்தத்தினால் மக்களின் சிதைவை வெளிப்படுத்துவதாகும். யுத்த காலத்தில் மக்களின் இயல்பு வாழ்க்கை பாதிக்கப்பட்டது. இதனால் வாழ்க்கையின் அடிப்படை இயல்புகள் கூட ஆட்டங்கண்டு விடுகின்றன.

யாழ்ப்பாணப் பயணத்திற்கு வல்லைவெளியில் நிற்கும் ஓர் இளம்பெண்ணின் பார்வையூடாகச் சூழலை மிக அநாயாசமாகக் கொண்டு வருவதன் மூலம்

“வல்லைவெளி” கதையை நகர்த்துகின்றார். போகிற போக்கில் சூழலைப் படம்பிடித்துக் காட்டுவார். இதனை இறுக்கம், வல்லைவெளி இரண்டு கதைகளிலும் அவதானிக்கலாம். இதனாலேயே “எழுத்துக்கும் வாழ்க்கைக்கும் உள்ள இடைவெளிகளை அகற்றிக் கொண்டு சமகால ஈழத்து நிகழ்ச்சிகளின் ஊடாக வாசகனைப் பயணிக்க வைப்பதன் மூலம் புதிய அனுபவத்தை ஏற்படுத்துதல் குந்தவையின் கலை வெற்றியாகும்.” (யோகம் இருக்கிறது, முன்னீடு) என்று எஸ்.பொகுறிப்பிடுகிறார்.

“இந்திய ஆமி இங்கிருந்த காலத்தில் இதே வீதியால் இருபத்தியெட்டு டாங்கிகள் ஒன்றன்பின் ஒன்றாய்ப் போனதை சன்னதி கோயிலடியிலுள்ள ஒரு மடத்தின் பின்னால் நின்று எண்ணியிருக்கிறாள். இரண்டு வருடங்களுக்கு முன் இலங்கை ஆமி, ஊர்ப்பகுதிக்கு வந்தபொழுது அவர்கள் கொண்டு வந்த டாங்கிகளை எண்ணிப் பார்க்கமுடியாமல் ஊரிலுள்ள

எல்லோருடனும் அவளும் இடம் பெயர்ந்து வேறெங்கோ சென்று விட்டாள். கோயிலடி மடத்தில் கூட இருக்காது.

இராணுவ லொறிகள், டாங்கிகள். வேறென்ன கனரகங்கள், இந்த விதியால் சென்றிருக்குமெனச் சிந்தனை ஓடியது. புல்டோஸர்கள், ட்ராங்குகள், இராணுவஜீப்புகள்...

சரித்திர நாவல்களில் எழுதுவார்களே.. இது ராஜராஜ சோழனின் படைகள் சென்ற பாதை ராஜேந்திர சோழனின் படைகள் சென்ற பாதை என்று அந்த மாதிரி, தானும் நினைப்பதாகத் தோன்றிய பொழுதுகொஞ்சம் சிரிப்பு வந்தது.

யாழ்ப்பாண இராச்சியத்தின் சரித்திரத்தில் அப்படி யாரும் பெரிய படையெடுத்துச் சென்றதாகத் தெரியவில்லை. நாடு பிடிக்க வந்த போர்த்துக்கீசரை, இப்பகுதியிலிருந்த கரையார்களின் தலைவன் ஒருவன் படை திரட்டி எதிர்க்க முயன்றதாய் சரித்திரப் புத்தகத்தில் ஒரு வரி மட்டும் படித்திருக்கிறான். ஒரு வேளை அந்தக் கரையார் இராசாவின் படை இந்த வழியாகப் போயிருக்கக்கூடும்.

முன்புகொள்ளிவாய்ப் பிசாசுகளும் இரவில் இந்த உப்பு வெளியில் உலாவித் திரியுமாம். இந்தக் கரையார் ராசாவின் படைகள் கொள்ளிவாய் பிசாசுகள் இவற்றை எல்லாம் விட இப்பொழுது இப்பகுதி எவ்வளவு வற்றையோ பார்த்துவிட்டதாகத் தோன்றியது.” (வல்லவெளி)

இடப்பெயர்வுக்குப் பின்னர் வீடு திரும்புகிறார். எங்கும் சிதிலத்தின் அடையாளத்தைக் காணுகிறார். வீட்டின் நிலையை அப்படியே கண்முன் கொண்டு வருவார். ஓர் அணிற்குஞ்சை வைத்துக்கொண்டு எழுதுகின்ற வரிகள் அக்கால அரசியற் சூழலை இளைஞர் களுடன் ஒப்பிட்டு நோக்க முடிகிறது. “அணில் அவர்களை நின்று பார்த்துவிட்டு தாவி ஓடி விட்டது. “ஓண்டட்டையும் பிடிபடாமை அது நல்லாயிருக்கோணும்” என நினைத்துக் கொண்டு முற்றத்தை “டா”னாப் படச் சுற்றியிருந்த குசினியையும் சாப்பாட்டறையையும் பார்க்கப் போனாள். குசினிக்குள் புகைபோக்கி அப்படியே பொலபொலத்துச் சரிந்து கிடந்தது. சாப்பாட்டறைச் சுவரில் ஒரு பெரிய ஓட்டை இருந்தது. கீழே கற்களும் சீமெந்துத் துண்டுகளும் குவிந்து கிடந்தன.” (வீடுநோக்கி)

நாற்சார் வீட்டுச்சூழல், அதன் சுவர்கள், ஓடுகள் - கண்ணாடிகள் சிதைவுற்றுக் கிடத்தல், தாய் தந்தையர் நினைவு, தாய் கதை சொல்லுதல் ஆகியவற்றை காட்சிநுபங்களாகச் சொல்லிக்கொண்டே செல்கிறார்.

இவரின் “பெயர்வு” சிறுகதை பலராலும் எடுத்துக் காட்டப்பட்டதாகும். 90களின் அகதிகளாக மக்கள் இடம்பெயர்ந்த கஷ்டதையும் குழந்தைகளின் பசியையும் சொல்கின்ற கதை அது. போர் முடிந்து ஊருக்குத் திரும்பிய மக்கள் சொந்த ஊர்களுக்குப் போக முடியாமல் தடுக்கப்பட்டு அனுபவித்த வலிகளையும் சொல்வது. அவ்வாறு அலைக்கழிந்த காலங்களை இதில் பதிவு செய்கிறார்.

“கடல் எதிரே கருமையாய், கெட்டியாய் தெரிந்தது. கடலிலிருந்து எழுந்தது மாதிரியான வானம் மேலே கவிந்து கிடந்தது. தேய்நிலாக் காலத்து

லேசான வெளிச்சத்தில் சாம்பல் கலந்த மேகம் நடு வானமெங்கும் பரவித் தெரிந்தது. மேவாயை நிமிர்த்தி அதையே பார்க்கையில் அது தாழ்த் தொங்கி அசையாது கண்ணை நிறைத்தது. இந்த வானக் கருமைப் பின்னணியில் ஒரு ஹெலிகாப்டர் சிவப்பும் மஞ்சளும் சீறிக்கொண்டு மேலே வந்தால் எப்படியிருக்குமென கற்பனை ஓடியது.” (பெயர்வு) என்ற வர்ணனைகூட சூழலுக்கு ஏற்றாற்போல் மனம் நினைப்பதை மிக இயல்பாகச் சொல்வார்.

“உண்மையின் ஆராதனை, கதைக்கு எடுத்துக் கொள்ளப்படும் பாடுபொருளில் மட்டுமன்றி, அதனைச் சொல்லக் கலைஞன் தேர்ந்தெடுக்கும் உருவத்திலும் அந்த உண்மையின் நீட்சியை கொண்டு வருதல் சாத்தியமா? குந்தவை, இத்தொகுதியில் உள்ள கதைகள் பலவற்றிலே அதனைச் சாத்தியம் என்று சாதிக்கிறார். நிகழ்ச்சிகளைக் கதையாகப் பின்னுவதில் இழையோட விடும் பாணியும், அதனை நகர்த்துவதற்குக் கையாளும் மொழிநடையும் அவருக்குக் கைகொடுத்து உதவுகின்றன. பயமுறுத்தாத வசனநடையைப் பயிலுகின்றார். அந்த வசனநடையில் அவர் கையாளும் சொற்கள் புதிய வீரியத்ததுடன் காலூன்றி நிற்கின்றன.” (எஸ்.பொ)

நீட்சி, காலை இழந்தபின் ஆகிய கதைகளும் முன்னைய கதைகள் போலவே இறுதி யுத்தத்திற்குப் பின்னர் மக்களின் சிதைந்த வாழ்க்கையைக் கூறுவன.

“றோட்டால் ஒரு மோட்டார் சைக்கிள் போனது. தொடர்ந்து அடுத்தடுத்து இரு சைக்கிள்கள் போயின. சைக்கிள் பெடல்களை உழக்கும் கால்களே கண்களில் நிறைத்துக் கொண்டு தெரிந்து இழுபட்டு மறைந்தன. அவனின் கைகள், அவனையறியாமலே மொண்ணையாகிவிட்ட முழங்கால்களையும் அவற்றைச் சுற்றி நீண்டிருந்த தகர உருளைகளையும் தடவிக் கொடுத்தன.” (காலை இழந்தபின்)

யுத்தத்தில் தன் கால்களை இழந்துபோனவன் தன் பிளாஸ்டிக் கால்களைத் தடவிக்கொண்டு கண்முன்னே சுருண்டுபோன உறவுகளைக் கண்களில் தேக்கிக் கொண்டு எதிர்காலம் பற்றிய திசையிழந்து பேதலித்து நிற்கின்றான். தன் சின்ன மகன் துண்டம் துண்டமாகச் சிதறக் கண்டவன், முழங்காலுக்குக் கீழே இரண்டு கால்களை தானும் இழந்த நிலையில் செயற்கைக் காலுடன் வாழவேண்டிய அவலத்தை எண்ணிப் பார்க்கிறான். மிஞ்சி நிற்பன உடல்வாதையும் திசையிழந்த வாழ்வுமட்டுமே!

நொந்துபோன சமூகத்தின் பலவீனத்தைப் பயன்படுத்தி வளத்தைச் சூறையாடிச் செல்லும் மனிதர்களின் கதையாக “இரும்பிடை நீர்” அமைந்துள்ளது. முகாம் வாழ்வு, நீருக்கு அந்தரப்படுதல் ஆகியவற்றின் மத்தியில் கிணற்றில் நீர் அள்ளுவதற்கு அமைக்கப்பட்ட “இரும்புக்கேடரை” வெட்டியெடுத்துச் செல்கிறார்கள். சுயநலமான மனிதர்களின் நீதியற்ற இச்செயலை என்னவென்று சொல்வது? யாரிடம் முறையிடுவது? இதைத்தான் மனித மனங்களின் வீழ்ச்சி என்று சொல்லத் தோன்றுகிறது.

“நீட்சி”யில் பலரின் கதைகள் சொல்லப்படுகின்றன. “குந்தவையின் சிறுகதை நீட்சியைப் படித்ததும் சில நிமிடங்கள் ஆழ்ந்த மௌனத்தில் கரைந்தேன். அச்சிறுகதை எனக்குள் ஏற்படுத்திய அதிர்வுகளைக்

கட்டுப்படுத்திக் கொள்ளவே அந்த மௌனம்.” என்று முருகபூபதி இக்கதை தனக்குள் ஏற்படுத்திய பாதிப்புக் குறித்து எழுதியுள்ளார். பாடசாலை ஆசிரியர் ஒருவரின் பார்வையில் சொல்லப் படுகின்ற கதை இது. போருக்குப் பின் மனிதர்களின் உளச்சிதைவைச் சொல்லுகிறது. பாடசாலை மாணவன் ஒருவன் திடீரென வகுப்பிலிருந்து எழுந்து வெளியே செல்கிறான். ஷெல்ல தாக்குதலில் தந்தையை இழந்த காட்சி அவன் கண்முன் வருகிறது. “சண்டை நாள்களில் கஞ்சி வாங்க எண்டு லொறிக்கு முன்னாலை வந்து நிண்ட சனங்களுக்கு, இவன்ரை தகப்பன் லொறியில் ஏறி நிண்டு கஞ்சி வார்த்துக் கொண்டிருந்தாராம். அப்ப ஷெல் அடியில் அவற்றை கழுத்து தெறிச்சுப் போச்சாம். கஞ்சி வரும் வரை காத்திருந்த இவன்ரை தாயும் இவனும் ஏதோ பறக் கிறதைப் பார்த்தார்களாம். “என்ன பறக்குது பார்” என்று சொல்லிப் பார்த்தார்களாம். பிறகுதான் தெரிஞ்சுதாம் அது அவன்ரை தகப்பன்ரை தலை எண்டு” (நட்சி)

இறுதியுத்தம் பற்றி இதுபோல எத்தனையே அவலமான கதைகளை யுத்தப் பிரதேசத்திற்கு வெளியில் இருந்த மக்கள் அறிந்திருக்கிறார்கள். அக்கதைகளைக் கேட்டு மனம் பேதலித்திருக்கிறார்கள். அந்தச் சிறுவனின் ஆற்றாமையைக் கட்டுப்படுத்த அதிபரும் ஆசிரியர்களும் எடுக்கும் பிரயத்தனம் சொல்லப்படுகிறது. இதேபோன்ற நிலைமையுடைய மகனை வைத்திருக்கும் இன்னொரு ஆசிரியரின் கதையும் இங்கு இணைத்துச் சொல்லப்படுகிறது. பெண் ஆசிரியர்களுக்கு போக்குவரத்தில் ஏற்படும் நெருக்கீடுகள், வன்னிப்பிரதேசப் பாடசாலைகள் மற்றும் பிள்ளைகளின் நிலைமை ஆகியனவும் யுத்தத்திற்குப் பின்னர் சிதைந்துபோன வாழ்க்கையைக் கண்முன் கொண்டு வருகின்றன.

இறுதி யுத்தத்தின் பின்னர் காணாமலாக்கப்பட்ட பல பிள்ளைகளின் கதையைச் சொல்வது பாதுகை. அவனின் ஒரேயொரு மகன் கண் முன்னாலேயே அழைத்துச் செல்லப்பட்டவன். மகன் வருவான் வருவான் என எதிர்பார்த்து தாயின் உள்ளம் பேதலிக்கிறது. எதுவும் செய்யமுடியாத நிலையில் மகனின் நினைவுகளோடு அவள் உறக்கத்துக்குச் செல்கின்ற போது,

“அரிக் கேள் லாம்புத் திரியைக் குறைத்து வைத்துவிட்டு பாயை அவள் சுவரோரம் இழுத்துப் போடுவது தெரிந்தது. பின் போய் அந்தச் செருப்புகளை கையிலெடுத்துக் கொண்டு திரும்பி வந்தாள். இடுப்புச் சேலையைத் தளர்த்தி கொய்யகச் சுருக்குகளை வெளியே எடுத்து அவற்றில் செருப்புகளைப் பொதித்துச் சுருட்டி உள் பாவாடைக்குள் செருகி வயிற்றுக்கு நேரே இறக்கினாள். அவற்றை அணைத்துப் பிடித்தபடி படுத்துக் கொண்டாள்.” (பாதுகை)

குந்தவையின் “பாதுகை” சிறுகதையை அடிப்படையாகக் கொண்டு ஈழத்து இயக்குனர் மதிசுதா “பாதுகை” என்ற குறும்படத்தை எடுத்திருப்பார். அதற்குத் திரைக்கதையை எழுதி இயக்கி அக்குறும் படத்திலும் நடித்திருப்பார். குறும்படத்தில் வரும் காட்சிகளும் உரையாடலும் உணர்வுபூர்வமான நடிப்பும் குந்தவையின் சிறுகதையை வெகுஜனப் பார்வைக்கு

நகர்த்தியுள்ளன என்று கூறலாம்.

“கனவு” என்ற கதை வெங்காயப் பயிர் செய்யும் இளைஞன் தனது குடும்பத்தாரின் கடன்களைத் தீர்ப்பதற்காகவும் தங்கைமாரைக் கரைசேர்க்கவும் வெளிநாடு செல்வதே வழியென எண்ணுகிறான். கொழும்பு மற்றும் புத்தளத்தில் வாழும் தமிழர் நிலையை இணக்கம், இரக்கம் ஆகிய கதைகள் காட்டுகின்றன. இணக்கத்திலும் பயன்படலிலும் வருகின்ற சூழலியல் வர்ணனையும் மனிதர்களின் செயற்பாடுகளும் அக்கால அரசியற் சூழலை நன்கு புரிந்துகொள்ள வாய்ப்பளிக்கின்றன. மாடுகளை விரட்டும் மனிதர்கள், மனிதர்களை விரட்டும் அதிகாரம் குறியீடாகக் கொண்டு எழுதப்பட்ட இக்கதையும் கவனத்திற்குரியது.

குந்தவை எழுதிய போர்க்காலக் கதைகள், இழப்பும் வேதனையும் ரணமும் நிறைந்த வாழ்வை மிக அடக்கமான மொழியில் அலங்காரமில்லாமல் உணர்வுபூர்வமாக வெளிப்படுத்துவன. ஒரு காலகட்ட வாழ்வைப் படம்பிடித்துக் காட்டுவன.

3. பெண்களும் வாழ்வும்

“பெண்கள் இன்று அநேகமாக எல்லாத் துறைகளிலும் நுழைந்து பிரகாசித்தாலும் சம உரிமை என்பது எட்டாத தூரத்தில்தான் உள்ளது. ஒடுக்குதல் என்பது ஆணாதிக்கத்திலிருந்து சில சமயங்களில் வெளிப்படத்தான் செய்கிறது” (ஊடறு நேர்காணல்) என்று குறிப்பிடும் குந்தவை போரால் மட்டுமல்லாமல் வறுமை, தனிமை, விரக்தி, அதிகாரம் ஆகியவற்றாலும் உள்ளும் புறமும் அமுங்கிப்போன மனங்களையும் காட்டுகிறார்.

“ஊழியமும் ஊதியமும்” மிக நேர்த்தியான எழுதப்பட்ட மாதிரிச் சிறுகதையாகவே இளைய சமூகத்திற்கு அறிமுகப்படுத்தக்கூடியது. ஒரு பெண் எதிர் கொள்ளும் உடல் - உள வாதைகள் இக்கதையில் வெளிப்படுகின்றன. வைத்தியசாலையில் பராமரிப்புப் பணி செய்யும் இளம்பெண்ணின் ஒருநாட்பொழுதை விடிகாலை முதல் மாலைவரை அனுபவித்து உணர்ந்து எழுதியதுபோல் உள்ளது. கதையின் இறுதியில் வருகின்ற காட்சி மனத்தில் ஆற்றாமையை வெளிப்படுத்துகின்றது.

“ஆஸ்பத்திரியில் அனுமதிக்கப்பட்ட நோயாளர்களை கூட இருந்து கவனித்துக் கொள்ள அவர்களின் உறவினர்களால் இயலாத நிலையில் இந்த நலன்புரி நிறுவனம் தன் பணியாளர்களைக் கொடுத்து உதவுகிறது. ஒரு பகல் பொழுதிற்கு ஐந்தாறு ரூபாய் அவ் உறவினர்களிடமிருந்து வாங்கி அவற்றில் நூறு ரூபாய்களை தன் நிர்வாகச் செலவிற்காகப் பிடித்துக் கொண்டு பணி செய்தோருக்கு நானூறு ரூபாய்களைக் கொடுக்கிறது.

பிரதீபா மனத்திற்குள் கணக்குப் போடத் தொடங்கினாள். இப்பொழுது கையில் இருப்பது முந்நாற்றிப் பத்து ரூபாய். போன உடனே பெரியக்காவிடம் காலையில் வாங்கிய நூறு ரூபாவைத் திருப்பிக் கொடுக்க வேண்டும். மீதி இருநாற்றிப் பத்து ரூபாய். நாளைக்குத் திரும்ப பஸ்ஸிற்கு அக்காவிடம் காசு கேட்க முடியாது. போக ஒரு வழிப்பயணத்திற்காவது காசை அறுபது ரூபாவை எடுத்து வைத்துவிட வேண்டும். இன்றையப் போல கன்ரீன் செலவு ஒன்று ஏற்பட்டால் அதற்கொரு முப்பது ரூபாய். மொத்தம் தொண்ணூறு ரூபாய். மீதி

இருப்பது நூற்றி இருபது ரூபாய். ஒரு சோப்கேஸ் வாங்கவேண்டும். அல்லாவிட்டால் சோப் கைப்பையை பழுதாக்கிவிடும். அதற்கு ஒரு இருபது ரூபாய். மிஞ்சுவது நூறு ரூபாய்.

பிரதீபா அன்று எத்தனை தரம் சோப் போட்டு கை கழுவினோம் என எண்ணிப்பார்த்துக் கொண்டாள்.

அதிகாலையில் எழுந்து தனக்கு சாப்பாடு கட்டித் தருவதற்காக புட்டுக்கு மாக் குழைத்த பெரிய அக்காவை நினைத்துக் கொண்டாள். வழக்கத்திற்கு மாறாக வெள்ளை எழும்பி தனக்கு உருளைக்கிழங்கு சீவிப் பெரித்துத் தந்த சின்னக்காவை நினைத்துக் கொண்டாள். பாதி இருட்டில் தன்னோடு பஸ் நிறுத்தம் வரை வந்த அண்ணனை நினைத்துக் கொண்டாள். கையிலிருக்கும் நூறுகளில் மிஞ்சி நிற்கப் போகும் ஒரே ஒரு தாளைப் பார்த்துக் கொண்டாள். மனம் கசந்து போய்விட்டது.” (ஊழியமும் ஊதியமும்)

சாதாரண மக்களின் உழைப்பு எவ்வாறு சுரண்டப் படுகிறது என்பதற்கு இக்கதை சாட்சியாக அமைந்திருக்கிறது. இதனாலேயே “குந்தவையின் அடங்கிய குரலும் அமைதியும் நிதானமும் விசேசமானவை. அவரது எழுத்தும் அலங்காரங்களோ, உரத்த குரலோ ஆவேச உணர்வோ அற்றது. இவர் எழுத்தைப் படிக்கும்போது ஒன்றிரண்டு காட்சிகள் என் மனதில் வந்துபோகும்.” (தொடரும் உரையாடல்) என்று வெங்கட்சாமிநாதன் குறிப்பிடுகின்றார்.

பெண்களைப் பற்றிய தாழ்வான எண்ணங்களைத்தான் சில ஆண்கள் கொண்டிருக்கிறார்கள். பெண் என்றால் எதிர்த்துப் பேசக்கூடாது. வினா எழுப்பக்கூடாது. கருத்துக் கூறக்கூடாது என்ற பொதுமையான எண்ணமும் அவர்களிடம் இருக்கிறது. ஒருவரின் மனத்தைப் புண்படுத்தாமல் குத்திக் குதறாமல் பேசக்கூடிய தன்மை இவர்களிடம் இல்லையா? இவர்கள் எப்போதும் கருமை படர்ந்தவர்கள்தானா? என்பதே குந்தவையின் வினாவாக இருக்கிறது. இதனை “கருமை” கதையில் காணலாம்.

பெண்கள் அறிவு சார்ந்து ஈடுபடும் துறைகளைக் கூட சிலர் ஏளனமாக நோக்குவதை “சொல்ல மாட்டாளா” என்ற சிறுகதையில் வெளிப்படுத்துவார். இக்கதை பொதுவாகவே பெண்கள்மீது ஆண்கள் செலுத்தும் அதிகாரத்தைச் சொல்கிறது. “கருமை” சிறுகதையில் வருகின்ற மூன்று ஆண்களுமே பெண்களை இழித்துப் பேசுவோராக இருக்கிறார்கள். இப்படியான மன அழுக்குகளைச் சுமந்த இவர்களை நேரில் தரிசிப்பதுகூட மன அயர்ச்சியைத் தந்துவிடும் என்கிறார் குந்தவை.

“இடமாற்றத்துக்காய்” என்ற கதை, வரப்போகும் கணவனின் இசைவிற்கு ஏற்ப நடக்க வேண்டிய ஒரு பெண்ணைப் பற்றிக் கூறுகிறது. வேலையில் இடமாற்றம் ஒன்றைப் பெற்று யாழ்ப்பாணம் வந்தாலே திருமணம் நடைபெறும் என்ற நிலை பெண்ணுக்கு ஏற்படுகிறது. அதற்காக கொழும்புக்கும் யாழ்ப்பாணத்திற்குமாக அலைக்கிறாள். அதிகாரம் மிக்கவர்களைச் சந்திக்கிறாள்.

“அந்த பீ.ஏ, எம்பியை கொழும்புக்குக் காரிலே அனுப்பிப் போட்டு, நாங்கள் இரவு ரெயிலில் போகலாமெண்டார். சரி எண்டுதான் சொன்னன். யோகம்

ரீச்சரும் என்னோட வாறன் எண்டு சொன்னா. திடீரென அவன் குரலில் ஆத்திரம் பீறிட்டது. அண்டு பின்னேரம் போன் பண்ணிச் சொல்லுகிறார். ஒருத்தரையும் கூட கூட்டிக் கொண்டு வர வேண்டாமாம். நான் மட்டும் தனிய வரவேணுமாம்”

இவ்வாறு கூறப்படுவதன் அர்த்தம்தான் என்ன? ஆண்களின் வக்கிரப்புத்தியை வெளிச்சம் போட்டுக் காட்டுகிறது இக்கதை. இறுதியில் இடமாற்றமே வேண்டாம் என்று இருந்து விடுகிறாள்.

“தாய்மை” என்ற கதையில் இடியப்பம் அவித்து விற்று காலம் ஓட்டும் கனகவள்ளி என்ற பாத்திரத்தைக் குந்தவை கண்முன் கொண்டுவருகிறார். பெண் தனித்து விட்டால் அவள் எதிர்கொள்ளவேண்டிய மனக்கலக்கத்தையும் வாழ்க்கைப் பாடுகளையும் இக்கதைக்கு ஊடாகக் காட்டுகிறார். கணவன், பிரச்சினைக் காலத்தில் இராணுவத்தினரால் பொலிகண்டியில் கட்டிடம் ஒன்றினுள் பல ஆண்களோடு அடைத்துவைத்து குண்டு வீசிக் கொல்லப்பட்டவர்களில் ஒருவன். பிள்ளைகளும் இல்லாத நிலையில் அவள் தனித்துப் போகிறாள். அயல்வீட்டுப் பிள்ளை பாடசாலையில் மயங்கி விழுந்து வீட்டுக்கு அனுப்பப்பட்டபோது அப்பிள்ளையின் தாயார் வைத்தியசாலை சென்றபடியால் தாய் வரும்வரை அந்தப்பிள்ளைக்குப் பாதுகாப்பாக இருந்து உணவு கொடுத்து காத்திருக்கிறாள். அப்போது அவள் தன்னை ஒரு தாயாக உணர்கிறாள். மிக மென்மையான உணர்வுகளைக் கலந்து எழுதப்பட்ட கதை இது.

ரயில் பயணமொன்றில் பெண்களின் செயற்பாடுகளைப் பார்த்து இவர்கள் செய்வது சரிதானா என்று வினா எழுப்பும் கதையாக அமைவதே “மாயை” ஆகும். மாயை பெண் சார்ந்த கதையெனினும் இளமைக் கோலத்தில் தறிகெட்டு அலைபவர்களை எள்ளி நகைப்பதாக அமைந்துள்ளது.

“புழுக்கம்” என்ற சிறுகதையை ஒரு பண்பாட்டுக் கதை என்று கூறலாம். அதிகமான பாத்திரங்கள். சில பாத்திரங்கள்தான் கதைத் தொடர்ச்சியில் பயணிக்கின்றன. ஒரு நாவலாகவே எழுதப்படவேண்டிய கதையாகத் தெரிகிறது. இச்சிறுகதையில் பெண்கள் சிலர் கூடியிருந்து திருமண நிகழ்வு ஒன்றுக்கு பலகாரம் சுடுகின்றனர். குந்தவையின் கதைகளிலேயே உரையாடல் வடிவிலேயே நகர்த்தப்பட்ட கதை இது. அருமையான நடை. குறிப்பாக வடமாட்சி வழக்குச் சொற்கள் லயமிடுவதை இச்சிறுகதையில் அறியலாம்.

“நாகம்மாக்கா இந்த பாணி பதமோ எண்டு பாருங்கோ” என்று அடுப்போடு நின்ற சுகிர்தம் கூப்பிடுவது கேட்டது.

உள்ளே போய் ஒரு சருவச் சட்டியில்தண்ணீர் எடுத்துக் கொண்டு அடுப்பருகே போனாள் சுகிர்தம். கையிலிருந்த அகப்பையை வாங்கி பாணியைக் கிளறினாள். அகப்பையை மேலே தூக்கிய பொழுது அகப்பைக்கும் சட்டிக்கும் இடையில் கம்பியாய் பாணியில் விழுந்து இழுபட்டது. அகப்பையோடு அதனை சருவச் சட்டிக்குக் போட்டு நீருக்குள் கை விட்டு தொட்டுப் பார்த்தாள்.

பார்த்த உடன் “இறக்கு இறக்கு நல்ல பதம் விட்டா முறுகப் போகுது” என்று பரபரத்தாள்.

கொதிக்கும் பாணியை பயற்றம்மாவிற்சுள் ஊற்றி

அவளே பயற்றும் உருண்டைகளாகப் பிடித்துப் போட பெண்கள் வட்டமொன்று அவளைச் சுற்றி அமர்ந்தது.

கொதிக்கக் கொதிக்க மாத்திரைகளைக் கிள்ளி யெடுத்து உள்ளங் கைகளில் வைத்து மூடி மூடித் திறந்தார்கள்.

“சில பேர் முறுக்குக்குப் பயத்தம் பணியாரத்துக் கெல்லாம் மஞ்சள் பொடி எண்டெல்லாம் சேர்க்கிறவை.

“இந்த முறுக்குகளுக்கொல்லாம் சீனிப்பாணி போடுறதுதான். ஏலம் கறுவா என்று ஒண்டும் தேவையில்லை. அப்பிடி அதுகள் போடுறது எண்டாலும் பிழைச்சப் போடும். அண்டைக்கும் தங்கமணி வீட்டுக் கலியாண வீட்டிலையும் பணியாரத்துக்கு ஏலம், கறுவா, மஞ்சள்தூள், வனிலா எண்டெல்லாம் போட்டிச்சினம் முறுக்குக்கு. ஆனா பிறகு எண்ணெயுக்க போட்ட உடனை அப்பிடயே உதிந்து போய் சப்பளிஞ்சுபோச்சு”

“அப்பிடயோ? பிறகு?”

“பிறகு என்ன? பிறகு என்னவோ, மா எல்லாம் போட்டு சரிக்கட்டப் பார்த்திச்சினம். ஆனா முறுக்கு பிறகும் அவ்வளவு வடிவா வரேல்ல”

“தட்டிலை வைக்கிற பணியாரமெல்லே?” (புழுக்கம்)

அதிகமும் உரையாடல் வடிவிலே எழுதப்பட்ட இக்கதையில் வரும் கிராம மக்களின் இயல்பான உரையாடலுக்கு ஊடாக ஆண்பிள்ளைகளைப் பெற்றவர்களின் எண்ணம், பெண்பிள்ளைகளைப் பெற்றவர்களின் மனக்கலக்கம், ஆகியன ஒரு பண்பாட்டுச் செயற்பாட்டின் ஊடாகப் பதிவாக்கப்பட்டுள்ளது. எண்ணெய்ச்சட்டி வைத்தல், கரைசேர்த்தல் முதலான கிராமிய புழங்கு சொற்களும் கதையோடு இயல்பாக நடைபோடுவதை அறியலாம்.

“இந்தக் காலத்திலை ஒரு குடும்பத்துக்கு ஒரு பொடியன் இருந்தாலே காணும். அவன் படிச்சா என்ன, படிக்காட்டா என்ன, வெளிநாட்டுக்கு அனுப்பி விட்டா உழைச்சக் கொண்டு வந்திடுவான் சகோதரங்களையும் கரை சேர்த்துப் போடுவன்.” பலகையிலிருந்து பயிற்றும் உருண்டைக்கு மா அளப்பதை பார்த்துக் கொண்டிருந்த நாகுவிற்கு ஏதோ ஆற்றாமை. குபிரென்று எழுந்து நெஞ்செல்லாம் ஓடி அடைத்தது. கைக்கு எட்டும் தூரத்தில் கிடந்த விசிறியை எட்டி எடுத்து விசிறிக் கொண்டாள்.

வெளியே வந்து முற்றத்தைப் பார்க்க இறங்கி நின்று கொண்டாள். பங்குனி மாதம் மதியம் திரும்பி வெகு நேரம் சென்றும் புழுக்கம் குறையவில்லை. குசினி ஓட்டிற்கு மேலாகத் தெரிந்த வேப்பமரத்தின் ஒரு இலை கூட அசையவில்லை. (புழுக்கம்)

இக்கதையின் நுண்மையான அவதானிப்பு மனிதர்களின் குணவியல்புகளை காட்டுவது மட்டுமல்லாமல் அதை இயற்கையுடன் இணைத்துப் பார்க்கும் விதமும் ஆகும். அதை குந்தவை மிக நேர்த்தியாகக் கொண்டு வந்திருப்பார். புழுக்கம் என்பது வெறுமனே தூயலால் ஏற்படுத்தப்படும் புழுக்கம் மட்டுமல்ல. பெண்களின் மனப்புழுக்கமும் தான். “அப்பனே முருகா என்றை வீட்டிலை எண்ணெய்ச்சட்டி வைக்க எப்ப விடப்போறாய்?” என்று கதையை மிக அழகாக முடிப்பார். இக்கதையை பெண்கள் சார்ந்த

கதையாகப் பார்க்கின்ற அதேவேளையில் இதில் வருகின்ற காட்சி வர்ணனைகளும் அது சொல்லப்பட்ட விதமும் புழுக்கத்தை ஒரு பண்பாட்டுப் பதிவு சார்ந்த கதையாகவும் மாற்றிவிடுகிறது. இது குந்தவையின் எழுத்துக்குக் கிடைத்த வெற்றி என்று கூறலாம்.

4. தனிமனித உணர்வு

முதுமைப்பருவத்தில் தனிமையில் வாழும் ஒருவரின் மனஓட்டத்தை அவரின் தனிமைத்துயர் சார்ந்த கதையான “பழைய கணக்கு” வெளிப்படுத்துகிறது. இந்த மலைகள் எல்லாம் ஏறி இறங்கிய கால்கள் நீண்டதூரம் நடந்து சென்றே பஸ் ஏறிய கால்கள் பாடசாலைக்கு நடந்து சென்ற கால்கள் உடுப்பிட்டி வல்வெட்டித்துறை தொண்டைமானாறு என சுற்றிச்சுற்றி நடைபோட்ட கால்கள் இன்று சில அடிகள் எடுத்து வைக்கவே வலியெடுக்கின்றன. என்று முதுமைப்பருவத்தின் இயலாமையைக் கூறுகின்றது.

“விழிப்புக் கண்டபோது விடிந்து கொண்டு வருவது தெரிந்தது. வலது முழங்காலின் பின்னாலுள்ள வலி தன்னை உணர்த்திக் கொண்டிருந்தது. எழுந்திருக்க வேண்டும். வலது காலை தரையில் ஊன்றி எழுந்து நிற்கும்போது அந்த வலி கணுக்கால் வரை ஓடியிருக்கும். இடது காலின் நகர்த்தலுக்கு ஏற்ப வலது காலையும் தரையோடு ஓட்டியபடி நகர்த்த வேணும். அருகிலிருந்த மேசையைப் பிடித்தபடி கதவை மெதுவாகத் திறந்து கைத்தடியைத் தேடி எடுக்க வேண்டும். இந்தக் கஷ்டங்களை மறந்து இன்னும் சிறிது நேரம் படுக்கையில் படுக்க வேண்டும் போலிருந்தது. கண்ணை மூடிக் கொண்டபோது மேடும் பள்ளமுமாய் இருந்த நிலத்தில் விழுந்தெழும்பி ஓடுவதுபோல் ஒரு காட்சி வந்தது... அவள் கட்டிலில் முதுகுச் சட்டத்தைப் பிடித்துக் கொண்டு மெதுவாகக் காலை நகர்த்திக் கொண்டு கதவருகே போனாள். வெளியே கீழே விழுந்து கிடந்த கைத்தடியை மெல்லத் தூக்கி எறிந்து நடக்கையில் ஏழெட்டு வருட கடைசி வாழ்க்கையில் கைத்தடியுடன் நடந்த தமிழ்ப்பேராசான் நினைவுக்கு வந்தார்.” (பழைய கணக்கு)

இப்படியெல்லாம் நடந்த கால்கள் இன்று வீட்டுக்குள்ளே முடங்கிக் கிடக்கின்றன. என்று பழைய கணக்குகள்... பழைய கணக்குகள்தான்! அவற்றைப் புதிய வரவுகளாக்க முடியாது என்று எழுதுகிறார். ஒரு வகையில் குந்தவை இக்கதையில் தன்னையே பிரதி செய்கிறார் என்று கூறலாம்.

“ஒரு நாள் கழிந்தது” என்ற தலைப்பில் புதுமைப் பித்தன் முதல் வேறு சில எழுத்தாளர்களும் எழுதியுள்ளனர். சொந்தக் கிராமங்களை விடுவிக்குமாறு கோரி முகாம்களில் வாழும் மக்களின் ஒரு நாளில் நடைபெறும் சம்பவங்களை வைத்து இச்சிறுகதையை எழுதியிருப்பார்.

கண்ணில் ஏற்பட்ட பிரச்சினையை காட்டுவதற்கு வைத்தியசாலை சென்ற மனிதர்களை எப்படி பயன்படுத்துகிறார்கள் என்பதுதான் கதை. நோயாளியின் அவஸ்தையைப் பற்றி சிறிதும் யோசிக்காமல் அவர்களைப் பயன்படுத்தி மாணவர்களுக்குப் பாடம் எடுத்தலும் யாழ் நகர வர்ணனையும் மிக விலாவாரி யாகச் சொல்லப்படுகின்றன. அக்காலகட்ட யாழ்ப்

பாணத்தை தனது எழுத்துக்களில் ஒரு புகைப்படக் கலைஞன் போல இக்கதையில் கொண்டு வருவார்.

பொருட்கள் வாங்க வெளியே சென்றவர் வீடு திரும்பும்போது தவற விட்ட ஒரு பொருள் பற்றி யோசிக்கிறார். அதன் பின்னணியில் நடக்கும் கதையே “திராட்சை”. ஒருவரில் நாங்கள் குற்றம் காண்பதற்குப் பதிலாக அந்தக் குற்றம் நடைபெறாமல் எப்படித் தவிர்க்கலாம் என்று சிந்தித்துச் செயலாற்றுவது நல்லது என்பதையே “திராட்சை” சொல்கிறது.

இவை தவிர “புகைநடுவில்” என்ற கதை பல்கலைக்கழகத்தில் எதிரெதிர் கருத்துநிலையில் இருந்தவர்களின் பிற்கால மனநிலையைக் காட்டுவதாகும். பணியில் முறைகேடாகச் செயற்பட்டபடியால் வேலையில் இருந்து இடைநிறுத்தப்பட்டவன், முன்னாள் பல்கலைக்கழக நண்பனிடம் உதவிகேட்டு வந்திருக்கிறான். இக்கதையை யோகம் இருக்கிறது கதையுடன் இணைத்துப் பார்க்கமுடியும் என்று எண்ணுகிறேன்.

வித்தியாசமான வடிவத்தில் எழுதப்பட்ட கதைகளானில் அவை குறுக்கீடு, ஆநிரைகள், அரசியின் முத்துமாலை ஆகியனவாகும். குறுக்கீடு என்ற கதையில் சொல்லவரும் விடயத்தைப் பூடகமாகக் குறிப்பிடுவார். மொழி இயல்பான நிலையில் இருந்து மிக இறுக்கமாக வந்திருக்கிறது. ஆநிரைகள் சிறந்ததொரு குறியீட்டுக் கதையாக அமைந்துள்ளது. ஆநிரைகள் - மேய்ப்பர்கள் படைகள் - வழிநடத்துபவர்கள் என்ற இரண்டு நிலைகளையும் காட்டுவார். மாடுகள்தான் பாவம் என்பார். கோபம், எள்ளல், விமர்சனம் முதலானவை இக்கதையில் வெளிப்படும். அரசியின் முத்துமாலை உருவகக் கதையாக அமைந்துள்ளது.

தொகுப்பு

கதைக்கரு, கதை சொல்லும் நேர்த்தி, புலக்காட்சி அனுபவம், அது எடுத்துரைக்கும் மொழி சார்ந்து குந்தவையின் கதைகள் அவரின் எழுத்து வல்லபத்தை நிலை நிறுத்தக் கூடியவையாக அமைந்திருக்கின்றன.

60 களில் எழுத வந்த குந்தவை, யதார்த்தத்தை மிகக் கராராகப் பற்றிப் பிடித்தவர். இதனை அவர் ஆரம்பகாலத்தில் எழுதிய ஆறு கதைகளிலும் கண்டு கொள்ளலாம். சொல்லவந்த விடயத்தை அல்லது சம்பவத்தை சிதைவுபடாமல் விபரிப்பது குந்தவைக்கு கைவந்த கலையாக இருந்திருக்கிறது. அவற்றில் இருக்கும் சமூக விமர்சனமும் எள்ளலும் அவரின் தனித்துவமான எழுத்துச் செல்நெறியாக இருந்துள்ளது.

90களின் பின்னர் எழுதப்பட்ட கதைகள், அக்காலகட்ட பொது ஓட்டத்தில் இயல்பாக இணை கின்றன. போர், மக்களின் வாழ்வில் எத் தனைய சிதைவுகளை ஏற்படுத்தின என்பதை அகமும் புறமும் வெளிப்படும் வகையில் பல கதைகளில் எழுதியுள்ளார். போரில் ஈடுபடும் இருசாராரையும் விமர்சிப்பது குந்தவையின் நோக்கம் அல்ல. ஆனால் போகிற போக்கில் ஒரு பெருங்காற்று

மரக்கொப்பை முறித்து விழுத்திவிட்டுச் செல்வதுபோல சமூகத்தின் பொதுப் புத்தியை கதையின் போக்கிற்கு ஏற்றாற்போல் சொல்லிவிடுவார். அந்தக் கூற்றுக்கள் வாசகர் மனதில் நியாயமான கூற்றுக் களாகவும் தென்படும்.

குந்தவையின் கதைகளில் காணப்படும் தனித்துவமான பண்புகளில் முதன்மையானது கதை சொல்லும் நேர்த்தி. இது குந்தவைக்கே உரிய தனிப்பாணியாக பல கதைகளில் வெளிப்படுகின்றது. திருவோடு, பயன்படல், யோகம் இருக்கிறது முதலான கதைகளைச் சொல்கின்றபோது இயல்பாகவே சமூகத்தின் பல தரப்பட்ட மனிதர்களின் இயல்புக்கு மாறான செயற்பாடுகளை எள்ளல் செய்வார். எள்ளல் என்பது கேலி செய்வது அல்ல. அதுவும்கூட சித்தர் பாடல்கள் போலவே எதிர்ப்பின் வடிவம்தான். ஈழத்தில் எஸ்.பொ, அ. முத்துலிங்கம், சாந்தன், ஷோபாசக்தி, கலாமோகன், சயந்தன், தெய்வீகன் முதலானவர்களின் எழுத்துக்களில் இந்தநடையைக் காணலாம்.

களம் சார்ந்த புலக்காட்சியை வெளிப்படுத்துவது குந்தவை கதைகளின் மிகப் பலமான அம்சமாகக் கருதலாம். கதை வாசிப்போரை புதுமைப்பித்தன் போலவே கதைகளுடன் கூடவே அழைத்துச் செல்லும் பாங்கு மொழியூடாகச் சிறப்பாக வெளிப்படக்கூடியது. சில கதைகளில் புதிது புதிதாக பாத்திரங்களை உருவாக்கிவிட்டுச் சென்று கொண்டேயிருப்பார். சிலம்பில் கோவலன் கண்ணகியை மதுரைக்கு கால்நடையாக அழைத்துச் செல்லும்போது அவன் செல்லும் இடங்களில் எல்லாம் காட்சிகள் மாறிக்கொண்டே இருப்பதை இளங்கோவடிகள் கூறுவதுபோலவே. குந்தவையும் புலக்காட்சி வர்ணனையூடாக சொல்லிக்கொண்டே செல்வார். இந்த அம்சங்களை வல்லைவெளி, இணக்கம், பயன்படல், பெயர்வு, புழுக்கம், கோழிக்கறி முதலானவற்றில் கண்டுகொள்ளலாம். அழகான மொழிநடை அவருக்கு வாலாயமாகவுள்ளது. கதைமொழியைக் கையாளுகின்ற வேளைகளில் யாழ்ப்பாணப் பேச்சு வழக்கை மிக அநாயாசமாக பாத்திரங்கள் ஊடாகக் நெஞ்சுக்கு நெருக்கமாக நகர்த்து வதை அவதானிக்கலாம். அந்த மொழியின் ஊடாகவே வாழ்வையும் உணர்வையும் வரலாற்றையும் பண்பாட்டையும் இணைத்துவிடுகிறார் குந்தவை.

தன்னுடைய முதுமைப் பருவத்திலும் தொடர்ச்சியாக எழுதி வரும் குந்தவையின் கதைகள் இந்த மண்ணின் கதைகள். இந்த மண்ணில் வாழ்ந்த மனிதர்களைப் பற்றிய கதைகள். உயிரோட்டமும் சம்பவ விபரிப்பும் எளிமையான மொழியும் கொண்டவை. இக்கதைகள் சகமனிதர்கள்மீது நாம் கொள்ளவேண்டிய பரிவை, ஆதரவை, மற்றவரின் துன்பத்தை உணர்ந்து கொள்ள வேண்டிய மனநிலையை வேண்டி நிற்பவை. மூத்த பெண் எழுத்தாளர்களில் ஒருவராக விளங்கும் குந்தவையின் எழுத்துக்கள் வாசிக்கப்பட வேண்டும். அவை நாம் கடந்து வந்த காலங்கள் பற்றிய பதிவுகளாக அமை பவை. ஈழத்து இலக்கியத்திற்கு வள மூட்டக் கூடியவை. ஈழத்துப் புனை கதை வரலாற்றேழுதுகைக்கு படிக்களாகக் கூடியவை.

அவலங்களின்

காட்சியறை

குந்தவையின் சிறுகதைகள்

காட்சிகளை அச்சொட்டாக விபரித்தபடி எழுதிச் சென்று, அக் காட்சிகள் நினைக்கத் தூண்டும் கடந்தகாலச் சம்பவங்களையும் அவற்றுள்ளே பிணைத்து எழுத்தினை நகர்த்திச் செல்லும் பாணி குந்தவையினுடையது. நிகழ்காலங்களும் கடந்தகால நிகழ்வுகளும் ஒன்றுடனொன்று பொருந்திப் போவதும், சலிப்படைய வைக்காத விபரிப்புக்களும், அன்றாடம் பயிலப்படுகின்ற பொருத்தமான சொல்லெடுத்து மொழிதலும் குந்தவையின் கலைத்திறன். கதையொன்றில் நிறையக் கதைகள் கிளைத்தலும், சில கதைகளில் வெளிப்படையான கதையொன்று இல்லாதிருத்தலும், பல கதைகளில் இதுதான் திருப்பு முனையென்று அறியமுடியாதபடி சம்பவங்களின் தீவிரத்தன்மை ஒன்றையொன்று மேவி நிற்பதையும் குந்தவையின் கதைகளில் காணலாம்.

“யோகம் இருக்கிறது” என்ற சிறுகதைத்தொகுப்பு 2002 இல் மித்ர

நடராசா சுசீந்திரன்

வெளியீடாக வந்திருக்கின்றது. அதில் பதினாறு சிறுகதைகள் தொகுக்கப்பட்டிருக்கின்றன. பின்னர் 2016 இல் “ஆறாத காயங்கள்” என்ற ஒன்பது கதைகள் கொண்ட சிறுகதைத்தொகுப்பும் வெளியாகியிருக்கின்றது. ஒன்று இறுதிக்கட்ட ஈழப்போருக்கு ஏழு வருடங்கள் முன்னையதாகவும் அடுத்தது சுமார் 7 வருடங்கள் பின்னையதாகவும் வெளிவந்திருப்பதனால், போருக்கு முன்னும் பின்னுமான சுமார் பதினைந்து, இருபது வருட இலங்கைச் சிறுபான்மை இனங்களின் அவல வரலாற்றின் ஆறாத ஆழமான காயங்களும் மாறா வடுக்களும் அழுத்தமாகப் பதிவுசெய்யப்பட்டிருக்கின்றன.

இரண்டாம் உலகப் போர் முடிந்த பின்னர் ஜெர்மனியின் மீள்விருத்தியினதும், பொருளாதார மேம்பாட்டினதும் போதையில் மனிதர்கள் நடந்தவற்றை மறந்துவிடவும் நடத்தியவற்றை மறைத்துவிடவும் துணிந்த வேளையில் ஹைன்ரிச் பொல் (Heinrich Böll) போன்ற எழுத்தாளர்களே மறத்தலுக்கெதிரான எச்சரிக்கையினை விடுத்தார்கள்.

“போர் ஏற்படுத்திய ஆறாத காயங்களில் இருந்து இன்னமும் சீழ்வுடிந்து கொண்டிருக்கும் போது, போர் என்பது ஒருபோதும் முடிவிற்கு வந்ததில்லை.” என்று கூறுவார் அவர். அவ்வாறுதான் குந்தவையும் தன் கதைகளில் பாடுகளையும் பட்ட வலிகளையும் மீண்டும் மீண்டும் நினைக்கவைத்து எழுதிச் செல்கின்றார்.

குந்தவை இலகுவாகவும் இலாகவமாகவும் கதை சொல்பவர். ஜெர்மன் மொழியில் “Erzählung” (ஏர்ச்-சேலுங்) என்றொரு கதைசொல்லும் வடிவம் இருக்கின்றது. எடுப்பு - நடப்பு முடிப்பு என்ற அமைப்பினை அது கொண்டிருக்கும். குந்தவையின் கதைகளை அந்த இலக்கியவகைக்குள் அடக்கிவிடலாம் என்றே கருதுகின்றேன். நிகழ்வுகளை அன்றாடச் சொற்களில் விபரிக்கின்றபோது கதைசொல்லியின் நோக்கம் அவரது சொல் திறத்தாலும் புனைதிறத்தாலும் வாசகர்களைச் சென்றடைந்து நிறைவேறுகின்றது. சிக்கல் இல்லாத வடிவத்தில் கதைகள் குந்தவையினால் இளைக்கப்படுவதால் வாசரை இம்சைப்படுத்தாத இலகுவடிவம் மனங்களில் பதிய வேண்டியவை கதைசொல்லியினால் பதிய வைக்கப்பட்டுவிடுகின்றன.

மனிதர்கள் இன, மத, மொழி அடையாளங்களை நனைத்துச் சுமந்து திரிகின்றனர். இலங்கையின் சுதந்திரத்திற்குப் பின்னான சமூக அரசியல் வரலாற்றில் சிறுபான்மை இனங்களின்மேல் திட்டமிட்டு நிகழ்த்தப்பட்ட ஒதுக்கலும் புறக்கணிப்பும் அடக்குமுறைகளும் அவர்களின் பொருட்டேயற்ற மிகச் சாதாரண அடையாளங்களின் மீதும் ஆக்கிரமிப்புக்களை செய்தன. மனிதர்கள் இன அடையாளங்களாலேயே பார்க்கப்பட்டனர்; பிரிக்கப்பட்டனர். பெரும் பான்மையினத்தின் மேலாதிக்க அதிகார அடக்குமுறைக்கு எதிர்வினையாக சிறுபான்மை இனங்களும் தமது அடையாளங்களை இறுக்கமாகிக் கொள்ள நிர்ப்பந்திக்கப்பட்டனர். நாம் இலங்கையர் என்ற அடையாளம் என்றென்றைக்கு மேலுருவாக முடியாதபடி முதற் கோணல் மனித மனங்களில் நாட்டப்பட்டிருப்பதைத்தான் பார்க்கின்றோம்.

“அடையாளம் என்பது பன்மைத்துவமானது” என்பார் அம்ரித்தியா சென் அவர்கள். ஆனால் இலங்கையில் ஒற்றைப்படையான அடையாளமே தமிழர்கள் மேல் திணிக்கப்படுவது இலங்கையின் நவீன வரலாறு. 90களில் இலங்கையில் மனிதர்கள் பட்ட துன்பங்கள், அலைக் கழிப்புக்கள், இடப்பெயர்வுகள், வலிந்த வெளியேற்றங்கள் பெரும்பான்மையினப் பாதுகாப்புப் படையினரால் நாடாத்தப் பட்ட கடத்தல்கள், கொலைகள், வன்புணர்வுகள், காணாமலாக்கப்படுதல் என்று ஒரு கூட்டு அனுபவங்களைச் சிறுபான்மையினர் பெற்றிருக்கின்றனர். ஆனாலும் ஒவ்வொரு தனிமனிதமும் இவற்றை எவ்வாறு எதிர்கொண்டனர் என்பதற்கான

நுண்ணுறவான புரிதலுக்கும் இரத்த சாட்சியங்களுக்கும் நாம் இலக்கியங்களைத்தான் அணுக வேண்டும்.

“இணக்கம்” என்கிற ஒரு கதையில் புத்தளம் பாத்திமா கல்லூரியில் ஆசிரியராக இருக்கும் கதை சொல்லி தனது சகவதிவு அருணா ஆசிரியையுடன் சந்தைக்குச் செல்கின்றாள். ஒரு கூட்டம் விதவிதமான மக்கள் இந்தியா-ஸ்ரீலங்கா கிரிக்கெட் மாட்சி ஒன்றினை டிவிக் கடையின் விளம்பர ஜன்னலில் பார்த்துக் கொண்டிருக்கின்றனர். கதை சொல்லும் ஆசிரியைக்கும் அதைப் பார்க்க ஆசைதான். ஆனால் அதுவே நாளை கல்லூரியில் பழிப்பிற்கும், மலினத்திற்கும் ஆளாக்கிவிடும் என்பதாற் தவிர்த்துக் கொள்கின்றாள். விளையாட்டின் ரசனை பெண்களுக்கும் உண்டென்பதை இன்னமும் ஏற்றுகொள்ளாத பழமை இறுகிய சமூகம்தான் நாம் வாழும் சமூகம்.

“...ஸ்ரீகாந்த் வெளுத்தால்... வெத்தமுனி, டயஸ், மெண்டிஸ் என்று wickets விழுந்தால்...”. என்று அவள் நினைத்துக்கொள்கின்றாள். இந்தியா-ஸ்ரீலங்கா கிரிக்கெட் மாட்சி நடைபெறும் போதெல்லாம், இலங்கைத் தமிழர்கள் இந்தியாவை ஆதரிப்பதும், இந்தியா-பாகிஸ்தான் கிரிக்கெட் மாட்சி நடைபெற்றால் முஸ்லிம்கள் பாகிஸ்தானை ஆதரிப்பதும் நாம் உலகெங்கும் அவதானிக்கும் விடயம். எமக்கு மறுக்கப்படும் சமவரிமைக்கும், திணிக்கப்படும் தேசிய அடையாளத்திற்கும் எதிரான, எங்களையறியாமலேயே நாம் ஆற்றும் எதிர்வினை அது. இதே கதையில் மாற்றுத்திறனாளி ஒருவரை கொதிக்கும் தரையில் போட்டு பரிதாபம் தேடிப் பிச்சை வாங்கும் ஓர் பெண்ணைப் பார்க்கின்றாள் கதை சொல்லி. மனத்தினை வருத்தும் இக்காட்சியில் எரிச்சலுற்று, பின்னர் “வேறு என்னதான் செய்வது?” என்ற உள்ளீரக்கமும் அவளுக்கு வருகின்றது. இக் காட்சிக்குத் துணையாக 2021ம் ஆண்டுக்கான “விளக்கு” விருது பெறும் வண்ணநிலவன் அவர்களின் “அழைக்கின்றவர்கள்” என்ற சிறுகதையினை நினைத்து கொள்கின்றாள்.

எழுத்தாளர்களின், குறிப்பாகத் தமிழ் எழுத்தாளர்களின் பெயர்கள், அவர்களின் புனைவுப் பாத்திரங்கள், சிலவேளைகளில் விமர்சகர்களின் குறித்த கட்டுரை போன்றவற்றை தனது கதைகளில் பொருத்தமான இடங்களில் எழுதிச் செல்வதன் மூலம் பலர் வரலாற்றில் மேலும் பதியப்படுகின்றனர். டொமினிக் ஜீவாவின் “மல்லிகை” இதழ், The Island பேப்பரில் வெளியான விமர்சகர் கே.எஸ். சிவ குமாரனின் அறிமுக, விமர்சனக் கட்டுரை, வ.அ.ராசரத்தினம், அசோகமித்திரன், தகழி சிவசிதம்பரப் பின்னையின் “ஏணிப்படி” நாவலில் வரும் கேசவப்பிள்ளை, சுப்பிரபாரதி மணியன் அவர்களின் புகலிட ஈழத்தமிழர்களின் வீடியோவிற்காக விழாவெடுத்துப் பகட்டை விரித்து எரிச்சலடைய வைக்கும் ஓவ்வாப் பண்புபற்றிய கட்டுரை, போன்றவை அவற்றுட் சில.

கண்முன்னே நிறுத்தும் காட்சி எழுத்து

மீண்டும் மேலே எடுத்துக்கொண்ட “இணக்கம்” என்ற அதே சிறுகதையில் வருகின்ற அருணாவும் கதை சொல்லியும் புத்தளத்தில் ஆசிரியைகளாகக் கடமை யாற்றும் வெளிமாநிலத்தைச் சேர்ந்தவர்கள். வாடகை அறையில் குடியிருப்பவர்கள். வீட்டுக்கார அன்ரிக்கு வாங்கிய பொருளுக்கு bill உம் பெறக் கூடிய மார்க்கெடிங் டிபார்ட்மெண்டில் கரட் வாங்கச் செல்கிறாள் கதை சொல்லி. இதில் பரஸ்பர நாணயத்தில் நம்பிக்கையற்ற

சமூகங்கள் குறியீடாகி நிற்கின்றன. வீட்டுக்கார அன்ரி யுடன் கதை சொல்லி சந்தைக்குச் செல்லுங்கால் அந்த மூதாட்டி, “வேலைக்காரி பின் தொடர, சந்தைக்குப் போகும் உயர் முஸ்லிம் குடும்பத் தலைவி” என்ற இமேஜுக்கு உருவம் கொடுக்க மேற்கொள்ளும் பிரயத் தனங்களும் கூட எழுதிச் செல்லப்படுகின்றது. மனிதர்களின் அற்ப ஆசைகளும் போக்குகளும் சிலவேளைகளில் சக மனிதர்களின் சுய மரியாதைக்குச் சவால் விடுவனவாக அமைந்து விடுகின்றன.

1990 ஆம் ஆண்டு அக்டோபர் மாதம் வடக்கில் இருந்து புலிகளால் வெளியேற்றப்பட்ட முஸ்லிம் மக்கள் அனேகம்பேர் அடைக்கலம் தேடிய பூமி புத்தளம் ஆகும். குந்தவையின் பல கதைகள் புத்தளத்தினைக் களமாகக் கொண்டு எழுதப்பட்டபோதிலும், அதனால் யாழ்ப்பாணத்தவர்கள் எவ்வாறான பிரச்சினைகளுக்கு முகம் கொடுக்க வேண்டியிருந்தது என்பது கதைகளில் காட்டப்பட்டபோதும், வடக்கில் இருந்து வெளியேற்றப்பட முஸ்லிம் பாத்திரங்கள் எதனையும் இவரது சமகாலக் கதைகளில் காணமுடியவில்லை.

இணக்கம் என்ற இதே கதையில் மேற்படி ஆசிரியைகள் வாடகைக்குக் குடியிருக்கும் வீட்டுக்கார அன்ரிக்கு மார்க்கெடிங் டிபார்ட்மெண்டில் கரட் வாங்க காத்திருக்கும்போது கதைசொல்லிக்கு நிகழ்ந்த அனுபவம் நெஞ்சில் பதைப்பினை ஏற்படுத்துகின்றது. அந்நிய வெறுப்பும், அதிகாரத்தினால் விதைக்கப்பட்டு ஆழ வேருன்றிய போலிப் பீதியும் மனிதர்களை அநியாயத்திற்கு அஞ்சாத கொடூரர்கள் ஆக்கிவிடுகின்றன. இந்த அனுபவம் 1980களின் நடுவில் இருந்து யுத்தகாலமான 2009 ஐக் கடந்தும் தொடர்வது என்று நிச்சயம் கூறிவிடலாம்.

மார்க் கெடிங் டிபார்ட்மெண்டில் கியூவில் மனிதர்கள் நிற்கின்றனர். அரசாங்க நிறுவனங்களின் அதே மந்தகதியில் அலுவலர்கள். ஏன் என்று கேட்கவும் முடியாத, தெரியவும் வராத அலுவலற்ற, சிலவேளைகளில் ஆட்களு மற்ற இடைவேளைகள். நின்ற கியூ இப்பொழுது வசதிப்படி ஆங்காங்கே உட்கார்ந்து கொள்கின்றது. கியூவில் நிற்கும் மனிதர்களில் நமது கதைசொல்லி மட்டுமே சிங்களம் பேச முடியாத தமிழராக இருக்கலாம். புதிதாக ஒரு சிங்களமாத பின்னால் வருகின்றாள். நேரம் என்னவென்று கேட்டு கதை சொல்லியின் முன்னால் நிற்கும் இன்னொரு மாதுடன் ஸ்நேகமாகின்றாள். வசதிப்படி இதுவரை தொய்வாக் கிடந்த கியூ மீண்டும் எழுந்து அமைத்துக் கொள்ளும்போது கதைசொல்லிக்குப் பின்னால் நின்றவன் முன்னால் நின்றவளுடன் ஒட்டிக் கொள்கிறாள். கதைசொல்லி அது தனது இடமென்று சொல்ல, “நீ இடையில் வந்து புருந்தாய்” என்று சொல்லி விடுகிறார்கள். முழுக் கியூவும் மௌனமாக இதையே ஆமோதிக்கின்றன. அவள் அதி பின்னே போய்விடுவதாக் கதை முடியும்.

இந்தக் குரூமான அனுபவம் இலங்கையின் தென்பகுதியில் சிறுபான்மை இனத்தவர்களுக்கும் அடிக்கடி ஏற்படுவது. ஆஸ்பத்திரி போன்ற அரச பொதுநிறுவனங்களில் இது இயல்பாகிக் கிடக்கின்றது. இதில் எந்த மிகைப் படுத்தலும் இல்லை. கொழும்பில் நூற்றுக் கணக்கான தமிழ் இளைஞர்களைக் கைது செய்து இராணுவ பஸ்சில் ஏற்றி வவுனியாவரை கொண்டு சென்ற சர்வாதிகாரச் சம்பவம் நினைவில் வரலாம். 90களில் கொழும்பில் இருந்து யாழ்ப்பாணம் ரெயிலில் பிரயாணப்பட்ட பயங்கர அனுபவம் எனக்கு இருக்கின்றது. எனது பெட்டியில் இருந்த ஒரு

தமிழரை ஒரு சிங்களப் பயணி “பற தெழுமு” என்று கூறிக் கன்னத்தில் அறைகின்றான். பெட்டிக்குள் இருந்த எந்தப் பயணியும் எதுவும் நடந்துவிடவில்லை என்றவாறு மௌனமாக எல்லாவற்றையும் காணாதும் கேட்காதும் இருப்பதாகப் பாசாங்கு செய்கின்றனர். என் அருகில் இருந்த எனது மாமா என்னை எச்சரித்தபடி “கலவரம் ஒன்றை உருவாக்கிவிடும் எத்தனிப்புக்கள் இவை. வாய் பொத்தி மௌனமாக இருந்து விட்டால் மட்டுமே ஊர்போய் சேரலாம்” என்று கூறுகின்றார். நினைத்துப் பார்க்கும்போது ஒருவகை இரத்தக் கொதிப்பு வருமாற் போல் இருந்தாலும் இதுவே நாம் கடந்து வந்த பாதைகள். தனித்த மனிதர்களின் எளிய சாட்சிகள்! எங்காவதொரு இலக்கியப் பதிவுகளில் சொன்னால் உண்டு. இல்லாவிட்டால் நடப்புக் கால மனிதர்களின் மரணத்துடன் அழிந்துபடுபவை.

குந்தவையின் “இடப்பெயர்வு” என்ற சிறுகதை “வேரோடும் வேரடி மண்ணோடும் வெளிக்கிளம்பல்” என்ற கவிஞர் ச.வில்வரத்தினத்தின் கவிதை வரிகளை ஞாபகமுட்டுகின்றன. அந்த மழைக்கால இடப்பெயர் வின் அவலங்களை அனுபவித்தவர்கள் பலரது நேரடி வாக்கு மூலங்களைக் கேட்டிருக்கின்றேன். இரண்டு உலக மகா யுத்தங்களை நேரடியாக அனுபவித்த முதிய ஜெர்மன் மூதாட்டியின் (1896-1989) வீட்டில் வாழ்ந்திருக்கின்றேன். நீரினைக் கொதிக்க வைத்து அவளுக்கான நாடில்லை போட்டபோது சிறிய புகழ்க்கள் மேலே மிதந்தன. அப்படியே அதனை குப்பை வாளியில் வீசிவிட்டு நான் படிக்கப் போய்விட்டேன். அடுத்த நாள் முழுவதும் அவள் என்னோடு பேசவில்லை. காரணம் நான் உணவுப் பண்டங்களை (பொறுப்பற்று) வீசியது என்றான். எது சொல்லியும் அவளைச் சமாதானப் படுத்த முடியவில்லை. இன்று கண்ட பூனையை நாளை காண முடியாது என்று தொடங்கி, தாங்கள் உலக மகா யுத்தங்களின்போது பட்ட துன்பங்களை விபரிக்கத் தொடங்கி விட்டார்கள்.

“மறந்துவிடுவதல்ல, மாறாக நம்பிக்கையும் அன்பும் எல்லா வெறுப்புக்களையும் வெல்லும் பலம் மிக்கவை” என்று அவுஸ்விட்ஸ் என்ற கொலைமுகாமில் இருந்து உயிர் தப்பிய எடி ஜேக்கூ - Eddie Jaku (1920-2021) அவர்கள் எழுதுகின்றார்.

அவர் எழுதிய “உலகிலேயே மகிழ்ச்சியான மனிதர்” என்பது. நாசிகளால் கொல்லப்பட்ட ஆறு மில்லியன் மக்கள் சார்பாகப் பேசும் குரலாக தனது 100 ஆவது வயதில் இந்நூலை வெளியிட்டார்.

“பேரினவாதம் கோலோச்சும் எமது நாட்டில் மனதைச் சஞ்சலப்படுத்தும் நிகழ்வுகளே எனது கதைகள்” என்று கருத்துப் பட எழுத்தாளர் குந்தவை அவர்கள் ஒரு பேட்டியில் சொல்கிறார். தம் மனங்களுக்குள்ளேயே புழுங்கி ஊனமாகிப் போய்விட்ட மௌன சாட்சிகளின் குரலாகவும் குந்தவையின் கதைகள் இருக்கின்றன.

“இடப்பெயர்வு” என்ற இச் சிறுகதை ஆங்கில மொழியில் ஏ.ஜே. கனகரத்தினா அவர்களால் மொழி பெயர்க்கப்பட்டு “the little magazine” என்ற ஆங்கிலச் சஞ்சிகையின் 2003ஆம் ஆண்டின் மூன்றாவது இதழில் வெளியாகியிருக்கின்றது. போர்க்கால இலக்கியங்களின் பதிவுகளில் இவைபோன்ற கதைகள் அனேகம் எழுதப்பட்டிருக்கின்றன.

வொல்வ்காங் போர்சேட் (Wolfgang Borchert) என்பவர் ஜெர்மன் மொழியின் சிறந்த எழுத்தாளர். 27

வயதில் காலமாகிவிட்ட வொல்வ்காங் போர்சேட் அவர்கள் தனது சிறுகதைகளில் போர்க்கால அவலங்களின் நுண் தளங்களை தனது சிறுகதைகள் மூலம் தொட்டவர். அவரது ஒரு சிறுகதையின் தலைப்பு “bread” (பாண்) என்பது.

சமையலறையிற் சத்தம் கேட்கவும் விழித்துக் கொண்டவள் கணவன் சமையலறையில் நிற்பதைக் காண்கிறாள். இரவு சத்தப்படுத்திய மேசையில் பாண் துண்டின் நுண்ணிய துகள்கள்; பொருமல்கள். எதுவும் நடக்கவில்லைப் போலப் பாசாங்கு செய்து, “சத்தம் கேட்டு எழுந்து வந்தேன்” என்று 39 வருட கால திருமண வாழ்வில் கணவன் முதன் முறையாகப் பொய் சொல் கிறான் என்று அவள் எண்ணுகின்றாள். உண்மையில், நாளைக்கு என்று வைக்கப்பட்டிருக்கும் பாண் துண்டினைப் பசிதாங்காது அவள் களவாக மென்றிருக்க வேண்டும். இதுவே கதை.

போர் என்பது தனி மனித உறவுகளை எவ்வாறு பாதிக்கும் என்பதற்கு மிகச் சிறந்த உதாரணம் இக் கதை. அன்பு, அறம், மனித நேயம் என்பதெல்லாம் கேள்விக் குறியாகி, மனித நடத்தைகள் விகாரமடையும் கணங்களை இக் கதை காட்டுவதுபோல் குந்தவையின் “இடப்பெயர்வு” என்ற கதையும் போர்க்காலச் சூழலில் நமது இதுவரையான அறங்களும் தாய்மை நேயம் என்பவையும் வற்றி உலர்ந்து போகும் கணங்களைக் காட்டி நிற்கின்றது.

இடப்பெயர்வு என்ற கதையில் மனிதர்கள் படும் அவலங்கள் வேதனைகள், இயலாமைகள் சொல்லப் பட்டு இறுதியாக, “...கையிலிருந்த துண்டு முடிந்து விட்டது. அவள் குனிந்து இன்னொரு துண்டைப் பிடித்தெடுத்தாள். யாரோ பார்ப்பது போலிருந்தது. நிமிர்ந்தாள். அவர்களோடு மரத்தடியைப் பகிர்ந்துள்ள மற்ற குடும்பத்துச் சிறுவன் ஒருவன், சற்று விலகி நின்று அவள் கையிலிருந்த பாணைப் பார்த்து நின்றுருந்தான். அமுதனை ஒத்த வயதுதானிருக்கும். மூன்றரை மிஞ்சினால் நாலு. அவளுக்குச் சங்கடமாக இருந்தது. பாணின் இரு துண்டங்களைப் பிடித்து நீட்டி, அவனை அருகில் கண்களால் கூப்பிட்டாள். சிறுவன், தயக்கமின்றி வந்து வாங்கிக் கொண்டான். அப்பொழுது தான் அவளின் தாய் அதைப் பார்த்திருக்க வேண்டும் “என்னத்திற்கு இதெல்லாம்?” என அவள் சொல்ல விரும்பியது போலிருந்தது. ஆனாலும் சொல்லவில்லை. இயலாதவன் போல நின்றான்.

அவள் கையிலிருந்த மீதி இரண்டு துண்டும் அமுதனுக்குக் காணும் என நினைத்துக் கொண்டாள். கையில் எடுத்த துண்டும் முடிந்து விட்டிருந்தது. மற்றதையும் அவள் எடுத்துக் கொண்ட பொழுது முதுகில் ஏதோ குறுகுறுப்பது போல இருந்தது. திரும்பினாள். பக்கத்து மரத்தடியிலிருந்த வேறொரு குழந்தை, தன் தாயின் முதுகிற்குப் பின்னாலிருந்து அவள் கையிலிருந்த துண்டையே பார்த்துக் கொண்டிருந்தது.” என்று முடிகின்றது.

காயங்களில் இருந்து சீழ் வடியும் வரை போர் ஓயவில்லை. இலங்கையில் போருக்குப்பின்னர் பாரிய பொருளாதார வீழ்ச்சியும் ஏற்பட்டு மனிதர்களின் அவலங்கள் முடிவற்றுத் தொடர்கின்றன. இன நல்லணக்கம், பொறுப்பேற்பு, பரஸ்பர நம்பிக்கைகளை வென்றெடுக்கும் நடவடிக்கைகள் என்பவை இலங்கைக்கு எட்டாக் கனிகளாக விலகிப்போய்விடுகின்றன. சக மனிதர்களின் சிந்தையில் உறைக்காத எளிய மனிதர்களின் அவலங்களைப் பதிவிட்டு அவர்களது சாட்சியங்களை வரலாற்றில் நட்டுவைத்து மனிதவிழுமியங்கள் மேலோங்க, எமக்கு இன்னும் ஆயிரம் குந்தவைகள் தேவைப்படுகின்றனர்.

வடக்கிலிருந்து அமெரிக்காவுக்கு கீப்பலோட்டிய தமிழர்களின் வாரிசு குந்தவை - சடாட்சரதேவி

குந்தவையின் நீட்சி சிறுகதையை ஜீவநதியில் படித்துவிட்டு, அது ஏற்படுத்திய சலனத்தினால் அவரைப் பார்க்கவேண்டும் என்ற விருப்பத்துடன் 2013 ஆம் ஆண்டு வடமராட்சிக்குச் சென்று சந்தித்தேன். அதுவே அவருடனான எனது முதல் சந்திப்பு. என்னை அன்று அவரிடம் அழைத்துச் சென்றவர் ஜீவநதி ஆசிரியர் பரணீதரன்.

ஒரு பெரிய குடும்பத்தில் ஒன்பதாவது பிள்ளை குந்தவை என நாம் அறிந்த சடாட்சரதேவி. அஞ்சாவது பெண்பிள்ளை கெஞ்சினாலும் கிடைக்காது என்பார்கள். அதில் ஏதோ நம்பிக்கை இருக்கிறதோ தெரியவில்லை. ஆனால், ஒன்பதாவது பிள்ளையாக பெண் கிடைத்தால் என்ன சொல்

வார்கள் எமது முன்னோர்கள்...?

தொண்டமனாறில் தனது ஆரம்பக்கல்வியையும் இராமநாதன் கல்லூரியில் இடைநிலைக்கல்வியையும் தொடர்ந்து பேராதனைப் பல்கலைக்கழகத்திலிருந்து பட்டதாரியாகி, ஆசிரியப்பணி மேற்கொண்டு ஓய்வுபெற்றிருக்கும் சடாட்சரதேவிக்கு குந்தவை என்ற பெயர் ராஜராஜசோழன் குடும்பத்திலிருந்து கிடைத்ததோ தெரியவில்லை.

மணிரத்தினம் இயக்கி வெளியான கல்கியின் பொன்னியின் செல்வன் திரைப்படத்தினால் அந்த வரலாற்று நாயகி குந்தவையின் பெயர் சமகால இளம் தலைமுறையிடம் உச்சரிக்கப்படுகிறது.

எமது இலக்கிய வட்டாரத்தில் உச்சரிக்கப்படும் பெயர் எழுத்தாளர் குந்தவை.

தொண்டமனாறில் வாழும் எழுத்தாளர் குந்தவையும் ஓளவையாரைப் போன்று தனித்தவர்தான்.

முற்காலத்தில் அரண்மனைகள் அமைக்கப்பட்டதன், பின்னர் உருவான நாற்சார் வீடுகள் போன்ற குடிமனைகளின் தோற்றத்தில் தொண்டமனாறில் சரித்திர நாயகியின் பெயர்கொண்ட எழுத்தாளர் குந்தவை குடியிருக்கும் இல்லத்திற்கு பரணீதரன் அன்று மதியம் அழைத்துச் சென்றார்.

தமிழகத்தில் வாழ்ந்து மறைந்த எழுத்தாளர் சார்வாகன் போன்று, ஈழத்து இலக்கிய உலகில் குறைந்த எண்ணிக்கையில் சிறுகதைகள் படைத்திருக்கும் குந்தவை, தேர்ந்த வாசகர்கள், விமர்சகர்களின் கவனத்தை ஈர்த்திருப்பதற்கு அவருடை கதைகளின் கருவும்

முருகபுபதி

படைப்புமொழியும் தான் காரணம்.

ஆனந்தவிகடன் 1963 இல் சிறுமைகண்டு பொங்குவாய் என்ற சிறுகதையை எழுதியிருக்கிறார். அது முக்கியமான அங்கீகாரம். அக்காலப்பகுதியில் ஈழத்தவர் படைப்புகளை சரஸ்வதியும், தாமரையும் தான் வெளியிட்டிருக்கின்றன.

இவருடைய பெயர்வு சிறுகதையை ஏ.ஜே. கனகரத்தினா ஆங்கிலத்தில் மொழிபெயர்த்திருக்கிறார். இந்தக்கதை போர்க்காலத்தில் இடம்பெயர்ந்து அவதியுறும் மக்களையும் பசியில் வாடும் குழந்தைகளைப் பற்றியதுமாகும். இதனை நாடக வடிவமாக்கிய லண்டனில் வதியும் பாலேந்திரா - ஆனந்தராணி தம்பதியர் தங்களின் அவைக்காற்றுக் கலைக்கழகத்தின் ஊடாக ஐரோப்பிய நாடுகளில் மேடையேற்றினர்.

ஈழத்துச் சிறுகதையொன்று ஐரோப்பாவில் மேடையேறியதற்கு அதன் சர்வதேசத்தன்மையே காரணம். அகதி வாழ்வில் குழந்தைகள் எதிர் கொள்ளும் நெருக்கடிகள், ஈழத்து தமிழ் அகதிகளின் கதை மட்டுமல்ல. பர்மா, பாலஸ்தீனம், அல்பேனியா, சோமாலியா, சிரியா, உக்ரேயன் அகதிகளுக்கும் பொதுவானது தான். இலங்கையில் தொண்டமனாறு என்ற ஒரு புறநகர் பிரதேசத்தை வாழ்விடமாகக் கொண்டிருப்பவரிடம் சர்வதேச தரம் வாழ்ந்த கதையொன்று உருவானதற்கு போர்க்காலச்சூழல் காரணமாக இருக்கலாம். ஆனால், வெளிநாட்டில் குந்தவையின் படைப்புக்குக்கிட்டிய அங்கீகாரம் ஒரு பேறுதான்.

ஆனால், இந்தத்தகவல் அவருக்கு காலம் கடந்துதான் தெரியவந்திருக்கிறது.

நாடகத் தயாரிப்பாளர்களும் இயக்குநர்களும் தாம் தெரிவுசெய்யும் மற்றவர்களின் கதை பற்றி உரிய முறையில் சொல்லி அனுமதிபெறும் மரபு எம்மவர்களிடம் இல்லை.

ஜெயகாந்தனின் உன்னைப்போல் ஒருவன், கோமல் சாமிநாதனின் தண்ணீர்...தண்ணீர்..., உட்பட பல கதைகள் இலங்கையில் இவ்வாறு முன் அனுமதி பெறாமல் மேடையேறியிருக்கின்றன. அதனால் எழுத்தாளர் இளங்கீரன், தமது வானொலி நாடகங்களை நூலாகத் தொகுத்து அச்சிட்டவேளையில், அவற்றை மேடையேற்ற விரும்புவோர் தம்மிடம் அனுமதி கோரவேண்டும் என அந்நூலில் பதிவுசெய்தார்.

இன்று இளங்கீரனும் இல்லை. தொலைக் காட்சி நாடகங்களில் மோகங்கொண்டுள்ளவர்களினால் சமகாலத்தில் மேடை நாடகங்களுக்கும் வரவேற்பும் இல்லை.

இந்திரா பார்த்தசாரதியின் மழை, குந்தவையின் பெயர்வு முதலானவற்றை லண்டன் அவைக்காற்று கலைக்கழகத்தினர் அவர்களிடம் அனுமதியின்றியே மேடையேற்றினர். மேடையேற்றிய பின்னரும் தகவல் தெரிவிக்க ஏனோ மறந்தனர்.

காலம் கடந்து, இந்திரா பார்த்தசாரதி அமெரிக்க சென்ற சமயத்தில் அவரை அழைத்து அவர் முன்னிலையில் மீண்டும் மேடையேற்றினார்கள்.

ஆனால், அத்தகைய ஒரு சந்தர்ப்பம் குந்தவைக்கு கிடைக்கவில்லை. அதனால் குந்தவை கவலைப்படவும் இல்லை. தனக்கு, தனது கதை நாடகமாகியது தெரியாது என்று மாத்திரம் ஊடறு

இதழ்நேர்காணலில் சொல்லியிருந்தார்.

இதுவரையில் யோகம் இருக்கிறது, ஆறாத காயங்கள் முதலான கதைத் தொகுதிகளை வரவாக்கியிருக்கிறார்.

ஆனந்தவிகடன், கணையாழி, அலை, சரிநிகர், மூன்றாவது மனிதன், சக்தி, ஜீவநதி ஆகிய இதழ்களில் தான் அவருடைய கதைகள் வெளியாகியிருக்கின்றன. அதனால் பரவலான வாசிப்புக்கு அவர் தெரியவில்லை. ஆனால், தேர்ந்த வாசகர்களின் கவனத்திற்குள்ளானார்.

ஜீவநதியில் குந்தவையின் நீட்சி சிறுகதையை படித்ததும் சில நிமிடங்கள் ஆழ்ந்த மௌனத்தில் கரைந்தேன். அச்சிறுகதை எனக்குள் ஏற்படுத்திய அதிர்வுகளை கட்டுப்படுத்திக்கொள்ளவே அந்த மௌனம்.

மௌனம் கலைந்ததும் ஜீவநதி பரணீதரனுடன் தொலைபேசியில் தொடர்பு கொண்டு, “குந்தவை எங்கே இருக்கிறார்...? அவருடன் உரையாடி வாழ்த்துக்கூற விரும்புகின்றேன்” எனச் சொன்னேன்.

“ஏன்...சேர்...?”

“உங்கள் ஜீவநதியில் வெளியான குந்தவையின் நீட்சி சிறுகதை என்னை மிகவும் பாதித்துவிட்டது. அவருடன் தொடர்புகொண்டு உரையாட விரும்புகின்றேன். தொலைபேசி இலக்கம் தாருங்கள்” என்றேன்.

மறுமுனையில் சில கணங்கள் மௌனம். “சேர்...உங்கள் வாழ்த்துக்களை அவரை நேரில் சந்தித்து சொல்கின்றேன். ஆனால், நீங்கள் தொலைபேசியில் உரையாடுவது சற்று சிரமம். இங்கே வாருங்கள் அவரது இருப்பிடத்திற்கே அழைத்துச் செல்கிறேன்.” என்றார்.

இந்த உரையாடல் நடந்தபோது அவுஸ்திரேலியாவில் நின்றேன். குறிப்பிட்ட சிறுகதை பற்றி இந்தப் பத்தியில் நான் எதனையும் சொல்லமாட்டேன். இதனைப் படிக்கின்றவர்கள் குறிப்பிட்ட சிறுகதை வெளியான ஜீவநதி இதழை தேடி எடுத்துப்படித்தால் அதுவே எனக்கு மனநிறைவுதரும்.

அவுஸ்திரேலியாவில் வதியும் இலக்கிய நண்பர்கள், இலக்கிய ஆர்வமுள்ள சகோதரிகளிடம் அச்சிறுகதை பற்றி சிலாகித்தேன். அவர்களில் சிலர் படித்து விட்டு, “ஆமாம். சமகாலத்தில் தரமான நல்ல சிறுகதை” என்றார்கள். அந்த இதழின் பிரதி யாரிடம் இருக்கிறது? என்பதையும் தற்பொழுது மறந்து விட்டேன்.

தொண்டமனாறில் செல்வச்சந்திரி கோயிலுக்கு அருகாமையால் செல்லும் வீதியில் இறங்கி சிறிது தூரம் சென்று, அந்த நாற்சார் இல்லத்தின் முன்றலில் நிற்கின்றோம். குந்தவை வசிக்கும் அந்த இல்லத்தின் சுற்றுப்புறம் சரியான கவனிப்பும் பராமரிப்புமின்றி தனி அழகோடு காட்சி அளிக்கிறது. அந்த நாற்சார் இல்லத்தில் முன்பு வாழ்ந்தவர்கள் செழிப்போடு வாழ்ந்திருக்கவேண்டும்.

முற்றத்திலிருந்து குரல் கொடுத்தோம்.

“அம்மா...அம்மா...”

எமது குரல்கேட்டு அயல்வீட்டுப்பெண்தான் வெளியே வந்து, “ரீச்சர் உள்ளேதான் இருக்கிறாங்க... அவுங்களுக்கு கொஞ்சம் சுகமில்லை... மீண்டும் கூப்பிட்டுப்பாருங்க...” எனச் சொல்லிவிட்டு அகன்றார்.

உரத்த குரலில் அழைத்தோம்.

“அம்மா...அம்மா..”

“வாரன்...வாரன்...” உள்ளிருந்து குரல் வந்தது.

“சேர்... அது குந்தவையின் குரல்தான். வந்து இருங்கள்.” என்றார் பரணி. விறாந்தாவில் அமர்ந்தோம்.

“யார்...?” எனக்கேட்டவாறு வெளியே வந்த வரை, “சேர்... இவர்தான் குந்தவை. நீங்கள் பார்க்க விரும்பிய படைப்பாளி.” என்றார் பரணி.

கண்களை இடுக்கியவாறு “யார்...தம்பி ... பரணியா...? யார்...வந்திருப்பது?” எனக்கேட்டவரின் அருகில் சென்று என்னை அறிமுகப்படுத்தினேன்.

அவரது தோற்றம் என்னை அதிர்வுகலந்த வியப்பில் ஆழ்த்தியது.

பலவருடங்களுக்கு முன்னர் குரும்பசிட்டியில் இரசிகமணிகளகசெந்தியையும் அளவெட்டியில் அ.செ. முருகானந்தனையும் நேரில் சந்தித்த போதிருந்த உணர்வுகளையும் மீறியதாக அக்கணங்கள் என்னை வெகுவாகப் பாதித்தது. செவிப்புலன், கட்புலன் பாதிப்புக்குள் ளாகியிருந்தபோதிலும் தொடர்ச்சியான வாசிப்பு, எழுத்தாழியம் என வாழ்ந்து கொண்டிருக்கும் குந்தவை, சில நாட்கள் காய்ச்சலினால் அவதியுற்றதாகச் சொன்னார். அவரது முகத்தில் அந்தத் தாக்கம் தெரிந்தது. அந்த நடுப்பகலிலும் ஆழ்ந்த உறக்கத்திலிருந்தவரை, எமது “அம்மா... அம்மா...” குரல்தான் துயில் எழுப்பியிருக்கிறது.

தன்னைத்தான் தேடிவந்திருக்கிறோம் என்பதறிந்து உற்சாகம் மேலிட இலக்கியம் பேசினார். அக்காலப்பகுதியில் வெளியான மகுடம், கணையாழி இதழ்களைப் படித்திருந்த அவர் கருத்துச்சொன்னார். அ.யேசுராசா, பத்மநாப ஐயர் உட்பட சிலரை குறிப்பிட்டார். தற்கால விமர்சனங்கள் தனிநபர் தாக்குதலாக வெளியாவது குறித்து புன்முறுவலோடு வருந்தினார்.

கோகிலா மகேந்திரன், சித்திரலேகா மௌனகுரு, அன்னலட்சுமி இராஜதுரை முதலான சில எழுத்தாளர்களை விசாரித்தார்.

“ஜீவநதியில் வெளியான நீட்சி சிறுகதை தான் அவுஸ்திரேலியாவிலிருந்து உங்களை தேடிவரச் செய்தது” எனச்சொன்னபோது, ஒரு குழந்தையைப் போன்று நாணிச்சிரித்தார். தன்னைப்பற்றி அவர் எதுவும் சொல்லவில்லை.

தனக்கிருந்த ஓர் அண்ணன் காலமாகி விட்டதைச்சொல்லி, சுவரில் மாட்டியிருந்த அவரின் படத்தை காண்பித்தார். அருகே எவரும்இல்லை. சில உறவுகள் வெளிநாட்டில். தனிமையில் அந்த வீடும் அவரும்.

தனிமைதான் அவரது உற்ற சொந்தமோ என்று யோசித்தேன். இல்லை. இலக்கியம் அவருடன் வாழும்சொந்தம்என்பது ஆறுதலானது.

அவரது தோற்றமும் அந்த நாற்சார் இல்லமும் எனது மனதில் நிறைந்திருக்கிறது.

அவரது ஏற்கனவே வெளியான படைப்புகள் குறித்த மறுவாசிப்புகள் இலக்கியப்பரப்பில் நிகழ வேண்டும். அவரை எம்மவர்கள் அவ்வப்போது சென்று பார்த்து உரையாடவேண்டும். அவரை இலக்கிய உலகம் கனம் பண்ணவேண்டும். புதிய தலைமுறைப் படைப்பாளிகளுக்கு குந்தவையின் படைப்புகள் அறிமுகமாக வேண்டும்.

பெர்லினில் வதியும் கருணாகரமூர்த்தி, தமிழ்நாடு இரா. முருகன் ஆகியோர் குந்தவையின் யோகம் இருக்கிறது தொகுப்பை மதிப்பீடு செய்துள்ளனர். இது ஒரு மீட்டர் வெளியீடு.

2013 இல் அந்தப்பயணத்தின்போது, தமிழ்நாட்டில் கோயம்புத்தூரில் பிரபல மார்க்சிய இலக்கிய விமர்சகர் கோவை ஞானி அவர்களைச்சந்தித்து நீண்ட நேரம் உரையாடினேன். முற்றாக கண்பார்வை இழந்திருந்த அவர் ஒரு உதவியாளரை வைத்துக்கொண்டு படித்தார். எழுதினார். அவரது மனைவியும் காலமாகி விட்டார்.

அன்று மாலைவேளை, எனது கரம்பற்றியவாறு அருகில் வீதியோரமாக சுமார் ஒருமணிநேரம் நடந்தார். நடந்துகொண்டே இலக்கியம், அரசியல் பேசினார்.

சடுதியாக நின்று, “இவ்வளவு நேரம் உங்களுடன் பேசிக்கொண்டிருக்கின்றேன்... ஆனால் - ஒருபடைப்பாளிக்கே உரித்தான மேட்டிமைக்குணத்தை உங்களிடம் காணமுடியவில்லையே முருகபூபதி. அது ஏன்..?” எனக்கேட்டார்.

அதற்கு என்னிடம் அவர்கேட்கும் விதமான சிரிப்பு மாத்திரமே பதிலாக வெளிப்பட்டது. வார்த்தைகளில் பதில் தெரியவில்லை.

கனகசெந்திநாதன், அ.செ.முருகானந்தன், குந்தவை முதலான எளியமனிதர்களுடன் பழகும் சந்தர்ப்பங்கள் கிடைத்தமைதான் அதற்குக் காரணமா..? என்ற பதில் எனக்கு அப்போது உடனடியாக வரவில்லை.

2013 ஆம் ஆண்டு குந்தவையை சந்தித்துவிட்டு வந்து எனது சொல்லவேண்டிய கதைகள் தொடரில் நாற்சார்வீடு என்ற அங்கத்தில், அவர் பற்றி எழுதினேன்.

அதனைப்படித்திருக்கும் கனடாவில் வதியும் நகுலசிகாமணி என்ற நண்பர் எனக்கு எழுதியிருந்த தகவல் எனக்குப்புதியது. இதுவே அந்த தகவல்:

குந்தவையின் மூதாதையர்கள் அமெரிக்காவுக்கு கப்பல் செலுத்தியவர்கள். அந்த நினைவாக குந்தவை வழங்கிய ஒரு பெரிய நங்கூரம் தற்போது வல்வெட்டித்துறை ஆவணக்காப்பகத்தில் காட்சிப்படுத்தப்பட்டுள்ளது.

அந்த கப்பலோட்டிய தமிழர்கள் பற்றி, லண்டனில் வதியும் ஊடகவியலாளர் ஈ.கே. ராஜகோபால் ஒரு விரிவான நூல் எழுதியிருக்கிறார்.

குந்தவை :

கொண்டாட்பயடவேண்டிய ஓர் எழுத்தாளர்!

இன்று முத்த எழுத்தாளராகவுள்ள குந்தவை பேராதனைப் பல்கலைக்கழக மாணவியாயிருக்கையில், தமிழக 'ஆனந்த விகடன்' வார இதழில் அவரது சிறுகதையொன்று 'முத்திரைக் கதை'யாகப் பிரசுரமான தெனக் கேள்விப்பட்டிருக்கிறேன்; வேறு யாராவது ஈழத்தவரின் சிறுகதை அவ்வாறு முத்திரைக் கதையாக வெளியானதாகத் தெரியவில்லை. பெரும்பாலும் சிறந்த கதைகளைத் தேர்வு செய்தே முத்திரைக் கதையாக வெளியிட்டுக் கூடுதல் சன்மானமும் கொடுத்தார்கள். அறுபதுகளில் ஆனந்த விகடன் முத்திரைக் கதைகள் வழியாகவே ஜெயகாந்தன் பிரபலமானார். அறுபதுகளின் நடுப்பகுதியிலிருந்து ஏராளமான முத்திரைக்

கதைகளை நான் படித்துள்ள போதிலும், குந்தவையின் கதையைப் படிக்கும் வாய்ப்புக் கிட்டவில்லை (பிந்திய காலங்களில் வெளிவந்த அவரது இரண்டு சிறுகதைத் தொகுப்புகளிலுங்கூட அதனைக் காணவில்லை; அப்பிரதி தவறியிருக்கலாம்!).

எண்பதுகளில் ஒருநாள் நண்பர் பத்மநாப ஜயருடன், தொண்டை மானாறிலுள்ள குந்தவையின் வீட்டுக்குச் சென்றபோதே, முதல் முறையாக அவரைச் சந்தித்தேன்; பத்மநாப ஜயருக்கு ஏற்கெனவே அவருடன் தொடர்பிருந்தது. புத்தகங்கள், சிற்றிதழ்களை ஜயர் அவருக்குக் கொடுத்தார்; கலை, இலக்கியம்பற்றிக் கதைத்தோம். அவ்வீட்டில் கண்ட மிகப்பெரிய தொரு நங்கூரம் எனக்கு ஆச்சரியத்தை ஏற்படுத்தியது; விசாரித்ததில், முன்பு அவரது குடும்பத்தவரின் பாய்க்கப்பலில் அது பாவிக்கப்பட்டதென்று தெரியவந்தது. பின்னர் குந்தவையுடனான தொடர்பு நீடித்தது. 'அலை'யில் அவரது 'Field Work' சிறுகதையும் வெளியானது. கடிதங்கள், புத்தகங்கள், இலக்கிய இதழ்களின் பரிமாற்றமும் நிகழ்ந்தது. அவரது சகோதரரின் கூரை ஓடுகள் விற்கும் கடையொன்று, யாழ் நகரத்தில் இருந்தது; அதன்மூலம் இலகுவாகத் தொடர்பை மேற்கொள்ள முடிந்தது. குந்தவை யாழ் நகர் வந்த சிலவேளைகளில், அந்தக் கடையில் நேரிலும் சந்திக்க முடிந்தது.

குறைவாக எழுதிய அவரது சிறுகதைகள், 'யோகம் இருக்கிறது', 'ஆறாத காயங்கள்' என இரண்டு தொகுப்புகளாக வந்துள்ளன; அவற்றிலுள்ள (13 + 9) 22 கதைகளுடன், பேராதனை 'பல்கலை வெளியீடாக'

அ. யேசுராசா

வந்த ‘காலத்தின் குரல்கள்’(1964) மாணவர் கதைத் தொகுப்பிலுள்ள, ‘மனிதத்துவம்’ சிறுகதையுடன் எல்லாமாய், 23 கதைகளே தற்போது படிக்கக் கிடைக்கின்றன. தேர்ந்த வாசகரின் கவன வட்டத்துள், ஈழத்தின் சிறந்த எழுத்தாளரில் ஒருவராகவே அவர் மதிக்கப்படுகிறார்.

* * *

நல்ல படைப்பாக்கத்துக்கு கலைஞர் / எழுத்தாளரின் அனுபவத் தாக்கம் இன்றியமையாதது. அது முதல்நிலை அனுபவமாகவும் அல்லது இரண்டாம் நிலை அனுபவமாகவும் இருக்கலாம். “இலக்கியங்கள் ஆழ்ந்த அனுபவங்கள் இல்லாமல் எழுதப்பட முடியாதவை” என்ற மேற்கோளைத் தனது ‘யோகம் இருக்கிறது’ நூலின் ‘என்னுரை’யில் குந்தவை குறிப்பிடுவதால், இதுபற்றிய தெளிவு அவருக்கு இருப்பதும் புலனாகின்றது.

எதுவாயினும், கலைஞர் / எழுத்தாளரின் உணர்திறன் முக்கியம்! இயற்கைச் சூழல், சம்பவங்கள், மனித நடத்தைகள், வெவ்வேறு உணர்வுக்கோலங்களைக் கூர்மையாக அவதானித்துப் புரிந்துகொள்ளும் திறமை வேண்டும். அவ்வனுபவத் தாக்கங்களைப் படைப்புகளில் வெளிப்படுத்தும் கூர்மையான மொழியாட்சி - தனித்தன்மையை வெளிக்காட்டும் படைப்பு மொழிக் கையாள்கையும் எழுத்தாளருக்கு அவசியம். நல்ல கலை இலக்கியங்களுடனான தொடர்பரிச்சயம், ரசனைப் பக்குவம், அவைபற்றிய மதிப்பீட்டுக் கூருணர்வு என்பனவும் இணைந்திருக்க வேண்டும். இவற்றில் பலகூறுகள் குந்தவையிடம் சுவறியிருப்பதை அவரது படைப்புகள் வாயிலாகவும், அவருடனான பழக்கத்தின் காரணமாகவும் புரிந்துகொள்ள முடிகிறது.

குந்தவையின் பல கதைகளில், கண்ணில்படும் காட்சிகளையும் அவற்றினடியாகத் தோன்றும் எண்ணங்களையும் உயிர்ப்புடன் சித்திரிக்கும் தன்மை காணப்படுகிறது. ‘இறுக்கம்’, ‘பெயர்வு’, ‘இணக்கம்’, ‘பயன்படல்’, ‘Field Work’, ‘புழுக்கம்’ முதலிய கதைகளில் இச்சித்திரிப்புத் திறன் நன்கு வெளிப்படுகின்றது. ஆயினும், ‘இணக்கம்’, ‘பயன்படல்’ ஆகியவற்றின் முற்பகுதிச் சித்திரிப்புகளிலுள்ளவை கதையின் மைய நோக்கிற்கு அவசியமானவையல்ல எனவும் தோன்றுகின்றது.

போர்க்கால / போருக்குப் பிந்திய சூழலின் பதிவுகள், பல கதைகளில் இயல்புத் தன்மையுடன் பிரச்சாரமின்றி வெளிப்பட்டுள்ளமைமிகுந்த கவனத்துக்குரியது. இயக்க மோதல்கள், உலங்கு வானூர்தி சுற்றிச் சுற்றிச் சுடுதல், வெளிகளில் பயணிகள் வாகனத்தையும் துரத்திச் சுடுதல் - பயணிகளின் அவலக்குரல்கள், குண்டுவிச்சு விமானங்களின் தாக்குதல்கள், கடற்கலங்களிலிருந்து கடற்கரைப் பிரதேசங்கள் நோக்கிய பீரங்கித் தாக்குதல்கள், ஷெல்விச்சில் சிதறும் மனித உடல்கள் - வீடுவாசல்கள், அவலத்துடன் இடம் பெயரும் மக்கள்கூட்டம், யாழ்நகரத்தில் கொட்டடிப் பிரதேச மக்கள் இரவுவேளைகளில் பாதுகாப்பிற்காக, சர்வதேச செஞ்சிலுவைச் சங்கத்தின் பாதுகாப்பு வலயமான யாழ், மருத்துவமனைச் சூழலில் - கடைகளின் புகளிலும் தெருக்களிலும் உறங்கிக் காலையில் வீடுதிரும்புதல், 1995 இல் மாபெரும்

இடப்பெயர்வு, வன்னி நோக்கிய ஆபத்தான கிளாலிக் கடற்பயணம், இறுதிப் போர்க்கால நிகழ்வுகள், முள்ளுக்கம்பி முகாம்களில் கூட்டுத்தண்டனைபோல் அடைபட்ட வாழ்வு, மீண்டும் ஊர் திரும்பியபின் இராணுவக் காவலரண்கள், சோதனைச் சாவடிகள் சூழ்ந்த வாழ்வு, திரும்பத் திறக்கப்படாத முன்னர் மூடப்பட்ட வீதிகள், அவலங்களை எதிர்கொள்ளலில் மனச்சிதைவுக்கு உட்பட்ட மனிதர்கள் என அக்காலங்கள் உயிர்ப்பான ஆவணங்களாகியுள்ளன. இக்கதைகள் பிற மொழிகளில் - குறிப்பாக சிங்கள மொழியில் மொழியாக்கம் செய்யப்பட வேண்டும் ; அவை எமது காலத்துயரை அந்தந்த மொழிபேசும் மக்களிடம் வலுவாக உணர்த்திநிற்கும்!

‘இணக்கம்’ கதை புத்தளத்தில் நிகழ்கிறது. வெளி மாவட்டத்தில் வசிக்கையிலும் தனது சொந்தப் பிரதேசம், மக்கள் பற்றிய அக்கறைகொண்ட - கதை சொல்லியான ‘நான்’ என்னும் பெண் பாத்திரத்தினூடான, ஒரு வெளிப்பாடு இது:

// எல்லாமே புதிதாக அழகாகத் தெரிந்தன. வெய்யில் தகிப்பிலும் வேர்வைக் கசகசப்பிலும். இந்த நகரம்தான் எவ்வளவு இயல்பாய், உயிர்த்துச் சிரிக்கிறது. எல்லோரும் கூடி ஒருவரை ஒருவர் கண்டு பேசிச் சிரித்து...

இப்படியான ஒரு தன்னியல்பும் நிம்மதியும் சொந்த ஊரில் இப்பொழுது இருக்குமா என நினைத்துக்கொண்டேன்.

எங்கோ ஒரு வெடிகுண்டின் ஓசை கேட்கும். தொடர்ந்து பலி ஆடுகளைப் பலி எடுக்கவென வரும் கணரகங்களின் உறுமல்களுக்கும் “படபட”க்கப் போகும் யந்திரத் துப்பாக்கிகளுக்கும் பயந்து, இழுத்துப் பூட்டப்படும் கடைத் தெருக்கள்; ஓடிமறையும் மக்கள். //

நகரத்தில் நிற்கையில் அந்தப்பாத்திரம் இதனைக் காண்கிறது:

//இருபுறமாக சனங்களைப் பிரித்துக்கொண்டு புத்தளம் எனத் தனிச்சிங்களத்தில் பெயர்ப் பலகை போட்ட பஸ் ஒன்று நிறைசனத்துடன் ஊர்ந்து வந்தது. //

மொழிப் பாரபட்ச நிலைமை, எளிதாகச் சொல்லப்பட்டுவிடுகிறது!

இனப் பாரபட்சம் இன்னும் கூர்மையாக வெளிப்படுவது, இக்கதையின் இன்னோரிடத்தில் சித்திரிக்கப்படுகிறது. வீட்டுக்காரியான முஸ்லிம் அன்ரி சொல்லிவிட்ட சாமான்களை வாங்க, ‘மார்க்கெட்டிங் டிப்பாட்மென்ரில்’ வரிசையில் நிற்கிறாள் அந்தக் கதைசொல்லிப் பெண். வரிசை நகர்ந்து கிட்டவாக வருகையில், சிட்டை எழுதும் ஊழியன் எழுந்து உள்ளே செல்கிறாள்; வரத் தாமதமாகிறது. இவள் வரிசையிலிருந்து சற்று விலகி கம்பியில் சாய்ந்து தன்னை ஆசுவாசப்படுத்தி நின்றாள். ஊழியன் வந்ததும் வரிசை உஷாரானது. பின்னே நின்ற சிங்களப்பெண் உடனே இவளுக்கு முன்னே சென்றுநின்றாள். இவள் அவளிடம், “இது என்னிடமென்று நினைக்கிறேன்” என ஆங்கிலத்தில் சொல்கிறாள்; உருவாகும் இடைவெளியில் தனது தோளைப் புகுத்திவிடவும் ஆயத்தமாகிறாள். ஆனால் அச்சிங்களப் பெண்ணோ கடுமையான முகத்துடன், “மே தெமல கெல்ல போலிமே இன்னே நத்துவ மதட்ட என்ட ஹதனவா” (“இந்தத் தமிழ்ப் பெண் வரிசையில் நிற்காமல் இடையில் நுழையப் பார்க்கிறாள்.”) எனப் பொய் சொல்கிறாள். இவளுக்கோ சிங்களம் தெரியாது; போலிமே என்பதும் ஹதனவா

என்பதும் மட்டுமே புகிறது. இயலாமையில், யாராவது தனக்காகக் கதைப்பார்களா எனப் பின்னால் பார்க்கிறான். ஆனால் அவர்களோ, “இட தெண்ட எப்பா, இட தெண்ட எப்பா” (“இடம் கொடுக்க வேணாம், இடம் கொடுக்க வேணாம்.”) என்று சொன்னபடி நெருங்கி நிற்கின்றனர். இவள் ஆற்றாமையுடன் வரிசையின் பின்புறம் செல்கிறாள்! இவளது உரிமை மறுக்கப்படுவதும், கடைநிலைக்குச் செல்ல நேர்வதும் - இலங்கையில் முதிர்ச்சியடைந்துள்ள பேரினவாத பாரபட்சத் தழுவில் - ஆழ்ந்த குறியீட்டுத் தன்மையைப் பெற்று கதைக்கு வலுச்சேர்க்கிறது!

நல்ல இலக்கியப் படைப்பு களுடனான குந்தவையின் பரிச்சயம் ஆங்காங்கே வெளிப்படுவதும் முக்கியமான சுவாரசியப் பண்பாகும்.

i //மனத்தில் இலங்கையர்கோனின் வல்லையைக் கடக்கும் மாட்டுவெண்டில் வந்தது. // (“இறுக்கம்” சிறுகதையில்).

ii //தான் ஒரு சாதாரணமானவன். ‘தகழி’யின் கேசவப்பிள்ளை மாதிரி. // (“யோகம் இருக்கிறது” சிறுகதையில்).

iii // ஜீவாவின் “மல்லிகை”யை இவளுக்கென தவறாமல் எடுத்து வைத்திருந்து தரும் அந்தப் புத்தகக் கடைக்காரர். // (“பயன்படல்” சிறுகதையில்).

iv // வ. அ. இராசரத்தினம் தன் கதை ஒன்றில் திருக்கோணமலையை “கந்தகபுமி” என்று குறிப்பிட்டிருக்கின்றார். // (“பயன்படல்” சிறுகதையில்).

v // இப்படியான ‘ஆண்கள்’ எல்லாருமே நீலபத்ம நாபனின் ‘திரவி’ போன்றவர்கள்தானோ என அவள் அடிக்கடி யோசித்திருக்கிறாள். // (“வீடு நோக்கி...” சிறுகதையில்).

vi // இவன். ஒரு காசை எடுத்து. தரையில் தட்டிப் பார்த்தான். இப்படித்தான் அசோகமித்திரனின் கதை ஒன்றில் ரெலிபோன் பூத் ஒன்றிற்குப் பொறுப்பாக உள்ள கண் தெரியாத ஆள்... // (“இரக்கம்” சிறுகதையில்).

vii // என் மனத்தில் ஏதோ ஒரு கதை ... அழைக்கின்றவர்கள். அந்தப்பெண்ணை, சில கணம் மறந்து. அதன் தலைப்பைத் தேடிப் பிடித்தேன். வண்ணநிலவ னுடையது. // (“இணக்கம்” சிறுகதையில்).

viii // சட்டென்று சுப்பாரதி மணியன் நினைவுக்கு வந்தார். அவரும் இப்படி ஒரு வீடியோ ரேப்பை பார்த்து இருப்பாரென்ற எண்ணம் ஓடி வந்தபொழுது வெட்கமாக இருந்தது. // (“திருவோடு” சிறுகதையில்).

குந்தவையின் எழுத்துகளில் ஆங்காங்கே ஒருவகை எள்ளல் அலாதிமாக வெளிப்படுவதைக் காணலாம். ‘திருவோடு’, ‘யோகம் இருக்கிறது’, ‘Field Work’ ஆகியவற்றில் கூடுதலாக அது இருக்கிறது. ஆயினும் ‘இணக்கம்’ கதையின் ஓரிடத்தில் அது நுணுக்கமாக வெளிப்படுவதை, நான் மிகவும் இரசித்தேன்! ஆசிரியை யான கதை சொல்லிப் பாத்திரம் இவ்வாறு சொல்கிறது :

// சன நடமாட்டம் அருகியே இருக்கும் கிழமை நாட்களில் மட்டும் அன்றி,

சந்தைக்குப் போக ஆயத்தமாவாள். என்னையும் வரச் சொல்லிக் கூப்பிடுவாள்.

தன் கூடையையும் என்னிடமே தருவாள்.

ரோட்டில், சேலைத் தலைப்பை விரித்து தன் கூனல் முதுகையும் தலையையும் போர்த்திப் பிடித்தபடி நடப்பாள். நான் பின்னே போவேன். அப்படி முன்னே நடக்கையில், அவள் தன்னைப்பற்றிய என்னமாதிரி இமேஜீக்கு உருவம் கொடுக்க முனைகிறாள் என்பதை உணரமுடியும். வேலைக்காரி பின் தொடர, சந்தைக்குப் போகும் உயர் முஸ்லிம் குடும்பத் தலைவி. //

* * *

‘யோகம் இருக்கிறது’ தொகுப்பில் எட்டுக் கதைகள் நல்ல கதைகளாகப் படுகின்றன. ‘வல்லை வெளி’, ‘பயன்படல்’, ‘வீடு நோக்கி’...; ஆகியமூன்றை அடுத்த படிவரிசையில் வைக்கலாம். காட்சிகள், நிகழ்வுகளின் சித்திரிப்புகள் நன்றாக உள்ளபோதிலும், ஒரேவகைத்தான சித்திரிப்புத் தன்மை மதிப்பைச் சற்றுக் குறைக்கிறது. ‘இரக்கம்’ பரவாயில்லை ரகம்; ‘குறுக்கீடு’ கதை தெளிவானதாக இல்லை!

‘ஆறாத காயங்கள்’ தொகுப்பு பலவீனமானதாக இருக்கின்றது. அதிலுள்ள ‘புழுக்கம்’ நல்ல கதை! முழுமைத்தன்மையைக் கருதி, ஏனைய கதைகளிலுள்ள பலவீன அம்சங்கள் செவ்விதாக்கம் செய்யப்பட வேண்டியவை எனத் தோன்றுகின்றது ; குந்தவையால் அதைச் செய்ய முடியும்!

மேலும், சிலகதைகளின் தலைப்புகள் கட்டுரை களுக்குரியவை போலத் தோன்றுகின்றன; ‘காலிழப்பும் பின்பும்’, ‘ஊழியமும் ஊதியமும்’, ‘நாடும் நம்மக்களும்’, ‘இடமாற்றலுக்காய்’ ஆகியவை இவ்வாறானவை.

* * *

// இலக்கியம் என்றால் என்ன? வாழ்க்கையின் பதிவுதான்! வரலாற்றினை இலக்கியமாகவும் உயர்த்தும் குந்தவையின் ‘யோகம் இருக்கிறது’ பரலாலும் பேசப்பட்டு நின்று நிலவும். உண்மை. வெறும் புகழ்ச்சியல்ல. // என்று நூலின் ‘முன்னீடு’ பகுதியில் நமது மூத்த எழுத்தாளரான எஸ். பொ. குறிப்பிடுவதும் முக்கியமானதாய்ப்படுகிறது!

ஆம்! ; மகிழ்ச்சியுடன் நாம் கொண்டாட வேண்டிய ஓர் எழுத்தாளர்தான் நமது குந்தவை என்பதில், எனக்கும் எந்த ஐயமுமில்லை!

- 11. 10. 2022

குந்தவையின் சிறுகதைகள்!

இலங்கைத் தமிழ் இலக்கியத்துக்கு வளம் சேர்த்த பெண் எழுத்தாளர்களில் குந்தவையும் முக்கியமான ஒருவர். இவரது இயற்பெயர் சடாட்சரதேவி. இவரைப் பற்றி குறிப்பிடுகையில் எழுத்தாளர் இரா.முருகன் “காத்திரமும் கலா பூர்வமுமான படைப்புகள் மூலம் தன்னை முக்கியமான ஈழத்து இலக்கியப் படைப்பாளியாக இனம் காட்டிக் கொண்டவர் குந்தவை” என்று கூறுவார். எஸ்.பொ அவர்கள் “யுத்த பூமியை விட்டு அலறி அடித்துக் கொண்டு வெளியேறாது மண்ணின் நேசிப்புடன் மக்கள் துயரங்களைப் பங்கிடும் ஒருத்தியாய் வாழ்ந்த நேர்மையினால், குந்தவையின் கதைகள் இரண்டு தசாப்த காலத் தமிழ் ஈழத்தின் உண்மையான வரலாறாகப் பதிவாகிறது” என்று நினைவு கூர்வார். அவரது எழுத்துகள் “அலங்காரங்களோ உரத்த குரலோ ஆவேச உணர்வோ அற்றவை. குந்தவையிக விஷேசமான எழுத்தாளர். அவரது நிதானம், அலட்டலின்மை தேர்ச்சி எல்லாம் என்னைக் கவர்ந்தன. அவரிடம் ஒரு பரிசாச உணர்வும் இழையோடுகிறது” என்பார் கலை,

வ.ந. கிரிதரன்

இலக்கிய விமர்சகரான வெங்கட் சாமிநாதன். எழுத்தாளர் இரா முருகன் குந்தவையின் எழுத்துகள் பற்றி “ஈழத் தமிழ் மன இயக்கத்துக்கும் எழுத்து நடைக்கும் மாறான (எஸ்.பொ, முத்துலிங்கம் போன்ற விதிவிலக்குகள் தவிர்த்து) அடங்கி ஒலிக்கும் குரலும், போர் மறுப்புத் தொனியும் எல்லாவற்றையும் விட முக்கியமான பெண்ணியப் பார்வையுமாக (இது பெண்ணியம் கூட இல்லை - தாயியம்) எழுதும் குந்தவை குறைந்த சொற்களில் கதை நடத்திப் போகிறார். கதை நிகழ்வில் ஆசிரியரின் குறுக்கீடு ஒரு பிரகடனமாகவோ, விமர்சனமாகவோ, எள்ளலாகவோ குறைந்த பட்சம் வாக்கிய முடிவில் ஆச்சரியக் குறியாகவோகூட இல்லாத அதிசயம்தான் குந்தவை கதைகள் ஆழ்ந்து படிக்க வைக்கிறது.” என்று தன் விமர்சனத்தை முன் வைப்பார். முனைவர் சு.குணேஸ்வரன் “குந்தவையின் சிறுகதைகள் யதார்த்த வாழ்வின் பதிவுகள். ஈழத்து மாந்தர்களின் வாழ்வின் இருண்ட பக்கங்களையும் தன்னைப் பாதித்த கதைகளையும் மண்ணின் பண்பாட்டோடு அழகாக வெளிப்படுத்துபவை. இவரின் கதைகளில் வரும் காட்சிச் சித்திரிப்புக்கள் வாசகரை கதைகளோடு கட்டிப்போடக்கூடியவை” என்று குந்தவை பற்றிய தனது கருத்துகளை முன் வைப்பார்.

இவ்விதம் பொதுவாகப் பலரின் பாராட்டுதல்களையும் பெற்ற குந்தவையின் எழுத்துகளைப்பற்றிக் கடுமையான விமர்சனத்தை வைத்துள்ள ஒரேயொரு எழுத்தாளர் பொ.கருணாகரமூர்த்தி. அவர் குந்தவையின் “யோகம் இருக்கிறது” தொகுப்பு பற்றிய “பதிவுகள்” இணைய இதழில் வெளியான விமர்சனத்தில் “குந்தவை மேலும் கற்பனையும் உழைப்பும் சேர்த்து இன்னும் படைப்புக்களை கலாரீதியாகத் தருவாராயின் ஈழத்துத் தமிழ் இலக்கியத் தடத்தில் தன் சுவடுகளை இன்னும் அழுத்தமாகப் பதித்து முன்செல்வாரென்பதில் ஐயமில்லை” என்று கூறுவார். மேலும் அவர் “குந்தவையின் படைப்புப்பாணி யதார்த்த இலக்கிய வகையைச் சேர்ந்தது. அதாவது கற்பனைகள் வர்ணனைகளைக் குறைத்து உள்ளதை உள்ள படியே எழுதிவிட்டுப்போதல். யதார்த்தப்பாணியிலான படைப்புக்களில் அதை எவர்தான் எழுதினாலும் நளினம் குறைவாகவே இருக்கும். உள்ளதை உள்ளபடியே எழுதுவதாயின் ஒரு கமெறா போதுமே எழுத்தாளன் எதற்கு என்றொரு கேள்வியும் வெகுகாலமாவே உள்ளது” என்றும் தனது விமர்சனத்தை முன் வைப்பார். இவ்விதம் குறிப்பிடும் பொ.கருணாகரமூர்த்தி

குந்தவையின் “திருவோடு” சிறுகதையை “திருவோடு கதையில் பரதேசம் போயும் திருந்தாத எமது சனங்களின் பழக்கவழக்கங்கள் அர்த்தமற்ற சடங்குகள் சாமத்தியங்கள் படாடோபங்கள் ஐம்பங்கள் பட்டு உடுத்துவதும் பவுண் நகை பூணுவதுந்தான் ஐன்மசாபல்யம் என்பதுபோல்வாழும் பகுத்தறிவற்ற மக்களின் மூடத்தனங்கள் அழகாகப் பதிவு செய்யப்படுகிறது.” என்று விதந்து கூறுவார்.

இவ்விதமான பல்வகைப்பட்ட குந்தவையின் எழுத்துகள் பற்றிய விமர்சனங்களுக்கு அவரது சிறுகதைகளை நோக்கினேன். தனது எழுத்துகளைப் பற்றிக் குறிப்பிடுகையில் குந்தவை அவரது “யோகம் இருக்கிறது” தொகுப்பின் “என்னுரை”யில் “எனக்கு மிகத் தெரிந்தவர்களின் அனுபவங்களிலிருந்தும், என் சொந்த மண் பெற்ற அனுபவங்களிலிருந்தும் வந்தவை” என்று குறிப்பிடுவார். இக்கூற்று ஒன்றினைத் தெளிவாக எடுத்துரைக்கின்றது. அவர் தன் அனுபவங்களை மட்டுமல்லாமல் பிறர் அனுபவங்களையும் தன் கதைப்பொருளாக்கியுள்ளார் என்பதுதான் அது. சுகுணேஸ்வரனுடனான நேர்காணலொன்றில் “கதை எழுதவேண்டும் என்ற உந்துதலை புறச்சூழலும் நாட்டின் நடப்பு நிகழ்வுகளும் ஏற்படுத்துகின்றன. பேரினவாதம் தலைதாக்கியாடும் எம்நாட்டில் மனத்தை சலனப்படுத்தி சஞ்சலப்படுத்தும் நிகழ்வுகள் பல. நான் அநேகமாக அவற்றை வைத்தே கதைகள் எழுத விரும்புகிறேன். ... என் படைப்புகள் உலகத்தைத் சீர்திருத்தவேண்டும் என்று நான் நினைக்கவில்லை. அன்றாட வாழ்வில் ஏற்படும் சாதாரண பிரச்சினைகளையே மையமாகக் கொண்டு நான் எழுதுகிறேன். அவ்வளவுதான்” என்றும் குறிப்பிடுவார்.

“பெயர்வு” முக்கியமானதொரு சிறுகதை. “யோகம் இருக்கிறது” தொகுப்பிலுள்ள சிறுகதை. அவரது எழுத்தைப் பிரதிபலிக்கும் நல்லதொரு உதாரணச்சிறுகதை. போர்ச்சூழல் காரணமாக இடம் பெயரும் குடும்பமொன்றின் அனுபவத்தைப் பதிவு செய்கிறது. இக்கதையில் எவ்விதக் கருத்தையும் குந்தவை திணிக்கவில்லை. அனுபவங்களை அப்படி அப்படியே விபரிக்கின்றார். உள்ளதை உள்ளபடி அவர் இவ்விதம் விபரிப்பதைத்தான் கருணாகரமூர்த்தி

“உள்ளதை உள்ளபடியே எழுதுவதாயின் ஒரு கமெறா போதுமே எழுத்தாளன் எதற்கு?” என்று விமர்சித்திருப்பார். உண்மையில் புகைப்படமொன்று காட்சியொன்றை உள்ளதை உள்ளபடி வெளிக் காட்டுமே தவிர அதனை விபரிக்காது. அதனைப் பார்ப்பவர்கள்தாம் அது விபரிப்பதை உணர்ந்துகொள்ள வேண்டும். ஆனால் யதார்த்த எழுத்தாளர் ஒருவர் காட்சிகளை விபரிக்கையில் அது பற்றிய மானுட, உணர்வுகளையும் வெளிப்படுத்திச் செல்வார். உதாரணத்துக்கு இந்தப் “பெயர்வு” சிறுகதையைப் பார்ப்போமே. மேலும் பெயர்வின் போது ஏற்படக்கூடிய இயற்கை உபாதை போன்றவற்றை எழுத்தாளரின் விபரிப்பால்தான் அறிந்துகொள்ள முடியும். எனவே உள்ளதை உள்ளபடியே எழுதுவதாயின் கமெறா எதற்கு என்னும் பொ.கருணாகரமூர்த்தியின் கேள்வி சரியான தல்ல என்று கருதுகின்றேன். இச்சிறுகதை எவ்விதக் கருத்தையும் மையமாகக்கொண்டு நகரவில்லை.

இடம்பெயர்வு அனுபவத்தை வாசகர்கள் முன்பு படமாக விரிக்கின்றது. இராணுவ அடக்குமுறைகள் மூலம் சிதறிக்கப்படும் மக்களின் வாழ்க்கையை, அதன் துயர்களை, சிரமங்களை வாசகர்களுக்குப் புரிய வைக்கின்றது. உணர்வைக்கின்றது. கூடவே ஒரு குறிப்பிட்ட போர்ச்சூழல் வாழ்வை ஆவணப்படுத்துகின்றது.

“யோகம் இருக்கிறது” கதை வித்தியாசமான கதை. பொதுவாக இக்கதை வெளிப்படுத்தும் தொனியில் எழுத்தாளர்கள் கதைகள் எழுதுவதில்லை. இலஞ்சம் வாங்கி பதவியை இழந்த ஒருவரின் மனப்போராட்டங்களைச் சிறுகதை விபரிக்கின்றது. இறுதியில் அரசியலில் செல்வாக்கு மிக்க அவனது பாடசாலை நண்பனொருவன் தன் அரசியல் செல்வாக்கைப் பாவித்து அவனது பிரச்சினைக்கு உதவுவதைப்போல் கதை முடிகின்றது. இலஞ்சம் வாங்கிப் பதவி இழந்தவனுக்கு இன்னும் யோகம் இருக்கிறது என்பதுபோல் வாசகரைச் சிந்திக்க வைக்கும் சிறுகதை. இதை எதற்காகத் தொகுப்பின் அட்டைக்கதையாக வைத்தார்களோ என்று கதையை வாசித்தபோது உணர்ந்தேன். அதற்குப் பதிலாக பெயர்வு அல்லது வேறொரு கதையை வைத்திருக்கலாமே என்று தோன்றியது. இக்கதை பற்றிய தனது விமர்சனத்தில் “இங்கோ தேள்கொட்டிய திருடன் ஒருவனுக்கு இன்னொரு திருடன் புளியைத்தடவ வருகிறான். அதாவது இன்னொரு திருடனின் தயவில் கிடைக்கும் மீள்பதவி இவனுக்கு யோகமாகிறது. நோயும் நோய் முறிவு இரண்டுமே அறஞ்சார்ந்த வழிகளாலல்ல” என்று குறிப்பிடும் எழுத்தாளர் பொ.கருணாகரமூர்த்தி “குந்தவை தனக்குத் தெரிந்தவர் எவருடையதாவது அனுபவத்தை மனதில்போட்டுக்கொண்டு எழுதியிருப்பாரோ?” என்று கேட்டிருப்பார். எனக்கும் அப்படித்தான் நினைக்க வைக்கின்றது. அவரறிந்த ஒருவரின் அனுபவத்தை அப்படியே கதையாக வடித்திருக்கின்றாரென்றே தோன்றுகின்றது. சமூகத்தில் இப்படியான விடயங்கள் எல்லாம் நடக்கின்றன. இவற்றிலிருந்து முடிவுகளை நீங்களே எடுத்துக்கொள்ளுங்கள் என்று வாசகர்களிடம் அவர் அப்பொறுப்பை விட்டிருப்பதாகவும் கருத இடமுண்டு.

“ஆறாத காயங்கள்” தொகுப்பிலுள்ள “பாதுகை” முக்கியமான குந்தவையின் சிறுகதைகளில் ஒன்று. கதையின் முடிவில் மல்லிகை 2004இல் வெளியானதாகக் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது. ஆண்டு தவறானது. ஏனென்றால் கதை யுத்தம் முடிவுக்கு வந்தபின் (2009) நடந்தவற்றை விபரிக்கின்றது. கதை யுத்தத்தின் இறுதிக்கால அனுபவங்களை விபரிக்கின்றது. அத்துடன் யுத்தத்தின் முடிவில் இராணுவத்தினரிடம் சரணடைந்து காணாமல் போன ரமணன் என்னும் இளைஞனைப்பற்றியும், அவனது தாயாரின் மன வேதனையினையும் வெளிப்படுத்துக்கின்றது. இன்றுவரை ரமணனைப்போல் யுத்தத்தின் இறுதியில் காணாமல் போன தமது உறவுகளுக்காகப் போராடிவரும் மக்களின் நியாயமான, நீதிக்கான போராட்டம் தொடரும் நிலையில், இக்கதையும் முக்கியம் மிக்கது. இச்சிறுகதை இன்னுமொரு விடயத்துக்காகவும் முக்கியத்துவம் பெறுகிறது. இலங்கை எழுத்தாளர்களின் படைப்புகளில் பொதுவாக விடுதலைப்புலிகளின் செயற்பாடுகளை விமர்சிக்கும் போக்கைக் காண்பது அரிதானது.

இக்கதையில் வரும் தயாளன் ரமணின் நண்பனின் பல்கலைக்கழகப் படிப்பு இழுப்பட்டுப்போனதற்குரிய காரணங்களிலொன்றாக இராணுவச் சுற்றிவளைப்புடன் கல்வியைப் புறக்கணிக்குமாறு விடுதலைப்புலிகளிட்ட உத்தரவும் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது. இன்னுமோரிடத்தில் விடுதலைப்புலிகளால் சுட்டு வீழ்த்தப்பட்ட பயணிகள் விமானமொன்று பற்றிய ரமணன் “இவங்க கிபிரைச் சுடுவாங்களோ என்னவோ அப்பாவி களான தமிழ்ப்பயணிகள் போற சின்னப் பிளேனைச் சுட்டி விழுத்திப்போட்டு கெட்டித்தனம் பேசுவாங்கள்” என்று கூறுவதாக வருகின்றது. இக்கூற்று எனக்கும் சில நினைவுகளை ஏற்படுத்தி விடுகின்றது. இவர் குறிப்பிட்ட பயணிகள் விமானத்தில் மரணித்த ஒரு பெண்ணை நான் அறிவேன். வாழ்க்கையின் அடி மட்டத்திலிருந்து படிப்படியாக வளர்ந்து, காதலித்தவனை மணம் புரிந்து, குழந்தைகளுடன், பொருளியல்ரீதியில் நல்ல நிலையை அடைந்திருந்த சமயத்தில் அப்பெண் அத்தாக்குதலில் பலியானார். பயணிகள் விமானத்தின் மீதான தாக்குதல் தவிர்க்கப்பட்டிருக்க வேண்டியது என்பதுதான் என்கருத்தும்.

“இடமாற்றலுக்காய்” (“யோகம் இருக்கிறது” தொகுப்பு) கதை இடமாற்றலுக்காய் பாராளுமன்ற உறுப்பினர் ஒருவரின் அந்தரங்க உதவியாள ரொருவரின் உதவியை நாடும் ஞானம்பாள் என்னும் பெண் ஏன் தன் முடிவை மாற்றிக்கொண்டாள் என்பதை விபரிக்கின்றது. இக்கதையில் ஆசிரியர் ஆங்காங்கே கையாண்ட மொழி சிறப்பானது. அவர் கூற வந்த கதைக்குத் துணையாக நன்கு விளங்குகின்றது. இடமாற்றலுக்காக நாடிய பெண்ணைப் படுக்கைக்கு அழைக்கின்றார் அந்தப் பாராளுமன்ற உறுப்பினரின் அந்தரங்க உதவியாளர் என்பதுதான் கதை. ஆனால் அதையும் நேரடியாகக் கூறாமல் பின்வரும் ஞானம் பாளின் கூற்று வாயிலாக மறைமுகமாக கூறுகின்றார். அந்த அந்தரங்க உதவியாளர் அவள் மட்டும் வேறு எவரின் துணையுடன் வராமல் தனியாக அவருடன் கொழும்பு வரவேண்டுமாம் என்பதை “அண்டு பின்னேரம் போன் பண்ணிச் சொல்லுகிறார். ஒருத்தரையும் கூட கூட்டிக்கொண்டு வர வேண்டாமாம். நான் மட்டும் தனிய வரவேணுமாம்.” என்ற ஞானம் பாளின் கூற்று வெளிப்படுத்துவதுடன் கதை முடி கின்றது. ஒரு பெண் எதிர்கொள்ளும் பிரச்சினைகளை எடுத்துக்கூறும் கதையென்னும் வகையில் முக்கியத் துவம்மிக்க தொகுப்புக் கதைகளிலொன்று. அத்துடன் கதையில் ஆங்காங்கு பாவிக்கப்பட்டிருக்கும் மொழி கலை, இலக்கிய விமர்சகர் வெங்கட் சாமிநாதன் “அவரிடம் ஒரு பரிசாச உணர்வும் இழையோடுகிறது என்பதை நினைவூட்டும்.” உதாரணத்துக்கு இரண்டு:

“ஸி.ஸி வழக்கம் போல மேசை இழுப்பறையை இழுத்து வைத்துக்கொண்டு எதையோ தீவிரமாகத் தேடிக்கொண்டிருந்தார். எம்.பி.சொன்னாரே மூன்று இனமும் ஒற்றுமையாக அமைதியாக வாழுமிடமிது என்று. அந்த ஒற்றுமையைத் தளும்ப விடாமல் காத்து தன்னையும் காப்பாற்றிக்கொள்ளும் ஒரு சிறுபான்மைத் தமிழ் தலைமை எழுத்தரின் சேவை, இங்கு யாருக்குப் புரிகிறது?”

“அவர்களைத் திரும்பி பார்த்துக் கொண்டு

போனார். பார்வை ஏக்கி “ஓ இப்ப தானா வாறீங்கள்?” என அவர்களின்மீது கொக்கி போட்டது.”

“காழிலப்பும் பின்னும்” “ஆறாத காயங்கள்” தொகுப்பின் முதற்கதை. குந்தவையின் முக்கியமான கதைகளிலொன்றாகக் கருதுவேன். போரின் கொடூரத்தினை வெளிப்படுத்தும் கதை. கூடவே மானுட இருப்பின் தப்புதலுக்கான எதிர்நீச்சலினையும் வெளிப்படுத்தும். செல்வகுமார் என்னும் மனிதனின் வாழ்க்கை எவ்விதம் போர்ச்சூழலில் அலைவுக்கும், உலைவுக்கு முள்ளாகின்றது என்பதை விபரிகின்றது. வன்னியில் மச்சானின் இறுதிக்கிரியைகளில் குடும்பத்துடன் செல்லும் செல்வகுமார் அங்கேயே தங்கி விடுகின்றான். அதுபற்றிய ஆசிரியரின் கூற்று வருமாறு:

“அங்கு சாமான்கள் எல்லாம் நல்ல மலிவாகக் கிடைத்தன. நல்ல நாட்டரிசி, மரக்கறி வகை, இறைச்சி, தேன் என்று அதோடு குத்தகைக்கு விவசாயம் செய்யக் கிடைத்த நல்ல தோட்டக்காணி. வேறுமொன்றும் அவர்களை ஊர் திரும்பும் நினைவை வரவிடாமல் தடுத்திருக்கலாம். அடுத்த சண்டை யாழ்ப்பாணத்தில்தான் நடக்கும் என்ற நம்பகமான செய்தி. யாழ்ப்பாணத்தில் சண்டை தொடங்கினால் முதலில் சிதிலமாக்கப்படுவது உயர் பாதுகாப்பு வலயத்தை ஒட்டியிருக்கும் அவனின் கிராமம்தான் என்ற பயமும் தலை காட்டியது.”

இக்கதை இவ்விதம் அக்கால வன்னியின் நிலையினைப் படம் விரித்துக்காட்டுகின்றது. கூடவே படையினரின் ஆழ ஊருடுவிய அணியினர் நடத்திய தாக்குதல்கள், கிபீர் விமானக்குண்டு வீச்சுத்தாக்குதல்கள் அவை ஏற்படுத்திய அழிவுகள் ஆகியவற்றையும் விபரிக்கின்றது. அத்தகைய கிபீர் விமானத்தாக்குதலொன்றில் அவனது தங்கையையும், அவனது செல்ல இளைய மகளையும் இழக்கின்றான். இறுதியில் யுத்தத்தின் இறுதிக்காட்டத்தில் படையினரின் பாதுகாப்பு வலயத்துக்குள் வந்திருந்த நிலையிலும் நடைபெற்ற ஷெல் தாக்குதலொன்றில் கால்களை இழக்கின்றான். இறுதியில் இராமநாதன் முகாமில் தங்கி சொந்த இடத்துக்குத் திரும்பினாலும் சொந்த வீட்டில் இரவில் தங்க இராணுவம் அனுமதிக்கவில்லை. தொடர்ந்தும் இருப்பு நிவாரண நிதியுடன், எதிர்கால நம்பிக்கையற்றுத் தொடர்கின்றது.

“இரும்பிடை நீர்” போராளியாக இறந்த மகன், மருமகனின் இழப்புகளைத் தாங்கி, யுத்தம் முடிந்தபின் சொந்த இடம் திரும்பிய முதியவர் ஒருவர் வாழ்க்கையில் தொடர்ந்தும் எதிர்கொள்ளும் பிரச்சினைகளைப் பேசுகின்றது. ஐந்து வருடங்கள் இயக்கத்திலிருந்தால் போராளி ஒருவர் விலகலாமென்றும், ஆனால் மேலும் ஒருவருடம் இயக்கத்துக்கு ஏவல் புரியவேண்டுமென்றும் நிலவிய நிலைப்பாட்டினைக் கதை பதிவு செய்கின்றது. இவ்விதம் இயக்கத்திலிருந்து விலகி மகளை மண முடித்து வாழ்ந்து வந்த மருமகனை இறுதி யுத்தத்தில் இயக்கம் மீண்டும் போரிட அழைக்கின்றது. அவ்விதம் போரிடச் சென்ற மருமகன் போரில் தாக்குதலொன்றில் பலியாகின்றான்.

“கோழிக்கறி” கோழித்திருட்டை விபரிக்குமொரு கதை. கோழித்திருட்டை நண்பர்கள் சிலர் செய்வதை விபரிப்பது மட்டுமே கதையின் நோக்கமாகவிருக்கின்றது. இவ்விதம் நடைபெற்ற கோழித்திருட்டின்போது, திருடிய

கோழிகளுடன் தப்பியோடியபோது கோழிகளிரண்டு தப்பியோடி விடுகின்றன. இவ்விதம் கோழிகளைப் பறிகொடுத்த ஒருவருக்கு அன்று செய்து சாப்பிட்ட கோழிக்கறி நிறைவைத் தரவில்லை. ஒரு குறிப்பிட்ட வாழ்க்கை அனுபவமொன்றினைப்பற்றிய விவரணைச் சித்திரம் மட்டுமே இச்சிறுகதை என்று கூறலாம்.

“நீட்சி” யும் குந்தவையின் முக்கியமான சிறுகதைகளிலொன்று. யுத்தத்தின் முடிவுக்குப்பின் தடுப்பு முகாம்களிலிருந்து மீள் குடியேற்றம் செய்யப் பட்ட குழந்தைகளுக்குக் கல்வி கற்பிப்பதற்காக யாழ்ப்பாணத்திலிருந்து ஒவ்வொருநாளும் பயணிக்கும் ஆசிரியை ஒருவரின் அனுபவங்களை விபரிக்கும் கதை, போர்ச் சூழலில் அவருக்கு ஏற்பட்ட இழப்பு, மக்கள் அடைந்த இழப்புகள், இவ்வித இழப்புகளால் ஏற்பட்ட உளவியல் பாதிப்புகளை விபரிக்கின்றது. கூடவே மேடு பள்ளங்களுடன் பயணிக்கும் பஸ் அனுபவங்கள் ஏற்படுத்தும் உடலியல் ரீதியிலான பயணப்பாதிப்புகளையும் விபரிக்கும்.

“வீடு நோக்கி” குந்தவையின் இன்னுமொரு முக்கியமான கதை. யுத்தம் முடிந்து சொந்த வீடு திரும்பும் பெண்ணொருத்தியின் உணர்வுகளுடன் அவ்வீட்டில் கழித்த இனிய அனுபவங்கள் நெஞ்சைத் தொடும் வகையில் விபரிக்கப்படுகின்றன. கூடவே யுத்தம் ஏற்படுத்திய அழிவுகள், தொடர்ந்தும் வீடு திரும்பும் மக்கள் எதிர்கொள்ளும் கண்ணிவெடி அபாயங்கள் இவற்றை விபரிக்கும் கதையின் முடிவில் கண்ணி வெடியொன்றின் மீது அப்பெண் காலை வைத்துவிடுகின்றாள். பெரு வெடிப்புடன் அக்கண்ணி வெடி வெடிப்பதாகக் கதை முடிகின்றது. அப்பெண் அதில் இறந்திருக்கலாம். அல்லது காயப்பட்டிருக்கலாம். அதை வாசகர்களைத் தீர்மானிக்க விட்டுவிடுகின்றார் ஆசிரியர்.

குந்தவையின் சிறுகதைகள் பல வகைகளில் முக்கியத்தும் மிக்கவை. யுத்தச்சூழலை, குறிப்பாக இறுதி யுத்தச் சூழலை, அச்சூழலில் மக்கள் அடைந்த

துயர அனுபவங்களை, உடல், உளவியல் சார்ந்த இழப்புகளை, வீடு திரும்பும் மக்கள் எதிர்கொள்ளும் நிலைமைகளை, அபாயங்களை, மீண்டும் வாழ்க்கையைக் கட்டியெழுப்புகையில் எதிர்கொள்ளும் பிரச்சினைகளை என்று பலவற்றைப் பேசுவதால் முக்கியத்தும் பெறுகின்றன. சில விவரணைச்சித்திரங்களாக மட்டும் நின்றுவிடுகின்றன. வாசகர்களை அவை பற்றிச்சிந்திக்க விட்டு விடுகின்றார். பெண் பணியிடங்களில் எதிர்கொள்ளும் பாலியல் சுரண்டல் போன்ற பிரச்சினைகளை, சமூக, அரசியலில் நிலவும் ஊழலைப் பற்றியும் இவரது கதைகள் தம் கவனத்தைத் திருப்பியிருக்கின்றன. இன்னுமொரு விடயத்துக்காகவும் இவரது கதைகள் முக்கியத்துவம் பெறுகின்றன. இக்கதைகள் நிலவிய காலகட்டச் சமூக, அரசியல் முக்கியம் மிக்க தகவல்கள் பலவற்றையும் இக்கதைகள் வெளிப்படுத்துகின்றன. இவரது யதார்த்தபூர்வமான எழுத்து இவரது பலமான அம்சங்களிலொன்று. வாசகர்களைக் கதைக்களத்துடன் ஒன்றி வைக்க அது பெரிதும் உதவுகின்றது. மொத்தத்தில் இலங்கைத் தமிழ் இலக்கியத்துக்கு வளம் சேர்த்த முக்கியமான பெண் எழுத்தாளர்களிலொருவராக அவரை நிலைநிறுத்துகின்றன அவரது சிறுகதைகள் என்று கூறுவது மிகையான கூற்றல்ல.

உசாத்துணைப்பட்டியல்

1. யோகம் இருக்கிறது - குந்தவை
2. ஆறாத காயங்கள் - குந்தவை
3. குந்தவை என்ற எழுத்தாளர் (கட்டுரை) - இரா. முருகன் (பதிவுகள்.காம்)
4. யோகம் இருக்கிறது (கட்டுரை) - பொ. கருணாகரமூர்த்தி (பெர்லின்) (பதிவுகள்.காம்)
5. அணிந்துரை - ஆறாத காயங்கள் - சு. குணேஸ்வரன்
6. என்னுரை - யோகம் இருக்கிறது - குந்தவை
7. முன்னுரை - யோகம் இருக்கிறது - எஸ். பொ. girinav@gmail.com

குந்தவை - எடுத்து V திவுகள்

குப்பிழான் ஐ.சண்முகன்

ஆங்காங்கே பத்திரிகைகளிலும் சஞ்சிகைகளிலும் சிறுகதைகளைப் படிக்கும் போது சில பெயர்கள் மனதில் நிலையாகப் பதிந்து விடும். அப்படித்தான் குந்தவை என்ற பெயர் என் மனதில் நிலையானதாக இடம் பெற்றிருந்தது அவர் யாராய் இருக்கும் என்று விசாரித்ததில் தொண்டமனாற்றில் புகழ் பெற்ற குடும்பமொன்றை சேர்ந்தவரென்றும், ஐந்தாறு ஆண்டுகோதரர்களுடன் பிறந்த ஒரே ஒரு பெண்பிள்ளை என்றும் சொன்னார்கள். போராதனைப் பல்கலைக்கழகத்துக் கலைப்பட்டதாரி என்றும், புத்தளத்தில் படிப்பித்துக் கொண்டிருக்கிறார் என்றும் அறிந்தேன்.

எனது துணைவியார் கற்பித்த உடுப்பிட்டி மகளிர் கல்லூரியில் ஆசிரியராக இடமாற்றம் பெற்று வந்தபோது அவரைப்பற்றி மேலும் பல விபரங்களை அறிந்து கொண்டேன். அத்துடன் அவரை நேரில் சந்திக்கும் வாய்ப்பும் கிடைத்தது. அன்றிலிருந்து அவருடனான எனது ஊடாட்டம் இன்றும் தொடர்ந்து கொண்டிருக்கிறது. அக்காலங்களில் அவர் எனது துணைவியின் நாடக முயற்சிகளுக்கு ஆலோசகராகவும் ஊக்கப்படுத்துபவராகவும் இருந்துள்ளார்.

நான் எழுதுவினைஞராக இருந்து ஆசிரியராக நியமனம் பெற்ற நிலைமாறுகாலத்தில் தமிழ் நாட்டிற்கு சுற்றுலாவாகச் சென்றோம். நானும் துணைவியும், குந்தவையும் இன்னொரு ஆசிரியையுடன் இரண்டு குழந்தைகளுமாக ஆறுபேர் தலைமன்னாரில் கப்பல் ஏறியதுடன் எங்கள் சுற்றுலா ஆரம்பமானது. அப்போது பத்து பதினைந்து நாட்கள் குந்தவையுடன் மேலும் நெருக்கமாகப் பழக முடிந்தது.

ஒரு பற்றற்ற துறவியைப் போலவே அவர் இயங்கினார். எல்லாவற்றையும் அவர் ஒரு வித அலட்சியத்துடனும் மேலோட்ட

மாகவும் பார்ப்பதாகத் தோன்றினாலும் எல்லாவற்றையும் மிகக் கூர்மையாக மனதில் பதிவு செய்கிறார் என்றே என்னால் கூற முடியும். அவருடைய கதைகள் எல்லாமே மிக எளிமையான சொற்களால் கட்டப்பட்டனவாயினும் மிக நுட்பமான அவதானிப்புக்களையும் விவரணைகளையும் கொண்டே துலக்கம் பெறுகின்றன. பாத்திரவார்ப்புக்களும் மிக மெல்லிய உணர்ச்சித் தளம் பல்களும் அச்சொட்டாகப் பதிவு பெறுகின்றன. இதுவே இவரின் தனித்தன்மை என்பேன். இதுவே சாதாரண எழுத்துக்களிலிருந்து இவரின் எழுத்துக்களுக்கு ஒரு மாயக் கவர்ச்சியைக் கொடுக்கிறது. இவர் மனக்கண்ணில் காட்சிகளையும் சம்பவங்களையும் துலாம் பரமாகக் காண்கிறார். அவற்றையே எழுத்துக்களில் பதிந்து ஒருவடிவம் கொடுக்கிறார்.

யாழ்ப்பாண இடப்பெயர்வுக் காலங்களில் இவர் புலத்தில் இல்லாது விடினும் இடப்பெயர்வு பற்றிய இவரது “பெயர்வு” என்ற சிறுகதை சிறப்பாகப் பேசப்படுகிறது. உன்னதமான நாடக நெறியான ரான பாலேந்திராவினால் நாடக உருவும் பெற்று மேடையேற்றப்பட்ட பெருமையையும் பெறுகிறது.

ஆயிரத்து தொழாயிரத்து எண்பதுகளின் நெருக்கடியான காலங்களில் சென்னையில் ஒரு விதமான அஞ்ஞாத வாசகத்தில் நானும் துணைவியும் இருந்தோம். சில வைத்திய முயற்சிகளுடன் இசை நாடக நிகழ்வுகளைப் பார்த்துக் கொண்டும் எழுத்தாளர்கள் பிரமுகர்களைச் சந்தித்துக் கொண்டும் திரிந்தோம். அப்போது குந்தவையும் சென்னையில் (கோடம்பாக்கத்தில் என்று நினைக்கிறேன்) தனது சகோதர குடும்பத்தினருடன் இருப்பதாகவும் அறிந்தோம். தொடர்புகளை ஏற்படுத்தி அவரைச் சந்தித்தோம். அக்காலங்களில் குந்தவை தனது சிறுகதைத் தொகுப்பொன்றை வெளியிடும் முயற்சியில்

இருந்தார். தொகுப்பில் இடம் பெறும் கதைகளை என்னிடம் வாசிக்கத் தந்திருந்தார். கோடம் பாக்கத்தில் “மித் திர” பதிப்புக்கத்தில், எம்.ஏ.ரஹ்மானையும், எஸ்.பொவையையும் சந்தித்தோம். பேச்சுவாக்கில் எஸ்.பொவிடம் குந்தவையைப் பற்றியும் அவரது எழுத்து முயற்சிகளைப் பற்றியும் சொன்னோம். குந்தவையைச் சந்திக்க எஸ்.பொ ஆவலாக இருந்தார். அவர்கள் சந்தித்துப் பேசியதையும் குந்தவையின் “யோகம் இருக்கிறது” சிறுகதைத் தொகுப்பு எஸ்.பொ.வின் பங்களிப்பில் வெளிவந்ததையும் சென்னையில் மிகப் பிரபலமான பிரபல எழுத்தாளர்களின் பங்கு கொள்ளலுடன், தொகுப்பின் வெளியீட்டு விழா நடந்ததையும் நீங்கள் அறிந்திருப்பீர்கள். கொழும்பில் நிகழ்ந்த அறிமுக விழாவில் நானும் கலந்து கொண்டு சில கருத்துக்களைச் சொல்ல முடிந்ததையிட்டு மகிழ்ச்சி அடைகிறேன்.

குந்தவையின் இரண்டாவது சிறுகதைத் தொகுப்பு அவரின் சொந்தக் கிராமத்தில், ஒரு மண்டபத்தில் வெளியிடப்பட்டது. அவரின் இலக்கிய நண்பர்களால் தொகுத்து வெளியிடப்பட இருந்த அத்தொகுப்பு வெளிநாட்டில் இருந்து வந்த அவரின் உறவினர் ஒருவரால், இடையீடு செய்யப்பட்டு அவசர கதியில் வெளியிடப்பட்டுவிட்டது. செவ்வனே ஒப்பு நோக்கப்படாமல் எழுத்துப்பிழைகளுடன் வெளிவந்த அத்தொகுப்பை இட்டு குந்தவை மகிழ்ச்சி அடைந்தாரோ என்று சொல்லத் தெரியவில்லை.

செல்வச்சந்திரி ஆலயத்திற்கு போகும் போதெல்லாம் நாங்கள் அவரின் இருப்பிடம் சென்று சந்திப்போம். ஆரம்ப நாட்களில் அவரின் சகோதரர்களில் ஒருவர் தனது குடும்பத்தினரை அவுஸ்ரேலியாவில் விட்டு பிரித்து குந்தவையின் நலன்களுக்காக அவருடனேயே தங்கியிருந்தார். (அவரின் பெயரும் சண்முகலிங்கம் என்று நினைவு) எதிர்பாராத அவரின் மரணத்தின் பின் குந்தவையின் “மாளிகையில்” அவர் மட்டும் தனியாகவே இருந்தார். அவருடைய பரந்த வளவில் அவரின் அனுசரணையில் குடியிருந்த குடும்பத்தினர் அவரின் நலன்களை அவ்வப்போது

கவனித்துக் கொள்வார்கள். என்னிடம் அந்தரித்து வந்த எனது பால்கால நண்பர் ஒருவரையும், அவரின் பரந்த வளவில் அவரின் அனுசரணையில் குடியிருக்க வைத்தேன். சில காலங்களின் பின்னர் எனது நண்பரின் மகன் வந்து அவரை அழைத்துச் சென்று விட்டார். பின்னர் குந்தவையை நாங்கள் சந்தித்த போது, அந்த நண்பரைப் பற்றி குந்தவை நல்ல அபிப்பிராயம் கொண்டிருக்கவில்லை என்று தெரிந்தது. எங்களுக்காகவே அவரை அங்கு விட்டு வைத்திருந்ததாகவும் சொன்னார்.

இரண்டொரு மாதங்களுக்கு முன்பு அவர் குளியல் அறையில் வழக்கி விழுந்து வைத்தியசாலையில் இருந்து மீண்டு வந்திருக்கிறார் என்று அறிந்து சென்று பார்த்தோம். யாழ்ப்பாண நகரில் வாழும் அவரின் மருமகனின் அனுசரணையில் தேறி மீண்டு வந்திருக்கிறார். சற்று உற்சாகமாகவும் காணப்பட்டார். நாங்கள் சென்ற சமயம் ஏதோ பாடல் ஒன்றை மெல்லிய குரலில் பாடிக் கொண்டிருந்தார். அவரின் மருமகனால் ஏற்பாடு செய்யப்பட்ட ஒரு உதவியாளரின் துணையில் தெம்பாகவே காணப்பட்டார். அவரின் உதவியாளரும் அவரை நன்கு பார்த்துக் கொண்டிருக்கிறார். இந்த உற்சாகத்தில் அவர் மேலும் சிறுகதைகளை எழுதுவார் என்று எதிர்பார்க்கிறேன்.

குந்தவை தனது பல்கலைக்கழக காலத்திலே எழுதிய ஒரு சிறுகதை ஆனந்த விகடன் வெளிவந்த தென அப்போது பெருமையாக சொன்னார்கள். இப்போது அவரின் முழுச் சிறுகதைகளும் தொகுப்பாக வெளிவர இருப்பதாக அறிகின்றேன். அவருடைய சில கதைகள் ஆங்கிலத்திலும் மொழி பெயர்க்கப்பட்டிருக்கின்றன. பல சிறுகதைத் தொகுப்புகளில் அவரின் கதையையும் சேர்த்து வெளியிட்டு இருக்கிறார்கள். அண்மையில் வெளிவந்த உலகத் தமிழ் சிறுகதைகள் அடங்கிய திரைகடல் தந்த திரவியம் தொகுப்பிலும் அவரின் புகழ் பெற்ற சிறுகதையான “பாதுகை” சேர்க்கப்பட்டிருக்கிறது.

குந்தவை என்ற இலக்கிய ஆளுமையை அறிந்த பலர், அவர் ஓர் ஓய்வு பெற்ற பட்டதாரி ஆசிரியர் என்பதை அறிந்திருக்கமாட்டார்கள். அதேபோல சடாச்சரதேவி என்ற ஓய்வுநிலை ஆசிரியரை அறிந்த பலர் அவர்தான் குந்தவை என்ற இலக்கிய ஆளுமை என அறிந்திருக்க மாட்டார்கள் இதையும் இந்த இடத்தில் பதிவு செய்ய விரும்புகின்றேன்.

குந்தவையின் யோகம் இருக்கிறது.... யதார்த்தத்தை அள்ளித் தரும் அட்சயபாத்திரம்

ஈழக்கவி

பேராதனைப் பல்கலைக்கழக பட்டதாரியான சடாச்சரதேவி, “குந்தவை” என்னும் நாமத்தில் சிறுகதை புனைவியாக பரிணமிப்பவர். “பவானி போலப் பேராதனைப் பல்கலைக்கழகம் தந்த பெண் எழுத்தாளர். பல்கலைக்கழக மாணவ நிலையிலேயே இவர் எழுதிய சிறுமைகண்டு பொங்குவாய் என்ற சிறுகதை ஆனந்தவிகடன் முத்திரைக் கதையாக வெளிவந்துள்ளமை குறிப்பிடத்தக்கது” என்று “ஈழத்து தமிழ்ச் சிறுகதை வரலாறு”(2009: 150) நூலில் செங்கை ஆழியான் பதிவு செய்துள்ளார். ஒரு நேர்காணலில் (சு.குணேஸ்வரன்; “ஊடறு” இணைய இதழ்; 2013) குந்தவை பின்வருமாறு குறிப்பிடுகிறார்: “முதலில் சில கதைகள் எழுதினாலும் என் புனைபெயரை பரவலாக அறியச் செய்தது 1963இல் ஆனந்தவிகடனில் அந்தக்கிழமையின் சிறந்த கதையாக வெளிவந்த “சிறுமைகண்டு பொங்குவாய்” என்ற கதையே. அந்தக் காலத்தில் இப்பொழுது உள்ளதுபோல் விகடனும் குமுதமும் தரம்கீழ் இறங்கியவையாக இல்லை. நீண்ட இடைவெளிக்குப் பின் கணையாழியில் வெளிவந்த “யோகம் இருக்கிறது” இதுவும் பலராலும் வாசிக்கப் பட்டது. கதை எழுதவேண்டும் என்ற உந்துதலை புறச் சூழலும் நாட்டின் நடப்பு நிகழ்வுகளுமே ஏற்படுத்துகின்றன. பேரினவாதம் தலைதூக்கியாடும் எம் நாட்டில் மனத்தை சலனப்படுத்தி சஞ்சலப் படுத்தும் நிகழ்வுகள் பல. நான் அநேகமாக அவற்றை வைத்தே கதைகள் எழுத விரும்புகிறேன்”.

குந்தவையின் முதலாவது சிறுகதை தொகுப்பான “யோகம் இருக்கிறது”, எஸ்.பொன்னுத்துரையின் மித்ர வெளியீடாகும். 2002 இல் வெளிவந்த இந்நூலில் பதின்மூன்று கதைகள் காணப்படுகின்றன. சராசரி மனிதர்களின் சங்கதிகளையே இக்கதைகள் சாசுவதமாக்கிக்கொண்டுள்ளன. போரில் உருக்குலைந்த மக்களின் வாழ்வியல் இடர்களையும் துயர்களையும் கொடூர சிதைவுகளையும் பேசுவனவாகவே அவரது அதிக கதைகள் அமைந்துள்ளன. புதுமைப் பித்தன் சிறுகதைகளின் சித்திரிப்புப் பண்பு மெல்லிய அளவில் குந்தவையின் கதைகளில் பொலிந்திருக்கிறது. அனுபவம் மேவிச் செல்லும் யதார்த்தத்தை குந்தவை இயல்பான மொழியில் சித்திரிக்கின்றார். அவரது புனைவுகளில் வெறுமையான பிரசாரங்கள் இல்லை. அவற்றில் உண்மையின் வீச்சு விகாசம் கொண்டுள்ளது. குந்தவையின் சிறுகதைகளில் ஓர் உயிர்ப்பு இயங்கிக்கொண்டிருப்பதை நுண்மையாக

உணரமுடிகின்றது. இதற்கு மூலகாரணம் நடப்பியலை மிகமிக யதார்த்தமாக அவர் சித்திரிப்பதுதான். படம் பிடித்து காட்டுதல் போன்ற ஒரு புகைப்பட மொழியில் இக்கதைகளை குந்தவை படைத்திருக்கிறார். “யோகம் இருக்கிறது” தொகுப்பு பற்றி வெங்கட் சாமிநாதன், எஸ்.பொன்னுத்துரை, க.சட்டநாதன் ஆகியோர் எழுதிய சில வரிகள் வருமாறு,

“குந்தவை எழுதியது அதிகமில்லை. ஆனால், மிகுந்த தேர்ச்சி பெற்ற எழுத்து. அபாயங்கள் நிறைந்த சூழலில் நீண்ட பல வருடங்களாக போரின் அழிவுகளையும் மீறி அங்கு பிடிவாதமாக வாழ்ந்துவரும் குந்தவையின் அடங்கிய குரலும் அமைதியும் நிதானமும் விசேடமானவை. அவரது எழுத்தும் அலங்காரங்களோ, உரத்தகுரலோ, ஆவேச உணர்வோ அற்றது. குந்தவை மிக விசேஷமான எழுத்தாளர். அவரது எழுத்தும் அவரைப் போலவே விசேஷமானது. அவரது நிதானம், அலட்டல் இன்மை, தேர்ச்சி எல்லாம் என்னைக் கவர்ந்தன. அவரிடம் ஒரு பரிகாச உணர்வும் இழையோடுகிறது. நல்ல சிறுகதைகளை, தமிழுக்குத் தந்தவர் குந்தவை” - வெங்கட் சாமிநாதன் (கடல் கடந்தும்: “தொடரும் உரையாடல்” கட்டுரையில்).

“குந்தவை எந்தக்கடத்திலும் தம்மை ஒரு பிரசாரகராகத் தாழ்த்திக் கொள்ளாமல், தான் ஒரு கலைஞன் என்கிற பிரக்கூயை வலியுறுத்திப் புகுத்திக் கொள்ளாமலும், லாவகமாக கதை நிகழ்ச்சிகளின் ஊடாக அழைத்துச் செல்லுதல் உண்மையில் கலை நயத்துடன் தனித்துவமாய் அமைகின்றது. எழுத்துக்கும் வாழ்க்கைக்குமுள்ள இடைவெளிகளை அகற்றிக் கொண்டு, சமகால ஈழத்து நிகழ்ச்சிகளின் ஊடாக, வாசகனைப் பயணிக்க வைப்பதன் மூலம் புதிய அநுபவத்தை ஏற்படுத்துதல் குந்தவையின் கலைவெற்றியாகும். ஈழத்தில் நடக்கும் அன்றாட அவல நிகழ்வுகளுக்கூடாக மகா தைரியமாகக் குந்தவை நம்மை அழைத்துச் செல்கிறார். அந்த அவலங்களைப் பூ வேலையும், பூச்சு வேலையும் இன்றி மிக இயல்பாகப் பதிவு செய்கிறார். கைதேர்ந்த ஓவியன் கைத் தூரிகையின் நடனத்தைப் போன்ற அநாயச சித்திரிப்பு. இங்கு குந்தவையின் வெற்றி என்ன வென்றால், அந்த எண்ணற்ற பாத்திரங்களுள், அவரும் முகமற்ற பாத்திரமாகக் கலந்து கொள்வதுதான். அந்நியமாகாது ஒன்றித்தல்! பிரசார நெடி கலவாத பக்குவத்தில் அந்த அவலங்களை வாசகனின் மனசிலே நிலைநிறுத்துதலை அவருடைய கலை வெற்றியாகக் கொள்ளலாம்” - எஸ்.பொ. (முன்னீடு).

“இவரது எழுத்தில் பயின்று வரும் புத்தம் புதிய சொற்கள், யதார்த்தத்தை வழியவிடும் அவற்றின் இயல்பு என்பன படித்த மாத்திரத்தில் பெரிதும் கவரகின்றன. படைப்புகளுக்கு ஒரு மெல்லிய திரையாக, போர்வையாக மனோரதியக் கசிவு, அழகுக்கு அழகு சேர்ப்பதை நாம் அறிவோம். ஜெயகாந்தனும்,

ஜானகிராமனும், ஜெயமோகனும் இவ்வகையில் சமர்த்தர்கள். இந்த ரசத் துளிர்ப்பு எதுவுமில்லாமல் புதுமைப்பித்தனைப் போல் கறாராக யதார்த்தத்தை இறுக்கமாகப் பற்றி நிற்பது குந்தவையின் பெரிய பலம் என நினைக்கின்றேன். இவரது பெரும்பாலான கதைகள் தன் அனுபவச்சரடு இழையோடப் பின்னப்பட்ட படைப்புகளாகும். அத்துடன் அவை மனித வாழ்வின் சோபிதங்களையல்ல- அதன் அவலங்களை, பாரிய நெருக்குதலுக்கு, சமூகநிலையில் உட்படும் மனித மனத்தின் துயரங்களை- மிகையான சித்திரிப்பு ஏதுமில்லாமல் பிரசங்கிப்பவையாக அமைந்துள்ளன. கதைகள் உருவாகி வரும் பொழுது- புற உலகத்தோற்றங்கள் புலன்உணர்வில் லகிரியில் சிறைப்பட்டு, அதில் ஸ்தம்பித்து, ஆலாபனை ஏதும் செய்யாது- பழுதற்ற முழுமையுடன் பிறப்பெடுத்து விடுகின்றன. இதனை இவரது பாரிய கலை வெற்றி என்றே நினைக்கின்றேன். இவ்வியத்தில் வண்ணதாசன்- பலகதைகளில் சந்திக்கும் தோல்விகளை இவர் சந்திப்பதில்லை. இது மிகவும் ஆறுதலான விடயம். இதுமட்டுமல்ல, கதாமாந்தர்களின் சிறு சிறு மன உணர்வு வெளிப்பாடுகளையும் உணர்ச்சி வசப்பட்ட மனோ நிலை மாற்றங்களையும் கதைகள் நெடுகிலும் இவர் செய்து வருகின்றார். இந்தப்போக்கு அவற்றிற்கு மிகுந்த அழகைத் தருகின்றன - க.சட்டநாதன் (“குந்தவையின் யதார்த்தமும் புனைவும்” கட்டுரை).

“புதுமைப்பித்தனின் சிகர சாதனைகளாகச் சொல்லத்தக்கவை சாப விமோசனமும் செல்லம் மாளும்” (புதுமைப்பித்தன் கதைகள் ; 2001: 50) என்று சுந்தர ராமசாமி மதிப்பிட்டது போல, குந்தவையின் சிகரச் சாதனைகளாக பெயர்வு, இணக்கம், இறுக்கம் என்ற மூன்று கதைகளையும் சொல்லலாம். யோகம் இருக்கிறது, திருவோடு, இடமாற்றத்துக்காய், பயன் படல், வீடுநொக்கி, பாதுகை முதலானவை அவரது சாதனைகளாகக் கொள்ளத்தக்கவை. க.சட்டநாதன் குறிப்பிடுவது போல, “யோகம் இருக்கிறது” தொகுதி “நல்ல கதைகளைக் கொண்டுள்ளது”.

“பெயர்வு” சிறுகதையை ஏ.ஜே.கனகரத்தினா ஆங்கிலத்தில் மொழிபெயர்த்திருக்கிறார். “என்னுடைய “பெயர்வு” என்ற சிறுகதை போர்க் காலத்தில் அகதிகள் இடம்பெயர்ந்த கஷ்டத்தை, குழந்தைகளின் பசியைச் சொல்கிறது” என்று குந்தவை குறிப்பிடுவதைப்போலவே, இக்கதை போரின் கொடுமையிலிருந்து (தொண்ணூறுகளின் நடுக்கூற்றில்) தப்பிக்க இடம்பெயர்ந்த குடும்பங்களின் அவலங்களை பகைப்புலமாகக் கொண்டது. சிவ ரஞ்சனி, அவளது கணவன், அவர்களது பிள்ளை அமுதன் ஆகியோரை மையப்படுத்தி துயர்தோய்ந்த இக்கதையை குந்தவை ஆக்கியிருக்கிறார்.

“படகில் இருந்தவர்களிடையே ஒரு வித மௌனம் இறுகியிருந்தது. எல்லோருமே, அது இது என்று ஏதேதோ பேசிவந்தவர்கள் தான். சொல்லி வைத்தாற்போல், அவ்வப்பொழுது இப்படி மௌனத்தில் மூழ்கிக் கொண்டனர். தங்கள் எல்லோரையும் இம்சைப்படுத்துவது, ஒரே மாதிரியான கவலைதான் என்பது சிவரஞ்சனிக்குத் தெரிந்திருந்தது. விட்டு விட்டு வந்த வீடு, வாசல், தோட்டம், துரவு.... எல்லாவற்றையும் அப்படியே போட்டது போட்டப்படி விட்டு ஓடி வந்தாதி விட்டது... கொண்டு வந்த பிஸ்கட் பக்கெற்றுகள் தீர்ந்து விட்டன... கடைசிப் பக்கெற்றும், மூன்றாம் நாள் மாலை நடந்தோய்ந்து சாலையோர மரத்தடியில், ஈரமில்லாத இடமாய் பார்த்து, கல்

சேர்த்து, காய்ந்த சருகு கூட்டி, தேநீருக்காய் அடுப்பு மூட்டிய வேளை முடிந்து விட்டது...” இவ்வாறு பழகு மொழியிலும் இலகு மொழியிலும் கதை எழுதப்பட்டிருக்கிறது. அலங் காரம் அற்ற எளிய சொற்களில் உணர்வும் உணர்ச்சியும் மேலிட, இடப் பெயர்வின் எல்லா அவஸ்தைகளையும் உயிரோட்டத்துடன் உரைப்படைப்பாக்கியிருக்கிறார்.

கடல் பயணத்தை முடித்துக்கொண்ட படகு வன்னி நிலத்தை அடைந்தபோது, எல்லாம் ஒரே இருட்டாக இருந்தது. பூதங்களாய் தெரிந்த மரங்களின் அடிகள் அவர்களது இருப்பிடமாயிற்று. காலை அமுதன் சிவரஞ்சனியின் தோளில் முகத்தை உராய்ந்துமெல்ல பசியில் சினுங்கினான். சாதாரணமாக சாப்பிடுவதற்கு அடம் பிடிப்பவன், இடியப்பம், சொதி என்றால் மட்டும் நாலு வாய் தின்பவன், இந்த காய்ந்துப் போன பாண் துண்டை ஆர்வமாய் சாப்பிடுவதைக் காண, இன்னு மொரு முறை அமுது விடுவோமோ எனத்தோன்றியது.... அவள் இன்னொரு பாண் துண்டைப் பிடிக்கையில், அவர்களோடு மரத்தடியைப் பகிர்ந்துக்கொண்ட மற்ற குடும்பத்துச் சிறுவன், கையிலிருந்த பாணைப் பார்த்து நின்றுருந்தான். பாண் துண்டொன்றினை அவனிடம் கொடுத்தபோது சிறுவன் தயக்கமின்றி வாங்கிக் கொண்டான். அவளது தாய் “என்னத்திற்கு இதெல்லாம்?” என அவள் சொல்ல விரும்பியது போலிருந்தது. ஆனாலும் அவள் சொல்ல வில்லை. இயலாதவள் போல் நின்றுள்... பக்கத்து மரத்தடியிலிருந்த வேறொரு குழந்தை, தன் தாயின் முதுகிற்குப் பின்னாலிருந்து சிவ ரஞ்சனியின் கையிலிருந்த பாண் துண்டையே பார்த்துக் கொண்டிருந்தது... என்ற அலையோடு கதையை முடிக்கையில், அந்த துயரலை வாசக உணர்வுக்குள் இன்னுமொரு அலையை எழுப்பி அது அலை வளையங்களை தோற்றுவிக்கிறது. போர், இடப் பெயர்வு, பசி ஆகிய மூன்றினதும் கொடூரத்தை அதாவது அவற்றின் கோரமுகத்தை யதார்த்த நெறி நின்று எவ்வித பாசாங்கும் காட்டாமல், இயல்பாக காட்டியிருக்கிறார்.

“பெயர்வு” சிறுகதை நாடகமாக ஐரோப்பிய நாடுகளில் மேடையேற்றப்பட்டுள்ளது. இதுபற்றி முருகபூபதி பின்வருமாறு எழுதியுள்ளார்: “இதனை நாடக வடிவமாக்கிய லண்டனில் வதியும் பாலேந்திரா - ஆனந்தராணி தம்பதியர் தங்களின் அவைக்காற்றுக்கலைக் கழகத்தின் ஊடாக ஐரோப்பிய நாடுகளில் மேடையேற்றினர். ஈழத்துச் சிறுகதையொன்று ஐரோப்பா வில் மேடையேறியதற்கு அதன் சர்வதேசத் தன்மையே காரணம். அகதி வாழ்வில் குழந்தைகள் எதிர் கொள்ளும் நெருக்கடிகள், ஈழத்து தமிழ் அகதிகளின் கதை மட்டுமல்ல. பாலஸ்தீனிய, அல்பேனிய, சோமாலிய, சிரியா அகதிகளுக்கும் பொது வானதுதான். இலங்கையில் தொண்டமனாறு என்ற ஒரு புறநகர்பிரதேசத்தை வாழ்விடமாகக் கொண்டிருப்பவரிடம் ஒரு சர்வதேச தரம் வாய்ந்த கதையொன்று உருவானதற்கு போர்க்காலச் சூழல் காரணமாக இருக்கலாம். ஆனால், வெளிநாட்டில் குந்தவையின் படைப்புக்குக்கிட்டிய அங்கீகாரம் ஒரு பேறு தான். ஆனால், இந்தத்தகவல் அவருக்கு காலம் கடந்துதான் தெரியவந்திருக்கிறது. நாடகத் தயாரிப்பாளர்களும் இயக்குநர்களும் தாம் தெரிவு செய்யும் மற்றவர்களின் கதை பற்றி உரிய முறையில் சொல்லி அனுமதிபெறும் மரபு எம்மவர்களிடம் இல்லை”.

புத்தளம் நகரத்தையும் அதன் நிகழ்வுகளையும் காட்சிப்படிமங்களாக விவரணப்படுத்துகின்ற கதை இணக்கம். மனித நடத்தை கோலங்கள் யதார்த்தப் பிரக்ஞையுடன் வெளிக்கொணரப்பட்டுள்ளன. மூவின் (தமிழ், முஸ்லிம், சிங்களம்) மக்களின் இணக்கச் செயற்பாடுகள் தனித்தனி குறும்படங்களாகக் கப்பட்டுள்ளன. எஸ்.பொ. குறிப்பது போல, குந்தவையுடைய பேனா இக்கதையில் புகைப்படப் பதிவினைச் சாதித்திருக்கிறது. “கடைக்குள் இருந்து ஒரு தடித்த பெண் வெளியேவரப்பிரத்தனப்பட்டுக் கொண்டிருந்தாள். நல்ல வேளை நான் உள்ளே போகவில்லை. போயிருந்தால் இவளிடம் இடை நடுவில் அகப்பட்டு, அந்த உருளைக் கிழங்குப் பெட்டியோடு ஒட்டப்பட்டு நசுங்குண்டிருப்பேன்...” இச்சொற்களை வாசிக்கையில் குந்தவையுடைய புகைப்படப் பதிவினை எழுதியிருக்கிறாரோ என்று எண்ணத்தோற்றிற்று. “புதுமைப் பித்தனைப் பிரதி செய்வது கடினம்” என்ற பேராசிரியர் கா.சிவத்தம்பியின் வரியும் மனசின் ஒரு மூலையில் தோன்றிற்று. மனிதர்களுடன் இணங்கிப் போதலையே கதை முழுமையாக உருவகப்படுத்தியுள்ளது. ஆனால் கதையின் முடிவு, இனத்துவேடி வெளிப்பாட்டால் உருக்குலைந்து இணக்கமின்மை உருவாவதை உணர்வுபூர்வமாய் துல்லியப்படுத்தியுள்ளது. “கிளார்க் வந்து விட்டான். கியூ உஷாராகி விட்டது. நானும் ஒரு அடி பின்னெடுத்து என் இடத்துக் காய் நகர்ந்தேன். அதற்குள், அந்த நீலச் சேலைக்காரி, முன் நின்று சீத்தை துணிக்காரியோடு ஒட்டியப்படி வந்து நின்றாள். எனக்கு ஒரு மாதிரியாகப் போய்விட்டது. நான் அருகில் வந்து நின்று பிறகாவது, எனக்குரிய இடை வெளி உருவாகும் என நினைத்து நின்றேன். ஆனாலது உருவாகவில்லை... “இது என்னிடம் என்று நினைக்கிறேன்” என்று ஆங்கிலத்தில் கூறி, உருவாகப்போகும் இடைவெளிக்குள் என் தோளைப் புகுத்திவிட ஆயத்தமானேன்... அந்த நீலச் சேலைக்காரியின் முகத்தில் கடுமை தெரிந்தது. பெரும் குரலில் சிங்களத்தில், “மே தெமில ஹெல்ட், பொலிமே இன்னே நத்துல...” என்று என்னமோ சொல்லிக் கொண்டு போனாள்... இடம் தெண்ட எப்பா, இடம் தெண்ட எப்பா... என்று எல்லோரும் முன்னைய முதுகோடு தோள் ஒட்டி நின்றனர்... அந்த நீலச் சேலைக்காரி அழுத்தி உச்சரித்த சொல் ஒன்று, “தெமில... தெமில...” அது பல்கிப் பெருகுவதாய், என்னைப் பார்த்து உறுத்து, பல்லைக் கடிப்பதாய்...” அதிகாரத்திற்காக அரசு பிரசாரப்படுத்துகின்ற பேரினவாத அடாவடித்தனங்கள், சாதாரண பொது மக்களையும் எவ்வாறு ஆட்கொண்டுள்ளது என்பதற்கு இவ்வரி கள் ஆதாரமாகின்றன. (சில சிங்கள சொற்கள் தமிழில் சரியாக எழுதப்படவில்லை. உ+ம்: இட என்பது இடம் என எழுதப்பட்டுள்ளது.) இணக்கம் கதைபோல “இரக்கம்” கதையும் இப்பொருண் மையையே பாடுபொருளாக்கியுள்ளது.

இக்கதைப் பற்றி செங்கைஆழியான் பின்வருமாறு எழுதியுள்ளார்: “நூட்பமான பகைப்புல அபவாணிப் போடு எழுதப்பட்ட சிறுகதை இணக்கம். பெண்ணியக் கருத்துக்களை உரிய விடயங்களில் விதைத்துள்ளது. யாழ்ப்பாணத்தவர் என்பதனால் சிங்களப் பிரிவுகளில் எழும் பிரச்சினைகளையும் இக்கதை சுட்டுகிறது. “தமிழர்” என்பதால் பின்தங்க நேரிடுவதையும் சுவையாக இணக்கம் சித்திரிக்கிறது. ஒரு சாளரத்தினூடாக ஒரு

கடைத்தெருவைத் தரிசிக்கின்ற உணர்வை இணக்கம் தருகின்றது” (2009: 150).

யோகம் இருக்கிறது; தொகுப்பின் பன்னிரண்டாவது சிறுகதையின் தலைப்பு “திருவோடு” என்பதாகும். திருவோடு என்ற பெயர்ச்சொல் துறவி அல்லது பரதேசிகளுடைய பிட்சா பாத்திரத்தை (Sheel of coco-demer) சுட்டுகின்றது. கருப்பு நிறத்தில் காய்ந்த தேங்காயை நேர்வாக்கில் பாதியாக வெட்டிக்கொடுத்தது போன்று காணப்படுகின்ற பாத்திரமே திருவோடாகும். சாமியர்களின் கைகளில் காணப்படுகின்ற பிட்சா பாத்திரத்தையே திருவோடு குறிக்கின்றது. தன்னுடைய சிறுகதைக்கு குந்தவை ஏன் இதனை தலைப்பாக்கினார்? குந்தவை அபத்தங்களைக் கூட ஒரு மேலான எள்ளல் வழி சொல்வதில் வல்லவர். கேலியும் எள்ளலும் விரவி நிற்க, கதை சொல்லும் “கெட்டித்தனம்” குந்தவையிடம் கொட்டிக்கிடக்கிறது. இக்கதையின் தலைப்பில் கூட ஒரு எள்ளல் துச்சமாகியுள்ளது. “கதைக்குத் திருவோடு என்று தலைப்பு இட்டது கூட அருமையிலும் அருமை. வெளிநாட்டில் தஞ்சம் புகுந்துள்ள நம்மவர்கள் அங்கு அகதிப் பணம் பெறக் கையேந்துவதைக் கதைத்த தலைப்பு Suggestive- ஆகச் சூட்டுவது மிக நேர்த்தி” என்கிறார் க.சுட்டநாதன். தலைப்பின் துச்சத்தை கதையின் நுற்றுக் கூற்றுகளிலே பின்வருமாறு படைத்துக் காட்டுகிறார்.

“... அவர் கலியாணம் முடிச்சா, இவை பாடு கொஞ்சம் கஷ்டம் தான், அவர் தானே இவைக்கு செலவுக்கெல்லாம் காசு கொடுக்கிறார் போல, நல்லா உழைக்கிறார் போல.” “ஒரு ரெஸ்ரொன்றிலை வேலை பார்க்கிறான்” என்ற கமலமக்கா இவளின் முகத்தைப் பார்த்துவிட்டு, “அதிமை என்ன? அங்கை இதெல்லாம் சரிதான். எங்கையெண்டாலும் கஷ்டப்பட்டு உழைச்சா நல்லாச் சம்பாதிக்கலாம்.” என்றவன் சற்றுப் பொறுத்து இவைக்கு அகதிக் காசும் வரும் தானே!” என்றான். “அகதிக் காசு?” “ஓமோம்! கனடா அரசாங்கம் இவைக்கு அகதிகள் எண்டு சொல்லி மாதா மாதம் காசு குடுக்குதானே! அதை ஒவ்வொரு மாதமும் முதலாம் தேதி நேரில் போய் கையெழுத்துப் போட்டு வாங்க வேணுமாம். பிந்தினா பெயரை வெட்டிப் போடுவாங்களாம். அதுக்குத் தான் இப்ப அவசரப்பட்டுக் கொண்டு போகினம்.”

கதையாடலின் முழுப்பகுதியிலும் புலம்பெயர் வாழ்வின் ஆடம்பர செயற்பாடுகளை, அன்றியின் “மூத்த பேத்தியின்ரை சாமத்தியச் சடங்கு” விழாவை காணொலியை பார்த்தவாறு கதைசொல்லி (அன்றி) விபரிக்கிறார். அவர்களின் பண்பாட்டை பேணுகின்ற நிகழ்வுகளில் பகட்டுத்தனமும் ஆடம்பரமுமே பளிச்சிடுகிறது.

இராணுவச் சோதனைச் சாவுடியில் பஸ்ஸுக்காக காத்திருக்கும் ஒரு இளம் பெண்ணின் அச்சம், பதற்றம், வெறுமை, பிரமை ஆகியவற்றின் சுழற்சியில், அவளது உள்ளத்தில் துடிக்கின்ற திட்டுகளே “இறுக்கம்” கதையாகி உள்ளது. பயங்கரம் கோலோச்சும் தூழலில் அந்த பெண்ணின் உள்ளத்தில் ஆலாபிக்கும் இயல்பான வாழ்வுக்கான கனவுகளையும் வெளிக்கொணர கதை முயல்கிறது. இலங்கையர்கோனின் “வெள்ளிப்பாத சரம்” என்ற சிறுகதையின் இறுதி வரிகளை ஞாபக மூட்டி குந்தவை எழுதியிருக்கும் பகுதி நயக்கத் தக்கதாகவும் பல்வேறு அர்த்த உணர்வு விகற்பங்களை தோற்றுவிப்பதாகவும் அமைந்துள்ளது.

“மாலையைத் தொடர்ந்து வருமிரவையும்

கற்பனை செய்து கொண்டாள். மனதில் இலங்கையர் கோனின் வல்லையைக் கடக்கும் மாட்டுவண்டில் வந்தது. அரிக்கன் லாம்பு, வண்டிலின் கீழ் “முணு முணுக்” என அசைந்து அசைந்து எரிய மாட்டுச் சலங்கைகள் “சல் சல்” என லயத்தோடு தாளமிட, காற்றை எதிர்கொண்டவாறு, உற்சாகமாகப் பாடிக் கொண்டே இவளும் ஐம்பது வருடம் முன்னதாக ஏன் இலங்கையர்கோனின் காலத்திலாவது பிறந்திருந்தால் கூட இந்த மாட்டுவண்டிச் சவாரிச் சுகம், இவளுக்கும் கிடைத்திருக்கும். கொள்ளிவால் பிசாசுகளைக்கூடப் பார்த்து இருக்கலாம். அதை சதுப்பு நிலத்திலிருந்து எழும் ஒரு விதவாயுவென அறிந்து கொண்டு ஆர்வமாய் பார்த்து இருப்பாளோ! அல்லது அறியாமையினால் பிசாசுதான் என எண்ணிப் பார்த்திருப்பாளோ? அந்தக் காலப் பிசாசு என்ன பிசாசு? இந்தக் காலத்தில் எத்தனை உண்மையான பிசாசுகளை அந்த வெளியில் மக்கள் பார்த்துவிட்டார்கள்?” இறுக்கம் கதையில் இம்மாதிரி யான எழுத்துக்களை வாசிக்கையில், பேராசிரியர் கா.சிவத்தம்பி அவர்களின் கூற்றொன்று மனதில் மின்ன லாயிற்று: “சிறுகதையில் எழுதப்படுவன, எழுத்தின் வழி தோன்றி எழுத்துக்கு அப்பால் நிற்கும் உணர்வுகளைத் தோற்றுவிப்பனவாக விருத்தல் வேண்டும்...”

புதுமைப்பித்தன் நடை எள்ளல் நிரம்பியது. எள்ளல் கலந்த அங்கதநடை அவரின் தவிர்க்க முடியாத படைப்பு உத்தியாக விளங்குவதை உரை முடிகிறது. இந்த எள்ளல் உத்தி இன்னொரு பரிமாணத் தில் குந்தவையிடம் துளிர்ந்துள்ளது. எஸ்.பொவின் வார்த்தைகளில் சொன்னால், உண்மையை நிலை நாட்டும் இன்னொரு உத்தி எள்ளலாகும். எள்ளல் என்பது நையாண்டியோ சிரிப்போ அல்ல. கருணையின் பிறிதொரு ஸ்திதியாகவே குந்தவையின் எள்ளல் கொள்ளத்தக்கது. யோகம் இருக்கிறது, திருவோடு, Fieldwork ஆகிய மூன்றும் குந்தவையின் எள்ளல் பார்வைக்கு உதாரணங்களாகச் சொல்லலாம் என்றாலும், “யோகம் இருக்கிறது” என்ற கதை இதற்கு உரத்த உதாரணமாகின்றது.

யோகம் இருக்கிறது கதையின் மையப் பாத்திரம் ஓர் எழுத்தாளர். பேராதனைப் பல்கலைக் கழக பட்டதாரியான அவர் உதவி அரசாங்க அதிபராக தொழில் வகித்தவர். சட்டத்திற்கு முரணாக லஞ்சம் வாங்கியமையால் பணியிலிருந்து இடை நிறுத்தப்படு கிறார். பதவியிலிருந்த காலப்பகுதியில் அவர் ஊழல், மோசடி பேர்வழியாக எவ்வாறு செயற்பட்டார் என்பதை குந்தவை புடம்போட்டு காட்டியிருக்கிறார். பணியிழந்த நாட்களில் அவர் எதிர்கொள்கின்ற அவஸ்தைகளை எள்ளல் கவையுடன் எடுத்துரைத்துள்ளார். இக்கதைப் புனைவு யதார்த்தத்தை மையச்சரடாகக்கொண்டு இயங்குவதால் எள்ளல் கலந்த நடை இயல்பாகவே மொழியோடு ஒன்றித்து விடுகின்றது. இதனை,

“ஓ! ஒரு இதழ்க் குவிப்பு ஏளனமா? கூடவே ஒரு “ஹலோ”வுடன் அவனைத்தாக்கிய ஒரு நமட்டுச்சிரிப்பு. அவனுக்கு மேல் எல்லாம் ஏதோ ஊர்வதுபோல பதினுக்கு “ஹலோ”வை முணுமுணுத்தவாறு அவன் நகர்ந்து கொண்டான். இறங்கியவனின் அந்த எல்லாம் அறிந்த சிரிப்பு... “என்னப்பா! மார் க்ஸியவாதியே லஞ்சமும் ஊழலும் முதலாளித்துவ அம்சமாயிற்றே” என்று கேட்டுச் சிரிப்பது போல.”

என்ற சொற்சித்தரிப்பில் தரிசிக்க முடிகின்றது. பணி இழந்த ஏ.ஜி.ஏ. சமூகத்துக்குள் எதிர்கொள்கின்ற அவஸ்தைகளையே கதை முழுவதும் வெளிச்சமாக்கி யுள்ளார். மேலும் அவரின் மனஉளைச்சல்களையும் துலாம்ரமாக துலக்கியுள்ளார். எடுத்துக்காட்டாக சில கூற்றுக்கள் வருமாறு,

(அ) “சீ! என்ன சாதிச் சனங்கள்எப்பா இதுகள்” என எரிச்சலுடன் நினைத்துக் கொண்டான். ஒவ்வொரு ஒழுங்கை முடக்கிலும் நின்று அவன் எப்பொழுது வீட்டை விட்டு வெளிக்கிடுவான் நாவைச் சுழற்றிச் சாட்டையாய் வீசலாமெனக் காத்திருந்தது மாதிரி.”

(ஆ) “சற்று முன் “என்ன தம்பி! பிழைப்பெல்லாம் எப்படி?” என் பிழைப்பில் அழுத்தம் கொடுத்துக் கேட்டுப் போனானே, அந்த சிவராசா! அவனிடம், சைக்கிள் சீற்றின் இரு புறமும் பிதுங்கி வழியும் அந்த சதையைப் பிடித்து உலுக்கி” இது மட்டும் நேர்மை யாகச் சம்பாதித்ததா?” என கேட்டிருக்க வேண்டுமென்று ஒரு கணம் கிளர்ந்து மடிந்த ஆவேசத்தில் நினைத்துக் கொண்டான்.”

(இ) மனைவியின் ஊராகிய ஆணைக் கோட்டையில் நெடுநாள் தங்கியிருக்க முடியாது. பெண் எடுத்த ஊரில் பரிசுடெட முடியுமா? அவளை விட்டு விட்டு, பெற்றோர் வீட்டிற்கு வந்து விட்டான். வெளியில் தலைகாட்ட விருப்பமில்லை. “கண் மண் தெரியாமல் வாங்கினான். அம்பிட்டுட்டான்” ஊர்சனம், இவ்வாறு கதைப்பதாய் பிரமை.”

அரசியல் பலம்மிக்க தன்பல்கலைக்கழக நண்பன் மூலமாக தொழில் கிடைக்குமென்ற நம்பிக்கைக் கீற்றுடன் கதை முடிகிறது. இதைதான் அவனுக்கு “யோகம் இருக்கிறது” என கதாசிரியை நினைத்தாரோ? “எழுத்தாளரின் பெயர் கதையில் குறிப்பிடப்படவில்லை. ஆனால் கதையின் தலைப்பு, பாத்திரம் பயணிக்கும் வீதியின் பெயர், கல்வி கற்ற பாட சாலை என்பன வாசகர்களுக்கு பாத்திரத்தினை இனங் காண வழிசமைக்கின்றன” என்கிறார் தேவ முகுந்தன். ஆனால் க.சட்டநாதன் அதனை உறுதிப்படுத்தியுள்ளார்: “நம்மிடையே வாழ்ந்து மரித்த எழுத்தாளரும் - குந்தவை யின் பல்கலைக்கழக மாணவர் பற்றியதுமானதே இக் கதை”. உண்மையின் உயிர்ப்பை தன்னுடைய புனைகதை வழி குந்தவை மிக நுட்பமாக வெளிப்படுத்தியுள்ளார்.

ஆக, மண்வாசனைக்கலந்து யதார்த்தத்தை அள்ளித்தரும் அட்சயப்பாத்திரங்களாக இத்தொகுப்பின் கதைகள் அமைந்துள்ளன. “குந்தவையின் சிறுகதைகள் யதார்த்த வாழ்வின் பதிவுகள். ஈழத்து மாந்தர்களின் வாழ்வின் இருண்ட பக்கங்களையும் தன்னைப் பாதித்த கதைகளையும் மண்ணின் பண்பாட்டோடு அழகாக வெளிப்படுத்துபவை. இவரின் கதைகளில் வரும் காட்சிச் சித்திரிப்புகள் வாசகரை கதைகளோடு கட்டிப்போடக்கூடியவை” என ச. குணேஸ்வரன் மதிப் பிட்டுள்ளார். யதார்த்தத்திலிருந்து கதைக்கான உள்ளடக்கத்தை தேர்ந்தெடுக்கும் நுட்பமும், மண் ஓட்டிய சொற்களும், காட்சிப்படுத்தும் விவரணையும் குந்தவையின் புனைவுத்திறனை பறைசாற்றுகின்றது. இது ஒரு குறுகியகால அவகாசத்தில் “யோகம் இருக் கிறது” தொகுப்பு பற்றி எழுதிய குறிப்பு. இன்னுமொரு சந்தர்ப்பத்தில் நுண்ணுணர்வோடு இந்நூல் பற்றி விரிவாகப் பேசலாம். ஏனெனில், எஸ்.பொ. குறிப்பது மாதிரி, இது பதின்மூன்று கதைகளின் கொத்து. தமிழ்ப் புனைகதை இலக்கியத்திற்குப் புதிதும், வண்ணமும், வளமும் சேர்க்கிறது.

குந்தவையின் கதைகளில் போர்க்கால வாழ்வு

இ.சு.முரளிதரன்

ஈழத்து எழுத்தாளருமைகளில் பெண்களின் வகிபாகம் சொற்பமான அளவிலே அமைந்திருப்பினும், பிரதிகளைப் படைப்போரில் பெரும்பான்மையினர் காத்திரமான எழுத்துப்பணியினை முன்னெடுத்து வருகின்றமை குறிப்பிடத்தக்கது. நிராகரிப்பிற்கும், சலிப்பிற்கும் உரிய ஆண் படைப்பாளிகள் அதிகளவிலே காணப்படுகின்றனர். எனினும் அவ்வகையான பெண் படைப்பாளிகளை விரல் விட்டு எண்ணிவிடலாம். காத்திரத்தன்மையோடு எழுதுகின்றவர்களில் மிக முக்கியமானவராக “குந்தவை” காணப்படுகின்றார். இவரது பிரதிகளை அடுத்தடுத்த கட்டங்களுக்கு எடுத்துச் சென்று ஆய்வுக்குட்படுத்துதல் அவசியமானதாகும். இவரது கதைகள் தமிழ் உலகிலே மேலும் பேசப்பட வேண்டிய தகுதிப்பாட்டோடு அமைந்துள்ளன. உன்னத அனுபவத் தொற்றலை நிகழ்த்தும் பல்பரிமாணச் சாத்தியங்களைக் கொண்ட நயாதீதமான கதைகளை எழுதிய “குந்தவை” பேசப்பட்டமை போதாதென்று கருதுகின்றேன். தன்னை முன்னெடுத்துச் செல்லும் இலக்கிய அரசியலைத் துளியும் அறிந்திராமல் பிரதிகளைப் படைக்கும் எளிமையான எழுத்தாளராகவே அவரை இனங்காண்கிறேன். கோகிலா மகேந்திரன், தாட்சாயணி, குந்தவை ஆகிய மூவரது கதைகளையும் எனது மாணவர்களுக்கு மீண்டும் மீண்டும் சொல்லித் தெவிட்டாத கொண்டாட்ட உணர்வினை அடைகின்றேன். இவர்களது படைப்புகளை அடுத்த சந்ததி அறிந்திருக்க வேண்டுமென்ற நோக்கிலே வகுப்பறைக்குள் இவர்களின் பிரதிகளை நகர்த்தும் ஆசிரியர்களில் நானும் ஒருவன் என்பதில் பெருமகிழ்வடைகின்றேன். இத்தகைய ஆளுமையாளருக்கு ஜீவநதி சிறப்பிதழை வெளியீடு செய்வது சாலச் சிறப்புடையதாகும்.

தொண்டைமானாறு பல்முக வரலாற்றோடு தொடர்புடைய பிரதேசமாகும். சடாட்சரதேவி என்ற இயற்பெயர் கொண்ட “குந்தவை” அவர்களால் அப்பிரதேசத்தின் பெயர் மேலும் மெருகேறியுள்ள தென்றே கூற வேண்டும். குப்பிழான் ஐ.சண்முகனும் திருமதி குப்பிழான் ஐ.சண்முகனும் இணைந்தே குந்தவையின் கதைகளை எனக்கு அறிமுகம் செய்தனர். அவர் குறித்த விவரங்களை வழங்கினர். எனது எழுத்துலகப் பிரவேச ஆரம்ப காலத்திலேயே

அவரது ஓரிரு கதைகளை வாசித்து விட்டேன். பின்னர் தொகுப்பாக வெளிவந்த தருணத்தில் மிகுந்த பரவசத்தோடு படித்து மகிழ்ந்தேன். நேரடியான தொடர்புகள் எவையும் இல்லாத தருணத்திலும், அவரது எழுத்துகளின் வழியேயான உறவு மகிழ்நெறியிலே ஆற்றுப்படுத்தியது “பாதுகை” சிறுகதையினை குறும்படமாகப் பார்த்த தருணத்திலும் மட்டற்ற மகிழ்வினை எய்தினேன். குந்தவையின் படைப்புகள் கொண்டாட்டத்திற்கான மனநிலையினைக் கட்டவிழ்ப்பன என்று உறுதியுடன் கூறுவேன். அவரை அற்புதமான “கதை சொல்லி” என்று கொண்டாட வேண்டும் என்பது எனது கருத்துநிலையாகும். “யோகம் இருக்கிறது” “ஆறாத காயங்கள்” என்னும் இரு சிறுகதைத் தொகுப்புகளையும்

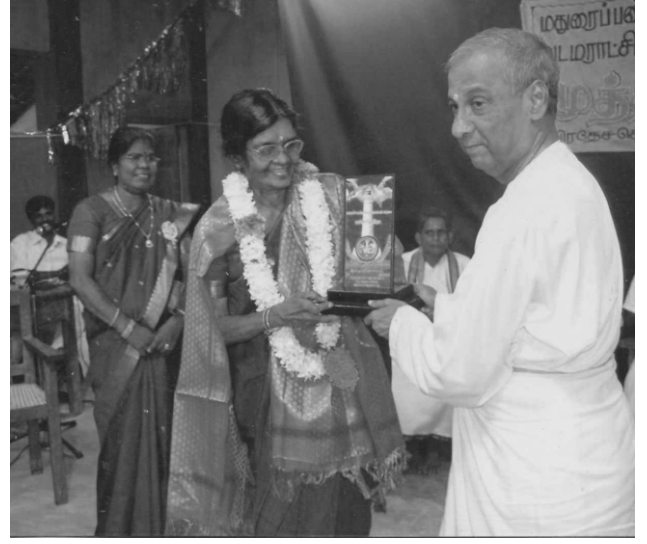

மையமாகக் கொண்டு அவரது கதைகளில் போர்க்கால வாழ்வு வெளிப்படும் விதத்தினைப் பதிவு செய்ய முயற்சிக்கின்றேன். யுத்தத்தில் பங்கெடுத்த இரு தரப்பினரையும் எதுவிதமான சாய்மானமுமின்றி சராசரியாக விமர்சித்து இக்கதைகளை எழுதியுள்ளமையும் குறிப்பிடத்தக்கது.

யோகம் இருக்கிறது என்ற சிறுகதைத் தொகுப்பிலுள்ள இறுக்கம், பெயர்வு, இணக்கம், வல்லைவெளி, வீடுநோக்கி ஆகிய கதைகளில் போர்க்கால வாழ்வினை மிகச் சிறப்பாகப் பதிவு செய்துள்ளார். யுத்த மேகங்கள் தூழ்ந்த காலமொன்றில் பேருந்தின் வருகைக்காகக் காத்திருக்கும் பெண்ணின் மனவோட்டங்களையும், போரின் வன்மங்களையும் “இறுக்கம்” கதை புலப்படுத்துகின்றது. பஸ் ஏறக் காத்திருக்கும் இடம் அவளுக்குப் பொருத்தமானதாக இருக்கவில்லை. அருகிலே இராணுவ வீரர்களின் தரிசனத்தால் உள நெருக்குவாரத்திற்கு உள்ளாகிறாள். எனவே வைரவ கோயிலை நோக்கிச் செல்கிறாள். வல்லை வெளியில் பஸ்ஸை உலங்கு வானூர்தி துரத்தும் காட்சியினையும் நினைத்துப் பார்க்கிறாள். இக்காட்சி “வல்லைவெளி” கதையிலும் மிகச் சிறப்பாகப் பதிவு செய்யப்பட்டுள்ளமை குறிப்பிடத்தக்கது. அமர்க்காலத்தில் வல்லைவெளி மக்கள் வாழ்வோடும் போரோடும் கலந்த தன்மையினை தனது கதைகளில் அற்புதமாகவே ஆவணப்படுத்தியுள்ளார்.

“தனியொரு மனிதனுக்கு உணவில்லை என்றால் ஜெகத்தினை அழித்திடுவோம்” என்று மகாகவி உணர்த்தியுள்ளார். வறுமையின் கோரத்தை அனுபவத்திலே அறிந்து கொண்ட பாரதியால் அதன் கொடுமையை ஏற்க முடியவில்லை. வறுமையைக் கட்டியெழுப்பும் காரணிகளில் ஒன்றாகவே யுத்தம் அமைகின்றது. போர்க்காலத்தில் பசியின் கொடுமையால் பாதிப்பும் சிறுவர்களையும், அதனைக் காணச் சகிக்காத தாய்மனத்தையும் “பெயர்வு” என்ற சிறுகதை இனங் காட்டுகின்றது. இராணுவம் நெருங்கி வருவதால் ஊரைவிட்டு அவசர அவசரமாக வெளியேறுகின்றனர். எறிகணைவீச்சு, படகுப்பயணம் எனப் பல்வேறு துன்பங்களைக் கடந்து சென்ற தாயொருத்தி பசியோடு காணப்படும் தனது மகனுக்குப் பாண்துண்டினைப் பசியாறக் கொடுக்கிறாள். அருகில் வேறொரு சிறுவன் இருப்பதனைக் கண்டு, தனது மகன் அமுதனுக்கு இரண்டு துண்டுகள் போதும் என்ற எண்ணத்தில் அச்சிறுவனுக்கு கொடுக்கிறாள். “பக்கத்து மரத்தடியிலிருந்த வேறொரு குழந்தை தன் தாயின் முகுகிற்கு பின்னாலிருந்து அவள் கையிலிருந்த துண்டையே பார்த்துக் கொண்டிருந்தது” எனக் கதையை நிறைவு செய்கிறார். யுத்தம் திணித்த வறுமையின் அவலத்தை நுட்பமான காட்சிப்படுத்தலின் மூலம் வெளிப்படுத்தியுள்ளார்.

மனத்தால் பிரிந்த இனத்தின் மெய்மையினை சிறு சம்பவமொன்றின் ஊடாக வெளிப்படுத்துவதாக “இணக்கம்” சிறுகதை அமைகின்றது. தன்னியல் போடும் நிம்மதியோடும் அமைந்திருக்கின்ற கொழும்பைக் களமாகக் கொண்டு கதை எழுதப்பட்டுள்ளது. மொழியாட்சி கொழும்பினைப் பிரதிபலிப்பது கதைக்கு வலுச் சேர்க்கிறது. “பாத்திமாவினை படிச்சுக்குக்குற

அந்தக் கண்ணாடி போட்ட ரீச்சரும்” என்ற வசனம் தகுசான்றாகும். கொழும்பு வாழ்வோடு பரிச்சயமானவர்களுக்கே உரித்தான “படிச்சுக்குக்குற” என்ற தொடரை எவ்வளவு நுட்பமாகக் கையாண்டுள்ளார். மேலும் கதையிலே யாழ்ப்பாணம், கொழும்பு ஆகிய இரு பிரதேசங்களும் ஒப்பிடப்பட்டுள்ளன. வெடிகுண்டின் ஓசை, களரக வாகனங்களின் உறுமல், துப்பாக்கி ஏந்தியோர் வருகை, இழுத்துப் பூட்டப்படும் கடைகள், ஓடிமறையும் மக்கள் என்றவாறாக யாழ்ப்பாணத்து வாழ்வியலை துல்லியமாகப் படம் பிடித்துள்ளார். “புலிப்படைத்தலைவி” என்ற நகைச்சுவைப்பேச்சு அச்சத்தைக் கட்டியெழுப்பும் அவலத்தையும் பதிவு செய்கின்றார். கரட் வாங்குவதற்காக ஆசிரியை வரிசையிலே நிற்பதும், பின்னால் நிற்கும் சகோதர இனப்பெண் இவளது இடத்தினை பிடிக்க “தமிழ்பெண் இடையிலே நுழைகிறாள்” என்று பொய் சொல்வதும், “தெமில” என்ற வார்த்தையால் நீதி அவளது பக்கம் சாய்மானமின்றிப் போவதும் காட்சிப்படுத்தப்படுகின்றது. ஆசிரியை கூடையைத் தூக்கிக் கொண்டு வரிசையின் இறுதிக்குச் செல்வது, ஒரு இனத்தின் குறியீடாகவே, அமைந்து விடுகின்றது. இன முரணை மிகச் சிறப்பான உத்தியோடு கதையாக முன் வைத்துள்ளமை குறிப்பிடத்தக்கது.

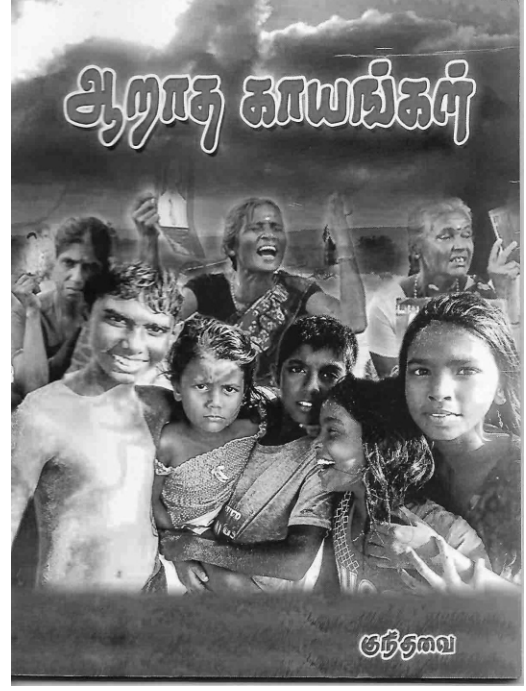
“வல்லைவெளி” பிரதேசம் போர்க்காலத்தில் எத்தகைய அவலங்களைச் சந்தித்தது என்பதை வல்லை வெளி என்ற கதை உணர்த்துகின்றது. வல்லை

வெளியில் நிகழ்ந்த மரணங்களையும், அப்பாவி மக்கள் மீது அரசதீவிரவாதம் மேற்கொண்ட வன்மங்களை வெளிப்படுத்துகின்றது. அப்பாவி மக்கள் என்பதை அறிந்த பின்னரே இராணுவத்தின் வன்மம் கட்டவிழ்க் கப்பட்டது என ஆவணப்படுத்துகின்றது. கையிலே காற்றடிக்கும் கருவியோடு செல்பவன் சுட்டுக் கொல்லப்படுகின்றான். தாழ் இறங்கிய உலங்கு வானூர்திக்கு அது AK47 அல்ல என்று தெரியாமலா இருக்கும்? என அர்த்தம் செறிந்த வினாவை எழுப்புகின்றார். இந்திய இராணுவ டாங்கிகளை எண்ணிய விடயத்தின் பதிவை வாசிக்கின்ற தருணத்தில் இன்குலாப் எழுதிய “அற்றை திங்கள்” நாடகம் நினைவுக்கு வந்தது. பாரிமன்னனை அழிக்க வருகின்ற படைகளின் யானைகளையும், குதிரை களையும் பறம்புமலை வாழ்மக்கள் விளையாட்டாக எண்ணுவதை இன்குலாப் வெளிப்படுத்தியிருப்பார். யுத்தகாலத்தின் சம்பவங்களை “குந்தவை” நுட்பமாகவே பதிவு செய்துள்ளார். “யோகம் இருக்கிறது” தொகுதியிலுள்ள வீடுநோக்கி என்ற சிறுகதையும் போர்க்கால வாழ்வியலை இனங்காட்டுகின்றது. அக்கதையானது நாவற்குழிப்பாலத்தின் வருணனை யோடு ஆரம்பிக்கின்றது. குண்டுகளும், எறிகணை களும் பட்டு பாதி எரிந்த பனைமரங்களும், சிதைந்த கட்டடங்களும் உரிய வகையிலே காட்சிப்படுத்தப் பட்டுள்ளன. இடம் பெயர்ந்து வாழும் கணவனும் மனைவியும் சொந்த வீட்டினைப் பார்க்கப் பேருந்திலே செல்கின்றனர். பேருந்தில் இருந்து இறங்கி தமது வீட்டுக்கும் ஒழுங்கைக்குள் புகுந்து வீட்டைப்பார்த்துக் கவலையடைகின்றனர். மதில் உடைந்து, கூரை சிதைந்து, முற்றத்து வேம்பு வெட்டப்பட்டுக் கிடக்கிறது. ஒவ்வொரு அறையும் பழைய நினைவுகளோடு இணைத்து வருணிக்கப்படுகின்றது. ஓடொன்றிலே பாதம் பதிக்க மதிவெடி வெடிப்பதாகக் கதை நிறைவு பெறுகின்றது.

ஆறாத காயங்கள் தொகுப்பிலுள்ள காலிழப்பும்பின்பும், இரும்பிடைநீர், நீட்சி, ஆநிரைகள், பாதுகை ஆகிய கதைகளில் போர்க்கால வாழ்வியலை இனங்காண முடிகிறது. இறுதிப்போரில் சொல்லாணத்தயர் சுமந்து கால்களைப் பறிகொடுத்து உறவுகளை இழந்து சொந்த வீட்டுக்கு வரும் போது, வன்னிவாழ் அடையாளத்தால் சொந்த வீட்டிலும் இரவு வாழ்வைக் கழிக்க முடியாத அவலத்தினை “காலிழப்பும் பின்பும்” கதை இனங்காட்டுகின்றது. உடல் சிதறி மரணமடைதல், ஆழ் ஊடுருவும் படையின் செயற்பாடு, யுத்தத்தில் பங்கெடுத்த இரு தரப் பினரின் எறிகணை வீச்சால் மக்கள் அல்லலுறல்போன்ற பன்முக அவலங்களைக் கதை வெளிப்படுத்துகின்றது. இறுதிப் போரில் பாதிப்புற்ற மக்களின் வாகனங்கள் குவியல் குவியல்களாகக் கிடக்கின்ற சூழலில், இராணுவ அதிகாரியின் ஆசியோடு தென்னிலங்கை இரும்பு வியாபாரிகள் தமக்குத் தேவையான பாகங்களை எடுத்துச் செல்வதை “இரும்பிடை நீர்” கதை வெளிப்படுத்துகின்றது. இயக்கத்தின் மீதான விமர்சனமும் வெளிப்படத்தன்மையோடு அமைகின்றது. துண்டு கொடுத்து விலகியவர்களை மீள இணைத்தல், மக்கள் அவலத்தை புரியாமல் “புலிகளின் குரல்”

வானொலி தண்ணீர்ச்சிக்கனம் குறித்துப் பேசுதல் போன்ற பல்வேறு விடயங்களைப் பதிவு செய்கிறது. கிணற்று இரும்புத்தூளை வியாபாரிகள் உடைத்து எடுத்துச் செல்வதோடு கதை நிறைவு பெறுகிறது. தமிழர்களின் சொத்துகள் தென்னிலங்கை நோக்கி அகற்றப் படும் வணிகதந்திரத்தை கதை இனங்காட்டுகின்றது. போர் தந்த அவலத்தால் குழந்தைகளின் நடத்தைக் கோல மாற்றங்களை “நீட்சி” கதை பிரதிபலிக்கின்றது. உளரீதியாகப் பாதிப்புற்றுத் துன்புறும் சிறுவர்களைக் காண முடிகின்றது. அத்தோடு இறுதிப்போர் சார்ந்த நிகழ்வுகளையும் போரின் பின்னரான வாழ்வு அனுபவங்களையும் பதிவு செய்துள்ளது.

“ஆநிரைகள்” கதையானது குறியீட்டுப் பாங்கோடு அமைந்துள்ளது. பேருந்தில் அமர்ந்தபடி நீர்வேலிப் பகுதியில் மாடு ஓட்டிச் செல்லும் ஒருவனைக் காணும் கதாசிரியர், ஆநிரைகவர்தல் சார்ந்து அக்காட்சியின் நீட்சியாக விரித்துச்சென்று போராட்டத்தைக் குறியீடாக்கியுள்ளார். காணாமற் போனவனின் நினைவாகப் பாதுகையினைப் பாதுகாக்கும் தாய்மையின் உணர்வை “பாதுகை” சிறுகதை வெளிப்படுத்துகின்றது.

இறுதி யுத்தத்தில் மாத்தளன் சோதனைச் சாவடியில் மகனோடு வந்த தாயார், அவ்விடத்திலே மகன் காணாமல் ஆக்கப்பட்டதால் துன்புறுவதைக் கதை வெளிப்படுகின்றது. ரமணன் கதாபாத்திரம் மூலம் குந்தவையின் விமர்சனக் குரலை உணர முடிகிறது. இரு தரப்பினரின் அக்கிரமங்களையும் உணர்ந்து கொந்தளிக்கின்றார். யாழ்ப்பாணத்திலிருந்து கொழும்புக்கு புறப்பட்ட விமானம் நெடுந்தீவுக் கடற்பரப்பில் புலிகளால் சுட்டு வீழ்த்தப்பட்டமை போன்ற சம்பவங்களையும் விவரித்துச் செல்கிறார். இவ்வாறாகக் குந்தவையின் கதைகளில் போர்க்கால வாழ்வியல் துன்பியல் மிகச் சிறப்பாக வெளிப்படுத்தப்பட்டுள்ளது. அற்புதமான கதை சொல்லியான குந்தவை மேலும் பலகதைகளை தமிழ் இலக்கியப் பரப்பிற்கு தரவேண்டும் என்ற வேணாவினைத் தெரிவித்து நிறைசெய்கின்றேன்.

பெயர்வு

குந்தவை

படகில் இருந்தவர்களிடையே ஒரு வித மௌனம் இறுகியிருந்தது. எல்லோருமே, அது இது என்று எதேதோ பேசிவந்தவர்கள் தான். சொல்லி வைத்தாற்போல், அவ்வப் பொழுது இப்படி மௌனத்தில் மூழ்கிக் கொண்டனர்.

தங்கள் எல்லோரையும் இம்சைப்படுத்துவது, ஒரே மாதிரியான கவலைதான் என்பது சிவரஞ்சனிக்குத் தெரிந்திருந்தது.

விட்டு விட்டு வந்த வீடு, வாசல், தோட்டம், துரவு.

அவர்களும் கொட்டிலில் கட்டித் தூக்கியிருந்த வெங்காயத்தை அப்படியே விட்டு விட்டு வந்து விட்டார்கள். அந்த வெங்காயத்தை கிண்டியவுடனேயே விற்றிருக்கலாம். சில வண்டிக்காரர்கள் தோட்டத்திற்கே வந்து கேட்டார்கள். விலை சரியாக அமையவில்லை என்று கொடுக்க வில்லை. அவர்கள் கேட்ட விலைக்கே கொடுத்திருந்தால், இதுவரை செல வழித்த காசிற்று மட்டும் தான் கண்டி ருக்குமென்று மகேந்திரன் சொல்லி விட்டான். பிறகு வீட்டிற்கு கொண்டு வந்து காயவைத்து, ஆள் வைத்து குந்து குந்து ஆக கட்டி, கொட்டிலுக்குள் காற்றோட்டமாக தூக்கி கட்டி வைத்து, மாசி முடிய விலை ஏறுமெனக் காத்திருந்தது. ஆனால் மாசி முடிய முன்பாக சண்டை வந்து விட்டது.

எல்லாவற்றையும் அப்படியே போட்டது போட்டபடி விட்டு ஓடி வந்தாகி விட்டது. டிராக்டர் பிடித்து உழுது, அடி உரமிட்டு வெங்காயம் நட்டு மூன்று நாளுக்கு கொருமுறை மிஷின் பிடித்து நீர் இறைத்து, அடிக்கடி மருந்தடித்து.... இருபத்தி ஐந்து தறை வெங்காயம்... எல்லாம் வீணாகிப் போய் விட்டன. நினைக்க நினைக்க தாளவில்லை. வண்டிக்காரர்கள் கேட்ட விலைக்குக் கொடுத்திருந்தால், செல வழித்த காசாவது திரும்பக் கிடைத்தே என்றிருக்கலாம். பட்ட சிரமம் ஒன்று தான் நஷ்டமாயிருக்கும்.

படகின் மறு மூலையிலிருந்து ஒரு குழந்தை வீரிட்டுக் கத்துவது கேட்டது. தொடர்ந்து தாயின் சமாதானப்படுத்த முயலும் குரலும் கேட்டது.

சிவரஞ்சனி, தன் மடியிலிருந்த அமுதனைத் தடவிக் கொடுத்தாள். அவனின் ஈரம் வழியுமுடலில் நீரை வழித்து விடும் பொழுதெல்லாம் அவனுக்கு காய்ச்சல் கீச்சல் வரக் கூடாதே என்று உள்ளூர் அங்கலாய்ப்பாக இருந்தது. அவனுக்கு காய்ச்சல் வந்து விட்டால், போய் இறங்கப் போகும் அந்த வசதிகள் குறைந்த கிளிநொச்சிப் பகுதியில் அவனுக்கு மருந்தெடுக்க எங்கே போவார்கள்? அங்கு இருக்கும் ஒரே அரச ஆஸ்பத்திரியிலும் மருந்துத் தட்டுப்பாடு என்று அவள் கேள்விப்பட்டிருந்தாள். கடல், தன் உடம்பை, படகு கிழித்துச் செல்வதைப் பொறுக்காதது போல வாரித் தூற்றி இரைந்து கொண்டிருந்தது. படகில் இருந்தவர்கள் ஏதுமறியாதவர்களாய், ஒவ்வொரு வாரியடிப்பிற்கும் உடல் கொடுத்து நனைந்த வண்ணமிருந்தனர்.

முதலில் இந்த அலையடிப்பிற்குள் சிலிர்த்து, சந்தோஷமாகச் சிரித்த அமுதன்கூட இப்பொழுது சோர்ந்து விட்டிருந்தான். பசிக்களை வேறு.

“ஜிப்” போட்டு மூடிய தோற்பைக்குள் அரை நாத்தலுக்கும் குறைவான பாண் (ரெட்) துண்டமிட்டு இருந்தது. நேற்று சாவகச்சேரி கடை ஒன்றில் அருமையாகக் கிடைத்த பண்டத்தின் பாதி. அவனுக்கு ஊட்ட முயற்சித்த பொழுதெல்லாம் “வேண்டாம்” என்று விட்டான். கடைசியாக, கிளாலிக் கடற்கரையில், இந்த படகிற்காகக் காத்துக் கொண்டு, மேற்கு புற வானச் சிவப்பு, கருமைக்குள் மூழ்குவதைப் பார்த்திருந்த வேளை. அவனுக்குக் கொடுக்க முயன்றது. அவனுக்கென எடுத்ததை தாங்களும் சாப்பிட மனமில்லாமல் மீள பத்திரப்படுத்தி வைத்தது.

அமுதனுக்கும் பசிதான். இருமுறை கரைத்துக் கொடுத்த அங்கர் பால் மாவைத் தவிர இன்று முழுக்க வேறு ஒரு சாப்பாடுமில்லை. என்றாலும் பிடிவாதமும் அதிகம். பாண் என்றால் பிடிக்காது. அதுவும் சற்று காய்ந்து விட்டிருந்த பாண். காலையில் இடியப்பமும் சொதியும் என்றால் தான் நாலுவாய் தின்பவன். இப்பொழுது பிஸ்கட் இருந்திருந்தால் தின்றிருப்பான் சிலவேளை. கொண்டு வந்த பிஸ்கட் பக்கெற்றுக்கள் தீர்ந்து விட்டன. கடைசிப் பக்கெற்றும், மூன்றாம் நாள் மாலை நடந்தோய்ந்து சாலையோர மரத்தடியில், ஈரமில்லாத இடமாய் பார்த்து, கல் சேர்த்து, காய்ந்த சருகு கூட்டி, தேநீருக்காய் அடுப்பு மூட்டிய வேளை முடிந்து விட்டது.

“ஆமி நெருங்கி விட்டது. எல்லோரும் ஊரை விட்டு வெளியேறி விடுங்கள்” என்று ஒலிபெருக்கியில் வந்த அறிவிப்பைக் கேட்டு நிராசையும் குமைச்சலும் போட்டியிட “எப்படி எத்தனை தரமெண்டு ஒடுறது? நான் வரேல்லை. இஞ்சையே இருந்து குண்டு பட்டு சாகிறான். நீங்க பிள்ளையைத் தூக்கிக் கொண்டு போங்கோ” என வீம்பு காட்டி உட்கார்ந்து விட்ட பொழுது, மகேந்திரன் அவசரமாய் வெளியே போய் காலியாக்கப்பட்டு, பூட்டப்பட்டுக் கொண்டிருந்த கடைகளிலிருந்து ஏதோ கிடைத்தவற்றை தேயிலை, சீனி, பால்மா என வாங்கி வந்த பொழுது அவற்றோடு இந்த பிஸ்கட் பக்கெற்றுகளும் இருந்தன. வந்தவன் “அக்கம் பக்கமெல்லாம் வீடுகளைப் பூட்டி விட்டு, வீதியில் இறங்கி விட்டார்கள்” என்று சொன்ன பிந்தான் அவள் பரபரப்படைந்தாள். பெட்டிகள் அடுக்கி, இடை வெளியில் சோறாக்கி சாம்பார் போல் ஒரு பருப்புக் குழம்பு வைத்தாள். மத்தியானம் சாப்பிட்டதாகப் பெயர் பண்ணி விட்டு, மீதியை தூக்குச்சட்டியில் போட்டு எடுத்துக் கொண்டாள்.

அந்த உணவு, அடுத்த நாள் மதியம் வரை வந்தது. ஒரு பூட்டிய கடையின்

முன்பாக, தட்டி இறக்கிய கூரையின் கீழிருந்து கடைசி கவளங்களை உண்டனர். அமுதன் அப்பொழுதும் அந்த சோற்றைத் தின்னவில்லை.

அடுத்த நாள், யாரோ தோசை, சுட்டு விற்கிறார்கள் என அறிந்து முண்டியடித்துப் போய் ஒரு கிடுகு கூரைக்குள் தோசை” என்ற பெயரில் ஒரு கிழவி சுட்டு விற்பது கொண்டு வந்த கோதுமை மாக் கரைசலை, ஐம்பது ரூபாய் கொடுத்து வாங்கிய பொழுதும், அதில் இரண்டு விள்ளல்தான் தின்றான்.

பிஸ்கட் முடிந்த பின் அங்கர் பால் மாவைத் தான், பிளாஸ்க் நீரில் கரைத்துக் கொடுத்து வந்தான். இப்பொழுது அதுவும் முடிந்து விட்டது.

இந்த பாண் ஒன்றுதான் உள்ளது இப்பொழுது.

படகில் இருந்தவர்கள் இப்பொழுதும் அமைதியாய் தானிருந்தனர்.

என்ஜினின் உறுமல் சத்தமே பெரிதாய் கேட்பது போலிருந்தது. படகின் இருபுறமும் திரண்டு போதும் அலை நூரை களின் கொதிப்பும் தள தளப்பாய் கேட்டுக் கொண்டிருந்தது.

தடையேதுமின்றி கடல் காற்று வந்து வீசிக் கொண்டிருந்தது. அவள் கண்களை ஆயாசத்துடன் மூடிக் கொண்டாள்.

மூடிய கண் திரைக்குள் மனிதர்கள் ஊர்ந்தனர். தெருவை அடைத்துக் கொண்டு மூட்டை முடிச்ச களோடு, குழந்தை குட்டிகளை இழந்தோ, சுமந்தோ கொண்டு குடும்பம் குடும்பமாக நகரும் மக்கள். மழைக் கம்பிகளுக்கு ஊடாக மங்கலாகத் தெரிந்தனர். சேற்றையும் சுகதியையும் தாண்டி நடந்தனர்.

நடக்கையில் தான்பட்ட அவஸ்தையும் கண் முன் தெரிந்தது. பாளம் பாளமாய் பிளந்து கொண்ட கால் விரல் இடுக்குகளில் சேறும் சுகதியும் அப்பி தாங்க முடியாத எரிவைத் தர, ஒரு கையில் அமுதனைத் தூக்கி, மறு கையில் பாரமேத்திய சைக்கிள் ஹாண்டிலைப் பிடித்து நடக்கும் கணவனின் பின்னால் எடுத்து வைக்கும் ஒவ்வொரு அடியும் உயிர் போய் வரும் வேதனையைத்தர, தன் உடம்பையே தான் இழுத்துக் கொண்டு நடந்த அவள்...

கண்களைத் திறந்து விரிய வைத்துக் கொண்டாள். இனி கண்களை மூடுவதில்லை என்ற நினைப்போடு, கடல் ஆகாயம் என்று பார்க்கத் தொடங்கினாள். கடல் எதிரே கருமையாய், கெட்டியாய் தெரிந்தது. கடலி் லிருந்து எழுந்தது மாதிரியான வானம் மேலே கவிந்து கிடந்தது. தேய் நிலாக் காலத்து லேசான வெளிச்சத்தில் சாம்பல் கலந்த மேகம் நடு வானமெங்கும் பரவித் தெரிந்தது. மேவாயை நிமிர்த்தி அதையே பார்க்கையில் அது தாழ்த் தொங்கி அசையாது கண்ணை நிறைத்தது.

இந்த வானக் கருமைப் பின்னணியில் ஒரு ஹெலிகாப்டர் சிவப்பும் மஞ்சளும் சீறிக் கொண்டு மேலே வந்தால் எப்படியிருக்குமென கற்பனை ஓடியது.

வீட்டை விட்டு வெளியேறிய அன்றிரவு ஒரு பெரிய மரத்தடியின் கீழ் தங்கியிருந்த பொழுது வான இருள்மையில் சிவப்பாய் கோடிட்டு, வடக்குப் புறமாக ஹெலியோ வேறெதுவோ, சீறிக் கொண்டு தீங்கங்குல் களைக் கொட்டித் தீர்த்ததை நினைத்துக் கொண்டாள். சுற்றிச் சுற்றி வந்து அது மீள் மீள் சுட்டது.

அதன் இலக்கு தாங்களில்லை என்று நன்கு தெரிந்திருந்தாலும் அதைப் பார்த்துக் கொண்டிருக்கையில் ஒருவித அழகுணர்வு கலந்த அச்சம்.

அது போன பின்பு மரத்தடியில் இருக்கப் பயந்து, பின்னாலிருந்த காம்பவுண்ட் சுவர் கதவைத் தள்ளிக் கொண்டு ஒரு வீட்டிற்குப் போனார்கள். வீட்டிற்குள் படுக்க இடமிருக்க வில்லை. நிறையச் சனங்கள். வெளி முற்றத்தில் பெட்ஷீட் விரித்துப் படுத்தார்கள். ஆனாலும் விமானச் சத்தம் நெருங்கிக் கேட்ட ஒவ்வொரு முறையும் எழுந்து, அமுதனைத்

தூக்கி, பெட்ஷீட்டை உருவிக் கொண்டு வீட்டுச் சுவரோடு மறைவாய் ஒண்ட வேண்டியிருந்தது. அன்றிரவு நித்திரை என்பதே இல்லை.

அன்று அவர்களைக் கண்டு கொள்ளாமல் போன ஹெலிகாப்டர், இப்பொழுது வந்தால் சுமமா போகாது. கட்டாயம் பதித்தெழுந்து குண்டு வீசி விட்டுத்தான் போகும். அல்லது சாய்வாக நின்று, ஐம்பது “கலிபா”களால் “படபட” என அடிக்கவும் கூடும்.

எல்லோரும், குண்டுபட்டுச் சிதறியவர்கள் போக, மற்றவர்கள், அரண்டு புரண்டுக் கொண்டு கடலிற்குள் விழ வேண்டியதுதான்.

ஒரு இரவு, மூன்றாம் நாளாயிருக்கலாம். ஒரு போட்டு தெப்பாவில் கோயில் மண்டபத்தில் படுத்திருந்த பொழுது, இப்படித் தான் அரண்ராடித்துக் கொண்டு எழும்பினார்கள்.

கோயில் கிணற்றில் மேல் கால் கழுவி, பித்த வெடிப்பு உபாதையை தைலம் போட்டு இடப்படுத்தி, கோயில் மண்டபத்தில் கால் நீட்டிப் படுக்க இடம் கிடைத்து, கோயில் மேல் குண்டு போட மாட்டார்கள் என்று நினைவு பாதுகாப்புத் தர, படுத்தவன் தான்.

செவிப்பறையில் வந்து ஏதோ மோதியது மாதிரி, திடுக்கிட்டு கண் விழித்த பொழுது சுற்றியிருந்த சனங் களெல்லாம் கூப்பாடு போட்டுக் கொண்டு இருந்தார்கள்.

என்ன எது என்று தெரியாத தூக்க மயக்கத்தில் அமுதனைத் தடவி எடுத்துக் கொண்டு, அவளும் எழுந்தோட முற்பட்டு...

பிறகு தெரிந்தது, பக்கத்து வீடொன்றில் தான் ஷெல் வந்து விழுந்ததென்று.

மீள படுத்திருந்த இடத்திற்கு வந்த பொழுது, அந்த இடம் போய்விட்டிருந்தது. சுற்றி வர நீட்டிக் கொண்டு படுத்து விட்டவர்களோடு சண்டை பிடிக்க முடியுமா என்பது? கிடைத்த கொஞ்ச இடத்தில் அமர்ந்து அமுதனை மடியில் வைத்துக் கொண்டு மீதி இரவைக் கழித்தான், பக்கத்து வீட்டில் ஷெல் விழுந்த தினால் செத்துப் போன குழந்தையை நினைத்துக் கொண்டு.

அடுத்த நாளிரவும் அப்படித்தான். அவர்கள் படுக்க ஒரு பூட்டிய வீட்டின் போர்டிகோ வசதியாகத் தானிருந்தது. ஆனால் நடு இரவில் நல்ல மழை பிடித்துக் கொண்டு விட்டது. தூக்கி தூக்கி அடித்த சாரலில் படுத்திருந்த படுக்கை இடம் தொப்பலாகி விட்டன. பிள்ளையைத் தூக்கி தோளில் போட்டுக் கொண்டு நிற்க வேண்டியதாயிற்று.

பார்க்கப் போனால் வீட்டைப் விட்டு வெளியே வந்த பின், ஒரு இரவு கூட ஒழுங்காக நித்திரை என்ற ஒன்றில்லை. அதுவும் நேற்றிரவு ஒரு கண் மூடவில்லை.

படுக்கக் கிடைத்த இடம் ஒரு பள்ளிக்கூட மண்டபம். நித்திரை கொண்டிருக்கலாம். முடியவில்லை. வரும் வழியில் கைதடிப் பாலத்தைக் கடக்கையில் பாலத்தின் கீழ் நிறைந்திருந்த நீரில் மிதக்க குழந்தையின் உடல் சிற்றலைகளால் அலைப்புண்டது போல் அவள் நினைவிலும் அலைப்புண்டது. அதோடு, கைப்பிடிச் சுவரோடு, நாலு பேரின் கைத்தாங்கலுக் குள் திமிறிக் கொண்டு அரற்றிய அந்த தாயின் கதறல். பாவி! ஏன் இடுப்புக் குழந்தையைத் தவற விட்டான்? பாலத்தின் மேல் நடக்கையில் களைத்து விழுந்தாளோ? நெரிசலில் சிக்குண்டு கை தவற விட்டாளா?

இதையே நினைத்து நினைத்து மாய்ந்த வேளையில் தான் விடியப்புறமாக அந்த தீர்மானம் உருவானது.

இத்தனை ஆபத்துக்களிடையே அமுதனை இங்கே வைத்திருக்க முடியாது. இப்பொழுது, வடக்கு கிழக்கு என்று யாழ் குடா நாட்டின் எந்தப் பகுதிக்கு ஓடினாலும் அங்கும் சண்டை தொடர்ந்து பின்னால் வரத்தான் போகிறது. அமுதனையும் கொண்டு நெடுக ஓடிக் கொண்டிருக்க முடியாது. அவனுக்குப் பாதுகாப்பு வேண்டும். அவனைப் பத்திரமாகப் பார்க்க வேண்டும்.

இதற்கு யாழ்க்குடா நாட்டை விட்டு, கடல் நீரேரியைக் கடந்து போய் விடுவது தான் உசிதமென்ப பட்டது. பெரு நிலப்பரப்பு இப்பொழுது அமைதியாக இருக்கிறது. இப்போதைக்காவது அங்கு சண்டை வராது.

இந்த முடிவு, திருப்தி தரவில்லைதான். மனத்தின் ஒரு மூலையில் ஏதோ குடைந்து கொண்டிருந்தது. இப்படி ஒரேயடியாக குடாநாட்டை விட்டு வெளியேறி விட்டால், பிறகு எப்பொழுது திரும்பி வர முடியுமோ?

விடிந்து, பாடசாலை மண்டபத்தை விட்டு வெளியே வந்த பொழுது ஒரு ட்ரைக்கரில் ஆட்கள். தினிய தினிய ஏறிக் கொண்டிருந்தனர் கிளாலிக் கடற்கரைக்குப் போக. அவர்களுக்கும் வேறு ஒன்றும் நினைக்கத் தோன்றவில்லை. ஏறி விட்டார்கள்.

படகுப் பிரயாணம் மூன்று மணித்தியாலங்கள் எடுக்குமென்றார்கள். இன்னும் மூன்று மணித்தி யாலங்கள் வரவில்லையா? அதே நேரம் கரையே வரக்கூடாது என்றுமிருந்தது. இப்படியே நீள கடலில் போய் கொண்டிருந்தால் போது மென்றிருந்தது.

நேரம் ஆக, கரை வரப்போகிறதே என்ற தவிப்பாக வுமிருந்தது. அங்கு போய் என்ன செய்வது என்று நினைக்கவே விருப்பமில்லாதிருந்தது. இப்படி பெருந் தொகையாக அங்கு போய் இறங்கி என்ன செய்வது? கடவுளே!

சொல்லி வைத்தாற் போல். எதிரே ஒரு ஒளி புள்ளியாகத் தோன்றி, வரப் பெரிதாகி வந்தது. சரியான ஒளியின் வழி காட்டலின் பின்னால் தான் படகு செல்கிறதா என்ற ஒரு சந்தேகம் ஒரு கணமெழுந்தது.

சில படகுகள், வேறொரு ஒளியைப் பின்பற்றி தவறுதலாக பூநகரி கடற்படை தளத்தருகே கூட போய் விடுவதுண்டு என அவள் கேள்விப்பட்டிருந்தாள்.

இப்பொழுது ஒளி பட்டையாக கடலில் விழுந்து தெரிந்தது. அதன் விளிம்போரம், கரையோடு நின்று படகுகள் சில கருமையாய் தெரிந்தன.

படகோட்டி, என்ஜினை நிறுத்தி விட்டு கையில் நீண்ட துடுப்புடன், ஒரு பலகை மேலேறி நின்று கொண்டான். துடுப்பு, நீரை தடக் தடக் என அடிக்கும் ஒலி சீராகக் கேட்க படகு நழுவிக்கொண்டு சென்றது. கரையோரச் சிறு பாறைகளை லாவகமாகக் கடந்தபடி “படகோட்டி கெட்டிக் காரன்” தான் என்ற எண்ணமெழுந்தது. ஆட்களை கரையில் இறக்கிவிட்ட சில படகுகள் அவர்களைக் கடந்து சென்றன.

படகு, கரையை அண்மியதும் நின்று கொண்டு விட்டது. ஒவ்வொருவராக இறங்கத் தொடங்கினார்கள். மகேந்திரன் அவள் மடியில் இருந்த பிள்ளையைத் தூக்கிக் கொண்டதும் அவளும் எழுந்தாள். தலை கிறுகிறுத்தது. படகு விளிம்பைப் பிடித்துக் கொண்டு சிறிது நின்றாள். பசிக்களைப் புத்தாள். நேற்று முழுக்க இரு தேநீர்தான்.

நீருக்குள் இறங்கிய பொழுதும் கால் தடுமாறிக் கொண்டு வந்தது. படகின் வெளிப்புறத்தைப் பற்றிக் கொண்டு கால்களை நீருக்குள் அழுத்த ஊன்றிச் சமாளித்தாள். அவளிடம், படகிலிருந்தபடி பிள்ளையைத் தூக்கித் தந்த மகேந்திரன், “கவனம், கவனம்” என முணு முணுத்தான். மண்ணை அரித்துக் கொண்டோடிய நீர், பித்த வெடிப்புக் கால்களுக்குச் சுகமாகத் தானிருந்தது.

மெல்ல நடந்து கரைக்கு வந்தாள்.

படகில் இருந்தவர்கள், கரையில் ஒன்றாய் சேர்ந்து கொண்டனர். பிய்த்துக் கொண்டு போன கரைக்காற்றில் உப்பு நீரில் கனத்திருந்த ஆடைகள் யாவும் நொடியில் காய்ந்தன. மகேந்திரன், அவர்களின் சாமான்களைக் கரைக்கு கொண்டு வந்து சேர்த்த பின் சைக்கிளையும் தூக்கி வந்தான். சாமான்களை மீள சைக்கிளில் ஏற்றினான்.

உள் பகுதிக்கு நடக்கத் தொடங்கினார். சதுப்பு நிலத்தைக் கடந்து, கடற்கரை மணலைக் கடந்து, சைக்கிள்

சில்லுகளும் கால்களும் புதைந்து புதைந்து எழு நடந்தனர்.

ஜெனரேட்டர் தந்த ஒளி கடற்கரையோடு நின்று விட்டது. வானம் முழுவதையும் மேக மூட்டம் கப்பி பிடித்திருக்க வேண்டும். எல்லாம் ஒரே இருட்டாக இருந்தது. கண்ணில் தெரிந்த மரங்கள் யாவும் கரும் பூதங்களாகத் தெரிந்தன.

பாதையோரத்தில் ஒவ்வொரு மரமாக இடம் தேடி நடந்தனர். எல்லா மரத்தடியிலும் ஆட்களிருந்தனர். விலகி விலகி நடந்து ஒரு மரத்தடியில் இடம் பிடித்தனர். பெட்ஷீட் விரித்து அமுதனை கிடத்தி விட்டு தாமும் அருகே படுத்தனர்.

அவள் கண் விழித்த பொழுது நன்றாக விடிந்து விட்டிருந்தது. பக்கத்தில் கணவனும் பிள்ளையும் அயர்ந்து தூங்கிக் கொண்டிருந்தனர். உடம்பு அயர்ச்சியாக இருந்தது. எழும்பினால் தலை சுற்றிக் கொண்டு வருமோ என்றும் நினைத்தாள். இனி என்ன செய்யப் போகிறோம் என்பது தான் தெரியாதிருந்தது. வேண்டுமானால் மரத்தை மரக்கிளைகளைக் கூரையாகக் கொண்டு விடலாம். ஆனால் சாப்பாட்டிற்கு யார் வீட்டிற்குப் போவது? இவ்வளவு பெருந்தொகை யான மக்களுக்கு யார் சாப்பாடு போடப் போகிறார்கள்?

மெதுவாக எழுந்து மரத்தின் பின்னாலுள்ள பற்றைக்குள் போய் வந்தாள். மரத்தடிக்குத் திரும்பு கையில் கால்கள் மடிந்து விழுந்தன. அப்படியே உட்கார்ந்து முகத்தை முழந்தாளில் புதைத்த பொழுது ஆற்றாமை பொங்கியது. அழுகை கொப்பளித்து வந்தது. மகேந்திரன் எழுந்து “எல்லோருக்கும் தானே இப்படி” என்று ஏதோ தேற்ற முயன்று தோற்றுப் போனான்.

அவள் தானாக அழுது முடிந்த பொழுது, அமுதன் விழித்து விட்டிருந்தான். அவளைப் பார்த்து “அம்மா” என்று கை நீட்டினான். அவனைத் தூக்கி இறுக்கித் தழுவிக்கொண்டான்.

அவனை மரத்தின் பின்புறம் கொண்டு போய் நிறுத்தி தூக்கி வந்தாள். அமுதன் அவள் தோளில் முகத்தை உராய்ந்து மெல்லச் சினுங்கினான். “அம்மா! பாண் தாங்கோ”

அவசரமாக அவனைப் பக்கத்திலிருந்தி, தோல் பையைத் திறந்தாள். பாணில் ஒரு துண்டு பிய்த்து அதில் லேசாகச் சீனி தூவி ஒரு விள்ளலை அவன் வாயருகே கொண்டு போனான். அவன் ஆவலோடு வாய் திறந்து அதை வாங்கிக் கொள்வதைக் காண மீள ஆற்றாமை பொங்கியது. சாதாரண மாக சாப்பிடுவதற்கு அடம் பிடிப்பவன், இடியப்பம், சொதி என்றால் மட்டும் நாலு வாய் தின்பவன். இந்த காய்த்துப் போன பாண் துண்டை ஆர்வமாய் சாப்பிடுவதைக் காண, இன்னுமொரு முறை அழுது விடுவோமோ எனத் தோன்றியது.

கையிலிருந்த துண்டு முடிந்து விட்டது. அவள் குனிந்து இன்னொரு துண்டைப் பிய்த்தெடுத்தாள். யாரோ பார்ப்பது போலிருந்தது. நிமிர்ந்தாள். அவர்களோடு மரத்தடியைப் பகிர்ந்துள்ள மற்ற குடும்பத்துச் சிறுவன் ஒருவன், சற்று விலகி நின்று அவள் கையிலிருந்த பாணைப் பார்த்து நின்றுருந்தான். அமுதனை ஒத்த வயதுதானிருக்கும். மூன்றரை மிஞ்சினால் நாலு. அவளுக்குச் சங்கடமாக இருந்தது.

பாணின் இரு துண்டங்களைப் பிய்த்து நீட்டி, அவனை அருகில் கண்களால் கூப்பிட்டாள். சிறுவன், தயக்க மின்றி வந்து வாங்கிக் கொண்டான். அப்பொழுது தான் அவனின் தாய் அதைப் பார்த்திருக்க வேண்டும் “என்னத்திற்கு இதெல்லாம்?” என அவள் சொல்ல விரும்பியது போலிருந்தது. ஆனாலும் அவள் சொல்லவில்லை. இயலாதவள் போல் நின்றாள்.

கையிலிருந்த மீதி இரண்டு துண்டும் அமுதனுக்குக் காணும் என நினைத்துக் கொண்டாள். கையில் எடுத்த துண்டும் முடிந்து விட்டிருந்தது.

மற்றதையும் அவள் எடுத்துக் கொண்ட பொழுது முதுகில் ஏதோ குறுகுறுப்பது போல இருந்தது. திரும்பினாள்.

பக்கத்து மரத்தடியிலிருந்த வேறொரு குழந்தை, தன் தாயின் முதுகிற்குப் பின்னாலிருந்து அவள் கையிலிருந்த துண்டையே பார்த்துக் கொண்டிருந்தது.

குந்தவையின் “ஆறாத காயங்கள்” சிறுகதைத்தொகுதி வழி வெளிப்படும் பிரதேச பண்பாட்டம்சங்கள்

-புலோலியூர் வேல்நந்தகுமார்

ஈழத்தின் மூத்த பெண் படைப்பாளியாக வாழும் வரலாறாக வாழ்ந்து கொண்டிருப்பவர் வடமராட்சி தொண்டமானாற்றைச் சேர்ந்த சடாச்சர தேவி என்ற இயற்பெரை உடைய குந்தவை அவர்கள். அதிகளவில் சிறுகதைகளை எழுதாவிட்டாலும் எழுதிய சிறுகதைகளில் பல, கலை நேர்த்தியும் எடுத்துரைப்பு முறைச் சிறப்பும் கருப்பொருட் சிறப்பும் கொண்டவை. இவ்வகையில் அவர் வாழும் காலத்தில் அவருக்கு மதிப்பளிக்கும் வகையில் ஜீவநதி வெளியிடும் அவரது சிறப்பிதழில் ஆறாத காயங்கள் என்ற அவரது சிறுகதைத்தொகுதி வழி வெளிப்படும் பிரதேச பண்பாட்டு அம்சங்கள் குறித்து எழுதக் கிடைத்த இவ்வாய்ப்பை பெரும் பேறாகக் கருதுகிறேன். அண்மைக்காலமாக ஜீவநதியினதும் பரணீதரனினதும் வாய்ப்பில் ஈழத்தின் பல பெண் படைப்பாளிகளின் சில படைப்புகள் குறித்து எழுதக் கிடைத்த வாய்ப்புக் காகவும் அகமகிழ்கின்றேன்.

ஆறாத காயங்கள் என்ற இவரது சிறுகதைத் தொகுதி 2016 ஆம் ஆண்டு சித்திரையில் வெளி வந்துள்ளது. தொண்டமானாறு செல்லையா ஐயர் கலாசார மண்டபம் இதனை தமிழ்ப்பூங்கா அச்சகம் மூலம் வெளியிட்டுள்ளது. இத்தொகுப்பை இவர் தனது அம்மாவுக்கு சர்ப்பித்துள்ளார். தொகுப்பின் உள்ளே இவரைக் குறித்த ஒரு அறிமுகக்குறிப்பு இடம் பெற்றுள்ளது. அதில் 1963 இல் ஆனந்த விகடன் இல் வெளிவந்த இவரது “சிறுமைகண்டு பொங்குவாய்” என்ற முதற் சிறுகதை பற்றியும் இவரது நீண்டகால ஆசிரியப்பணி பற்றியும் யோகம் இருக்கிறது என்ற இவரது முதற் சிறுகதைத்தொகுப்பு பற்றியும் இவருக்கு கிடைத்த விருதுகள் பற்றியும் கௌரவிப்புகள் பற்றியும் கூறப்பட்டுள்ளது. பலருக்கான நன்றியுடன் இத் தொகுப்புக்கான ஓர் அணிந்துரையை இந்த மண்ணின் கதைகள் என்ற தலைப்பில் அதே தொண்டமானாறு மண்ணை பிறப்பிடமாகக் கொண்டவரும் படைப்பாளி யோடு நெருக்கமான தொடர்பை கொண்டிருப்பவரும் பன்முகப்படைப்பாளியுமான கலாநிதி சு.குணேஸ்வரன் அவர்கள் வழங்கியுள்ளார்.

அவர் தம் அணிந்துரையில் குந்தவையின் கதைகளில் காணப்படும் தனித்துவமான பண்புகளில் முதன்மையான சம்பவ விபரிப்பும் கதை சொல்லும்

நேர்த்தியு் என்று கூறியுள்ளதுடன் அவரது கதைகளில் கிராமியம் சார்ந்த பண்பாட்டு அம்சங்களையும் கண்டு கொள்ள முடியும் என்று கூறியுள்ளார். இத்தொகுப்பில் காலிழப்பும் பின்பும், இரும்பிடைநீர், கோழிக்கறி, நீட்சி, புழுக்கம், ஊழியமும் ஊதியமும், ஆநிரைகள், நாடும் நம்மக்களும், பாதுகை ஆகிய தலைப்புக்களில் அமைந்த ஓன் பது கதைகள் இடம் பெற்றுள்ளன. இனி இக்கதைகள் வழி பயணித்து அவற்றின் வழி வெளி வெளிப்படும் பிரதேச பண்பாட்டம்சங்களை நோக்குவது பொருத்தமுடையதாகும்.

இத்தொகுப்பில் உள்ள பல கதைகள் போரை, அதன் கொடுமைகளை குறிப்பாக 2009 முள்ளிவாய்க் கால் இறுதிப்போர் அனுபவங்களை , அதன் பின்னரான இடம்பெயர் வாழ்வை, மீள் குடியேற்ற வாழ்வை அதன் ஆறாத காயங்களாக தொடரும் போரின் வலிகளை வெவ்வேறு கோணங்களில் பேசும் கதைகளாக அமைந்துள்ளன. கோழிக்கறி போன்ற வேறு சில கதைகள் கிராமிய வாழ்வியல் அனுபவங்களை சுவைபட எடுத்துச் சொல்லும் கதைகளாய் அமைந்து சிறப்புப் பெறுகின்றன. ஆறாத காயங்கள் என பொருத்தமான அட்டைப்படத்துடன் இத்தொகுப்பின் தலைப்பு அமைந்த போதும் அத்தலைப்பில் இத்தொகுப்பின் எந்தக் கதையும் இடம்பெறவில்லை மாறாக, இத்தொகுப்பில் உள்ள அனேக கதைகள் யுத்தத்திற்கு பின்னரான ஆறாத காயங்களின் வடுக்களையே பேசுகின்றன. ஒரு மூத்த பெண் படைப்பாளியிடம் இருந்து இத்தகைய சமகால அனுபவங்கள் சிறுகதைகளாக வெளிப்பட்டிருப்பது எமக்கு வியப்பை தருவதுடன் அனேகமாக அவர் கேட்ட, பார்த்த கதைகளின் கதைகளாகவே இவை அமைந்துள்ளன. அந்த வகையில் இத்தொகுப்பில் இடம்பெறும் முதல் இரு கதைகளான காலிழப்பும் பின்பும் என்ற கதையும் இரும்பிடை நீர் என்ற கதையும் யுத்தத்துக்கு

பின்னரான மீள் குடியேற்ற வாழ்வின் கோலங்களை பேசுகின்றன. இதேபோல நீட்சி என்ற கதையிலும் யுத்தம் முடிந்தும் மறக்க முடியாத அதன் பாதிப்புக்கள் தலைமுறை தாண்டியும் விடுபட முடியாத சில நீட்சிகள் மனதை உருக்கும் வகையில் பேசப்பட்டுள்ளன. இக்கதைகள் வழி வெளித்தெரியும் பிரதேச பண்பாட்டு சித்திரிப்பு என்பது யுத்தகால வாழ்வியல் சித்திரிப்பு பாகவும், யுத்தத்துக்கு பின்னரான முகாம்வாழ்வு, மீள் குடியேற்ற வாழ்வு கல்வி வாழ்வுபற்றிய சித்திரிப்புகளாகவும் அமைந்துள்ளன. அவற்றின் வழி வாசகராகிய எம்மையும் அந்தந்தக் கால அனுபவ வெளிகளுக்குள் கதாசிரியரால் அழைத்துச் செல்ல முடிகிறது.

பிரதேச பண்பாட்டம்சம் சித்திரிப்புக்கு மிகப் பொருத்தமான எடுத்துக் காட்டுக்களாக இத் தொகுப்பில் வரும் “கோழிக்கறி” “புழுக்கம்” ஆகிய கதைகளைக் குறிப்பிடலாம். இக்கதைகளில் வருகின்ற பாத்திரங்கள் அவர் பழகுகின்ற சக மனிதர்கள் தான். இக்கதைகளில் வருகின்ற பிரதேச பின்னணியிலும் அவர் வாழ்கின்ற பிரதேசம் தான். அவ்வகையில் வடமராட்சி வடக்கு பிரதேச செயலகம் வெளியிட்ட தரிசனம் என்ற சிறுகதைத் தொகுப்புக்காக இவர் எழுதிய கதையாக கோழிக்கறி என்ற கதை விளங்குகிறது. கோழி களவெடுக்கின்ற சம்பவத்தை மிக நுண்ணிய கலை நேர்த்தியுடன் இவர் வெளிப்படுத்தியுள்ள பாங்கு சிறப்புக்குரியதாய் அமைந்துள்ளது. சைக்கிள் பயணமும் அதன் பயணப்பாதை பற்றிய சித்திரிப்பினும் கதை தொடங்குகிறது. பின்னர் கோழிக்கூட்டை கொண்டு ஓடும் காட்சிகளும் நிறைவில் களவெடுத்த இரண்டு கோழிகளை தவறவிட்டதற்காக கோழிக்கள் என் கவலைப்படுவதாய் கதையை முடித்துள்ள தன்மையும் ஒரு விறுவிறுப்பான கதையை கள விரிப்பு இருள் பற்றிய சித்திரிப்புகளுடன் வாசித்து முடித்த அனுபவத்தை இக்கதை ஏற்படுத்துகிறது.

புழுக்கம் என்ற கதை ஒரு திருமண வீட்டில் பலகாரம் சுடச் சென்ற பெண்களுக்கிடையிலான உரையாடலாக உயிர்த்துடிப்புள்ள பேச்சு வழக்கில் அமைந்து சிறப்பு பெறுகிறது. பலகாரம் சுட வந்த கண்மணி மச்சாளை மையப்படுத்தி கதை நகர்கிறது. பலகாரம் சுடும் காட்சி, உறவுமுறைகள், பலகாரம் சுடும் முறைகள், பின்னர் கமலம், நாகம்மாள் அக்கா என கதை நகர்கிறது. முறுக்கு, சீனிப்பணியாரம் என பல பணியார வகைகள் பற்றிக் கூறப்படுகிறது. எண்ணைச்சட்டி வைப்பது பற்றியும் கூறப்படுகிறது. கதையை அலுப்பில் லாமல் ஆக்குவது அது சொல்லப்படும் முறையும் பேச்சு மொழியும் இவ்வகையில் புழுக்கம் என்ற கதை வழி பல்வேறுபட்ட பண்பாட்டு அம்சங்களை ஒரு கிராமிய பின்னணியில் எம்மால் புரிந்துகொள்ள முடிகின்றது.

இவ் விடத்தில் பிரதேச பண்பாட்டுச் சித்திரிப்புக்கு பொருத்தமாக அமையும் புழுக்கம் சிறுகதையில் இடம்பெற்றுள்ள சில பேச்சுவழக்கு சார் உரையாடல்களை எடுத்துக் காட்டுவது பொருத்தமானதாக அமையும் என நம்புகின்றேன்.

“ஐம்பத்தஞ்சும் பன்றெண்டும் அறுபத்தேழு ஒற்றை விழ வேண்டாம் இன்னுமொரு சுண்டு அரிசிமா போடு...”

“என்ன மச்சாள் மாப்பிளை எடுக்கப் போறணி இப்பதானே வாறது...”

“நேற்று அரசு வீட்டிலிருந்து எடுப்பிச்சு முறுக்கு உரலும் அச்சுகளும் வந்தன எங்கை வச்சனிபிள்ளை...”

“இறக்கு இறக்கு நல்ல பதம் விட்டா முறுகப் போகுது...”

“இரும்புச் சட்டியை கழுவிக்கொண்டு வந்து அடுப்போடு வைத்துவிட்டு வீட்டுக்குள் போனாள். சுவாமிப்படத்தின் முன் நெல் பரவிய நுனி வாழை இலையில் நிறைகுடம் வைத்து வெண்கல குத்து விளக்கின் மூன்று திரிகளை எண்ணெயில் தோய்த்துக் கொளுத்தினாள்”

“அப்பனே முருகா என்றை வீட்டிலை எண்ணெய்ச் சட்டி வைக்க எப்ப விடப்போறாய்”

போன்றவற்றைக் குறிப்பிடலாம். இவற்றினூடாக திருமண வீடொன்றின் பலகாரம் சுடல் என்ற சடங்கின் வழி வெளிப்படும் பல்வேறுபட்ட பண்பாட்டுக் கோலங்களை எம்மால் தரிசிக்க முடிகிறது. தானே அனுபவித்த இத்தகைய விடயத்தை எழுதும் போது அவரது படைப்பு மனம் அதிக உயிர்த்துடிப்புடன் செயற்படுவதையும் இக்கதை வழி எம்மால் தரிசிக்க முடிகிறது.

ஊழியமும் ஊதியமும் என்ற கதை புதிதாக ஆஸ்பத்திரியில் நோயாளரை பராமரிக்கும் வேலைக்குச் சேர்ந்த பிரதீபா என்ற பெண்ணின் ஒரு நாள் வாழ்க்கையை சித்திரிப்பதாக அமைந்துள்ளது. கதையின் தொடக்கத்தில் அவள் வேலைக்கு புறப்படும் வீட்டுச் சூழல் சித்திரிப்பும் கதையின் பிற்பகுதியில் ஆஸ்பத்திரி சூழலும் சித்திரிப்பும் சிறப்பாக அமைந்துள்ளன. ஜீவநதியின் இரண்டாம் ஆண்டு மலரில் வெளிவந்த ஆநிறைகள் என்ற கதை யுத்த காலத்தில் வீதிகளில் கொல்லப்பட்ட பசுமாடுகளின் அவலத்தையும் அதனை வீதிகளில் மேய்க்கும் மாடோடிகளின் வாழ்க்கையையும் சித்திரிப்பதாய் கால ஒட்ட நினைவுகள் வழி சொல்லப்படும் கதையாக குறிப்பாக பஸ் பயணத்தில் நீர்வேலிப் பகுதியில் கண்ட ஆநிறைகள், மாடோடிகள் பற்றி காட்சிவழி சொல்லப்படும் கதையாக அமைந்து சிறப்பு பெறுகிறது. “நாடும் நம் மக்களும்” என்ற கதை மல்லிகையின் 40ஆவது ஆண்டுமலரில் வெளியாகிய கதையாக அமைந்துள்ளது. ஒரு கட்டிடம் கட்டும் சூழலை மையப்படுத்தியதாய் அதில் மேசன் வேலைக்கு மன்னாரில் இருந்து வந்த விமலனுக்கும் ஒரு வயதானவருக்குமான உரையாடலாக கதை சொல்லப்பட்டுள்ளது. கதைக்குள் கதையாக அம்முதியவரின் வாழ்வியல் தரிசனங்களும் போர் சார்ந்த நாட்டு நடப்புக்களும் எடுத்துக் காட்டப்பட்டுள்ளன. சிங்கள வரோடு நண்பர்களாய் பழகியிருந்தால் இந்த சண்டைகளும் அழிவுகளும் வந்திராது என்ற சிந்தனையுடன் கதை முடிகிறது.

அடுத்து பாதுகை என்ற கதையை எடுத்து நோக்கின் இதே தலைப்பில் மறைந்த எழுத்தாளர் டொமினிக் ஜீவா அவர்களும் ஒரு கதையை எழுதியுள்ளார். ஆயினும் அவரது கதையில் இருந்து இவரது பாதுகை கதை வேறுபட்டதாய் அமைகிறது. இறுதி யுத்தத்தில் காணாமற்போன ரமணனை மையப்படுத்தி கதை நகர்கிறது. அவனது தற்போதைய வீட்டைத்தேடி வந்த நண்பன் தயாளன்வழி ரமணனோடு

அவன் பழகிய நினைவுகளும் அவர்களின் கடந்த காலமும் யுத்தம் சார்ந்த வாழ்வியலும் யார் பிழை செய்தாலும் அதை தட்டிக் கேட்கும் ரமணனின் மனத்தையெல்லாம் இக் கதைவழி விரிகிறது. ரமணனின் செருப்புக்களை இடுப்பில் செருகியபடி படுத்துறங்கும் அவரை தாய் பற்றிய சித்திரிப்பு நெஞ்சைப்பிளிவதாய் அமைகிறது. இவ்வாறு இத் தொகுப்பில் உள்ள அனேக கதைகளில் யுத்தம் தந்த ஆறாதகாயங்களின் வடுக்கள் வெளிப்படுகின்ற அதேவேளை வேறு சில கதைகளில் பிரதேச பண்பாட்டு அம்சங்களினது சித்திரிப்பு என்பது சிறப்பாக அமைந்துள்ளதையும் இனங் காண முடிகிறது.

நிறைவாக இத்தொகுப்பின் பின் அட்டை யில் இவரது சிறுகதைகள் குறித்து மூன்று வேறு பட்ட படைப்பாளுமைகள் கூறியுள்ள கருத்துக் களில் சிலவற்றை பகிர்ந்து இக்கட்டுரையை நிறைவு செய்யலாம் என எண்ணுகிறேன். இவ்வகையில் தமிழ்நாட்டின் முக்கியமான எழுத் தாளுமையாகவும் விமர்சகராகவும் விளங்கிய வெங்கட் சுவாமிநாதன் அவர்கள் இவரைப் பற்றிக் குறிப்பிடுகையில் “குந்தவை எழுதியது அதிகமில்லை ஆனால் மிகுந்த தேர்ச்சி பெற்ற எழுத்து அபாயங்கள் நிறைந்த கூழலில் நீண்டபல வருடங்களாக போரின் அழிவுகளையும் மீறி அங்கு பிடிவாதமாக வாழ்ந்து வரும் குந்தவையின் அடங்கிய குரலும் அமைதியும், நிதானமும் விசேஷமானவை” என்று குறிப்பிட்டுள்ளார். இதே போல மறைந்த ஈழத்தின் நற்போக்கு இலக்கிய முன்னோடி எஸ்.பொ.அவர்கள் இவரது கதைகள் பற்றிக் குறிப்பிடுகையில் “உண்மையின் ஆராதனை கதைக்கு எடுத்துக் கொள்ளும் பாடுபொருளில் மட்டுமன்றி அதனைச் சொல்ல கலைஞன் தேர்ந்தெடுக்கும் உருவத்திலும் இந்த உண்மையின் நீட்சியை கொண்டு வருதல் சாத்தியமா? குந்தவை பல கதைகளில் அதனை சாத்தியம் என்று சாதிக்கிறார்.” என்கிறார். இதே போல தற்போது அவுஸ்ரேலியாவில் வசித்து வரும் ஈழத்தின் மூத்த படைப்பாளியும், பத்தி எழுத் தாளருமான முருகபூதி அவர்கள் குறிப்பிடுகையில் “தமிழகத்து சார்வகன் போன்று ஈழத்து இலக்கிய உலகில் குறைந்த எண்ணிக்கையில் சில கதைகளைப் படைத்திருக்கும் குந்தவை தேர்ந்த வாசகர்கள் விமர்சகர்களின் கவனத்தை ஈர்த்திருப்பதற்கு அவருடைய கருவும் படைப்பு மொழியுமே காரணம்” என்கிறார்.

தற்போது நோய் வாய்ப்பட்டுள்ள குந்தவை அவர்கள் அதிலிருந்து மீண்டுவந்து படைப்புக்களை தருவாரா என்பதை காலம் தான் தீர்மானிக்க வேண்டும் இன்னும் வெளிவரா திருக்கும் அவரது படைப்புக்கள் வெளிக் கொணரப்பட்ட வேண்டும்.

மீண்டும் அவர் வாழும் காலத்தில் அவருக்கான சிறப்பிதழை வெளியிடும் ஜீவந்தியை வாழ்த்தி அதில் எனக்கு எழுதக் கிடைத்த வாய்ப்பை பெரும் பேறாகக் கருதி இக்கட்டுரையை நிறைவு செய்கிறேன்.

குந்தவை பற்றிய சிறு குறிப்பு

இயற்பெயர்: சடாச்சரதேவி

புனைபெயர்: குந்தவை

பிறப்பு: 1941.03.14

தந்தை: இராசரத்தினம்

தாய்: இலட்சுமிப்பிள்ளை

பிறந்த இடம்: தொண்டைமானாறு

ஆரம்பக்கல்வி:

யா/தொண்டைமானாறு வீரகத்திப்பிள்ளை மகாவித்தியாலயம்

இடைநிலைக்கல்வி:

சுன்னாகம் இராமநாதன் கல்லூரி

பட்டப்படிப்பு:

பேராதனைப் பல்கலைக்கழக கலைமாணி

தொழில்:

1. திட்டமிடல் பயிற்சியாளர் - வவுனியா பிரதேசசெயலகம்
2. ஆசிரியர் - புத்தளம்
3. ஆசிரியர் - யா/உடுப்பிட்டி மகளிர் கல்லூரி

முதல் படைப்பு:

சிறுமை கண்டு பொங்குவாய்- சிறுகதை
(ஆனந்தவிகடன்)

வெளியான நூல்கள்

1. யோகம் இருக்கிறது
2. ஆறாத காயங்கள்

நூலக நிறுவனத்தின்

நூலக நிறுவனத்தின் ஆவணக வலைத்தளத்தில்
(www.aavanaham.org)

குந்தவையின்

வாய்மொழி வரலாறு

பதிவுசெய்யப்பட்டுள்ளது.

பதிவு செய்தவர் : க.பரணீதரன்

காலம் : 2017

நேரம்: 28 நிமிடம் 44 செக்கன்

<http://aavanaham.org/islandora/object/noolaham%3A13834>

உங்கள் இல்லங்களில் நடைபெற
இருக்கும் மங்களகரமான
நிகழ்வுகளுக்கு...

மதி கலர்ஸ்

தருமண அழைப்பீழை
காட்சியறை

MATHI
COLOURS

WEDDING CARD SHOW ROOM

15/2, Murugesar Lane, Nallur, Jaffna.

T.P: 021 2229285, 077 7222259